Vyšší záujem

---

trilógia Vodná planéta, kniha druhá

Stanislav Hoferek

štvrté vydanie, 2015

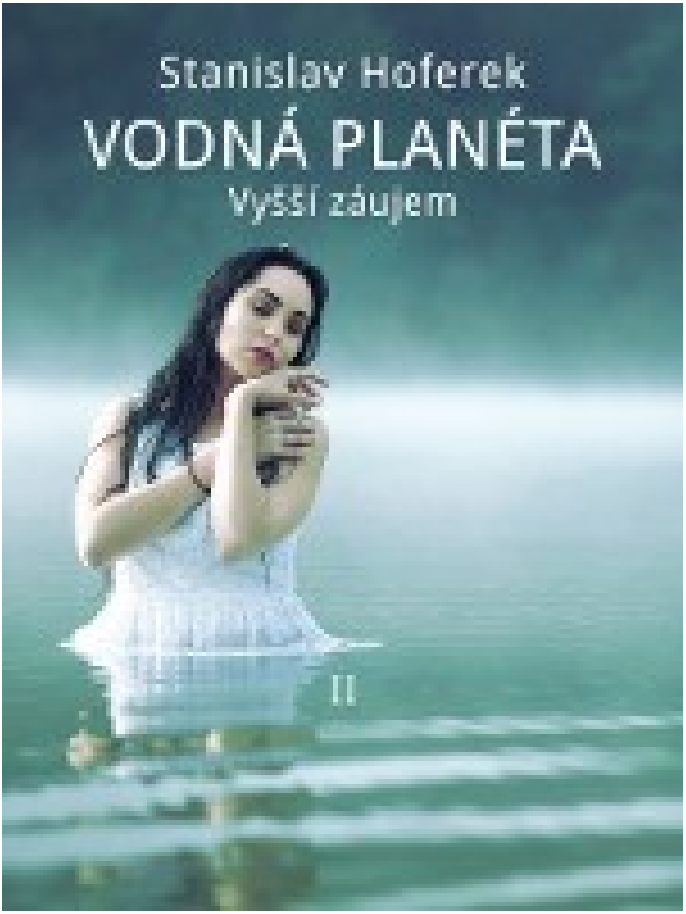

Vodná planéta

II.

Vyšší záujem

Stanislav Hoferek

štvrté vydanie, 2015

Tento dokument je možné voľne šíriť pod licenciou CC-BY-NC-ND

Písané v kancelárskom balíku LibreOffice v operačnom systéme Greenie GNU/Linux

© Stanislav Hoferek, 2015

ISBN 978-80-970865-6-5

Dielo je pod slobodnou licenciou a akékoľvek vydanie s pridaním DRM ochrán je zakázané bez priameho súhlasu autora. Všetky postavy, lokácie a ďalšie časti sú vymyslené a knižná séria vznikala v kolektíve ľudí s rôznymi ideologickými či náboženskými názormi.

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Štvrté (2015)	111100

Obsah

Vyšší záujem.....1
Obsah.....6
O knihe.....9
Poďakovanie.....10
Knihy zo série Vodná planéta.....12

AKT VI: Patent na rozum.....15
1. Kapitola – Myšlienka o myši.....16
2. Kapitola – Tolerancia.....28
3. Kapitola – Posol.....48
4. Kapitola – Odsúdenie.....61

AKT VII: Prenasledovanie.....76
5. Kapitola – Skrytá identita.....77
6. Kapitola – Výmena.....93
7. Kapitola – Zbierka zázrakov.....107
8. Kapitola – Vyšší záujem.....122

AKT VIII: Nečakaná ponuka.....136
9. Kapitola – Obchodníci.....137
10. Kapitola – Križovatka.....149
11. Kapitola – Západ slnka.....169
12. Kapitola – Nepriateľ.....186

AKT IX: Druhá strana mince.....203
13. Kapitola – Ľahké stopovanie.....204
14. Kapitola – A teraz kam?.....220
15. Kapitola – Neprestávať, hlavne neprestávať.....233
16. Kapitola – Stretnutie.....250

AKT X: Čarodejnica.....265
17. Kapitola – Miesto plné zmien.....266
18. Kapitola – Princezná.....284
19. Kapitola – Zúčtovanie.....301
20. Kapitola – Nepriateľ pred bránami.....313

Život rúca veľká túžba

podmaňuje a zväzuje

silným nekonečná služba

čertov na stenu maľuje

Podrobí sa ľudskosť bláznom

hlava je tvrdšia ako dub

v svete smutnom a otáznom

menšie zlo si znovu kúp!

O knihe

Spojenie „menšie zlo“ pozná snáď každý. No dokedy sú naše ústupky akceptovateľné a hodné cieľov, za ktorými kráčame? Zažite príbeh, v ktorom hranica medzi dobrom a zlom takmer neexistuje. Larynia je napohľad všedná dievčina, no s veľkou vierou v zázraky. Stretáva niekedy ťažko pochopiteľnú čarodejnicu, ktorá ich dokáže uskutočniť. Čo je správne? To je veľmi ťažké rozlíšiť.

Vyšší záujem je pokračovanie knihy Rovní a ešte rovnejší. Príbeh pokračuje tam, kde prvý diel skončil. Rozdelením sestier a postupným rozpadom kultu, ktorý diktoval všetky zákazy a pravidlá. Môže zmena v jeho vedení zmeniť svet? A akým smerom?

Poďakovanie

Kniha Vodná planéta bola vytvorená ako bezplatné, jednoduché čítanie pre každého. Viac o nej a o ďalších dielach sa dá prečítať na adrese knihy.rs-design.sk, kde samozrejme pozývam. Je nutné povedať, že aj keď som vytvoril príbeh a spísal som ho, podarilo sa urobiť z toho niečo zaujímavé za pomoci ďalších ľudí, ktorí pomohli s grafikou, osádzaním textu, opravovaním chýb a rôznych dejových nezrovnalostí. Za všetkých aspoň niekoľko (v abecednom poradí):

- Anežka Bubeníčková
- Veronika Debnárová
- Peter Druska
- Adriana Hanešová
- Iva Jamborová
- Diana Kastiová
- Petr Krčmář
- Mária Nováková
- Janka Palúchová
- Július Pastierik
- Anikó Pastoreková
- Alexander Pavlov
- Beáta Plučinská
- Xénia Rybáková
- Vladislav Saling
- Klárka Stryalová
- Boris Svoboda
- Petr Šimčík
- Lucia Vozafová
- Martina Zacharovská
- Zuzana Zimanová

Knihy zo série Vodná planéta

Vodná planéta I

Rovní a ešte rovnejší

(hnedá kniha nenávisti)

Získanie diela:

http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-i

Vodná planéta II

Vyšší záujem

(zelená kniha moci)

Získanie diela:

http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-ii

Vodná planéta III

Trochu iný svet

(modrá kniha smútku)

Získanie diela:

http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-iii

AKT VI: Patent na rozum

1. Kapitola – Myšlienka o myši

Ziggy len tak sedela a pozorovala. Vnímala všetko okolo seba. Nekonečný piesok, vzdialenú zvlnenú krajinu i Lussiu, ktorá bola stále v šoku. Vyzerala stále vyčerpaná z veľkého trápenia na trhovisku. Jemný vetrík sa jej hral s oblečením a rýchlo chladnúci kameň neslúžil ako najlepšia opierka. Prichádzala noc a prichádzala rýchlo. Ubúdalo svetla i tepla a arkánka, zvyknutá na dlhé púte, nikdy neobľubovala zimu. Zapozerala sa na niečo malé, úplne maličké, čo sa blíži k nej. Videla malú, odvážnu myš, akých je síce v púšti viac, no len máloktorá sa nebojí priblížiť k niekomu, kto sa hýbe. Pozerá na ňu, ako očucháva piesky okolo nej a pomaly sa približuje. *Dúfam, že ma tá maličká nechce zjesť, to by som jej do smrti neodpustila. Aspoň by ma naraz celú nezjedla.*

Lussia si ju zanedlho všimla tiež a začala vykrikovať. „Myš! Myš!“ Pridala bojazlivé pískanie a nevedela, čo skôr. Chcela utekať opačným smerom plnou rýchlosťou, keď ju chytila dlhá, arkánska ruka a znovu ju posadila. Iná dlhá ruka chytila myš tak, aby sa jej nič nestalo. Priblížila myš k hlave Lussie a tá začala ešte viac vrieskať. Ani nevedela ktorou rukou, ale za svoje

vrieskanie dostala poriadnu facku od Ziggy. Až druhá facka spôsobila, že bola konečne ticho. Ziggy sa zapozerala na myš a cítila, ako keby ju vrieskanie Lussie poznačilo na celý život.

„Musíš toľko vyvreskovať? Ide mi hlavu roztrhnúť a že neprasklа hlava tej myši, tak to je hotový zázrak!“ Povedala Ziggy nekompromisne a nečakane vážne.

„Myš! Myš!“ Strach z Lussie priam sršal.

„Áno, živá bezbranná a takmer biela myška, ktorá sa bojí teba viac ako ty jej. Oveľa viac.“

„Zabi ju, zabi!“ Lussia trvala na svojom.

„Zabiť? Jasné, zabíjať je hračka. Najlepšie takého, čo sa nemôže brániť, bojí sa ťa a radšej zomrie od hladu, ako keby ťa mala vidieť ešte raz.“

„Bojím sa jej!“

„Ale čo? A mňa sa nebojíš? Tiež nie som človek. Prečo nevrieskaš, keď ma vidíš? Viem ti vykrútiť ruku, dolámať hnáty alebo ťa zakopať zaživa, ale čo ti môže urobiť myš? Jediné, čo môže, je pobehovať svojimi maličkými nožičkami po svete, kde je pre ňu všetko obrovské a nebezpečné. A ty chceš, aby som ju zabila. Si človek, si tvor, ktorý dokáže o tolerancií hovoriť, ale ani na obrázku si ju doteraz nevidela.“

„Ja viem, že mi nič neurobí, ale bojím sa a nechcem, aby bola tá hnusná vec pri mne.“

„No už len ty si chodiaca nádhera.“

„Neurážaj ma.“

„Tá vec má srdce ako ty. Len asi väčšie. Skôr, ako budeš chcieť myši alebo niekomu inému ublížiť, skús zistiť, čo chce. Aké má priania a či ti chce vôbec nejako ublížiť.“

„Čo by mala chcieť? Je to len myš.“

„A čo by si mala chcieť ty? Si len človek. Z môjho uhla pohľadu si nepodarok, ale nepoviem ti to do očí. Aspoň zatiaľ nie.“

„Čo odo mňa chceš? Hovoríš mi o tolerancií, ale neviem, čo mi chceš povedať.“

„Žeby niečo o tom, že chceš zabiť len tak nejakú tú myšku, lebo sa jej bojíš? Vy, ľudia, ste divná zverina. Bojíte sa toho, čo nechápete. A ešte viac sa bojíte toho, čo nechcete pochopiť. A prečo veľa vecí nechcete pochopiť, tak to nechápe asi nikto. Svet je plný všetkého možného, často neznámeho. Tak čo, chceš rozmýšľať a spoznávať, alebo nenávidieť?“

„To máš odkiaľ? Z nejakého príbehu?“

„Poviem ti ho, ak prekonáš svoj strach a zmeníš svoju osobnosť tak, aby boli všetci spokojní.“

„Môžeš to povedať priamo?“

„Môžem.“

„A chceš?“

„Nie.“

„Prečo?“

„Nechcem. Musíš na to prísť sama, dievčatko,“ pozrela na Lussiu. Bez hnevu a znovu s jej typickým úsmevom.

„Chceš, aby som prekonala strach, ale ja sa myší bojím a nič to nezmení.“

„A predsa išla myš za tebou. Bojí sa ťa, ale potrebuje niečo, čo jej môžeš poskytnúť práve ty.“

„Ja? Však som na ňu len nakričala. A vôbec neviem, čo by mohla malá hlúpa myš chcieť odo mňa.“

„Myš je niečo ako ty. Menšia verzia, pobehuje po štyroch a má fúziky, ale inak celá ty.“

„Teraz nechápem, kam smeruješ,“ odpovedala jej na to očividne prekvapená Lussia.

„Potrebuješ jesť?“

„No áno.“

„A spať, dýchať, pohybovať sa...“

„Samozrejme.“

„Súložiť?“

„Ziggy!“

„Tak rozmýšľaj. Čo z toho jej môže chýbať?“

„Hýbať sa môže kdekoľvek.“

„Výborne, Lussia, robíš pokroky. Niečo si sa naučila.“

„Tak ďakujem no. A dýchať tiež môže, ale asi nemá čo do úst. Ty chceš aby som ju niečim ponúkla, ale nemám čím.“

„Je ako ty, ale menšia. Omrvinka, ktorá by ti ani nechutila a od hladu nepomohla, môže byť pre ňu hostina.“

Lussia našla na svojom odeve malú omrvinku a chcela ňou ponúknuť myš, ale nedokázala to. Bála sa a myš sa bála jej ruky. Stiahla ruku aj s omrvinkou, no silnejšia ruka Ziggy ju trochu kŕčovito pritisla bližšie. Potlačený výkrik, oňuchávanie ruky a veľmi krátka hostina, to všetko bolo pre Lussiu tak zvláštne. Keď bola myš pustená na slobodu, tak sa za ňou obzerala. Prekonala svoj strach. Bola stále rovnaká a určite by sa myši zľakla znovu a znovu, ale trochu ju to zmenilo. Zmenil ju pocit, že aj keď sa ona niečoho bojí, tak jej to niečo začína aspoň trochu rozumieť.

„Robíš to pre niečo viac ako len pre tú myš, však?“ Lussia pozrela na Ziggy svojim bystrím pohľadom. „Myslíš si, že by sa mi

toto mohlo niekedy hodiť na cestách a chceš povedať, že každý niečo potrebuje a pomôcť s tým je tá najlepšia možnosť.“

„No výborne, výborne. Mala by si niečo vedieť. Myšky i obri, akých len málokto z ľudí kedy videl, sú často úplne rovnakí. Je tu však ešte niečo, čo sa ti môže zdať zvláštne, ale nie vždy je myš slabšia ako človek alebo arkán. Na niečo sa hodí viac, tak ako sa aj ty hodíš na niečo viac, ako ja.“

„Tak to som zvedavá.“

„Minimálne na jeden tanier denne si lepšie prispôsobená. Svet je obrovský a čím viac vieš, tým väčšiu šancu máš. Na to, aby si prežila, i na to, aby si svoj život prežívala v šťastí.“

„Ten príbeh mi povieš, čo si chcela povedať?“

„Tak teda dobre, poďme do niektorej vývarovne a porozprávam voľačo.“

Dvojica zamierila do miestnej vývarovne, kde nechtiac vzbudili pozornosť úplne všetkých. Na Ziggy ako arkánku pozerali s nevôľou a nepochopením a na Lussiu v šatách otroka sa pozerali podobne. Kým Ziggy dohadovala niečo na zjedenie a veľmi dobre vedela, že sa to nebude dať jesť, Lussia sa ocitla v problémoch.

„Nemáš tu čo hľadať, sem otroci nepatria. Okamžite vypadni.“ Na Lussiu slovne niekto zaútočil, a tá, povzbudená rozhovorom so Ziggy, povedala, že mu chýba srdce. Čo vyvolalo smiech všetkých, čo to počuli.

„Tak srdce? Otrokyňa sklapni, ak nechceš aby som ti to tvoje vyrezal.“ Chcela niečo povedať, keď ju za vlasy chytila ruka a pritiahla ku kraju miestnosti, kde bol prázdny stôl. „Tu si sadni a seď!“ Povedala jej Ziggy a dodala niečo o tom, že by mala rozhovory s ostatnými nechať na ňu.

„Takú otrokyňu by som nekúpil, na nič sa nehodí,“ povedal jeden z davu.

„Mne by sa zas niekto ako si ty nehodil. Posledný, koho by som si kúpila, by bol nekompletný starec!“

„Tak ty si drsná, čo? Mám tisíc otrokov a žiadny si nedovolí ani pípnuť!“

„Ak máš peniaze len na nemých chudákov, tak sa nečudujem. A ak nechceš, aby sa mi tvoj jazyk objavil v polievke, tak pokračuj.“ Ziggy sa nedala len tak odbiť, povedala si svoje a hneď mala pokoj.

Sadla si k stolu aj s dvomi taniermi s niečím, čo sa podobalo na jedlo tým viac, čím väčšiu mal niekto fantáziu. Arkánke

to veľmi nechutilo, ale aj tak hodila všetko do seba. Nemohla uveriť, ako to Lussia s odporom pojedá, jedno malé sústo za druhým. Pozerala na ňu a spomenula si na myšku, ktorá by ten tanier zjedla za asi rovnakú večnosť, ako Lussia.

„Čo všetko je na severe," pýtala sa Lussia popri jedle.
„Nič, potom ďalšie nič, nejaké to more, za ním všetko možné a za tým zase nič."
„Môžeš mi ale trochu vážnejšie povedať, na čo narazíme, keď pôjdeme ďalej na sever?"
„Na čo a na koho, to sa môže zmeniť. Za touto púšťou sú vysoké hory, plné takých maličkých a moc divných ľudkov, no a za nimi je obrovský les."
„Les?"
„Ak sa nepletiem, tak varioletanatub je vo vašom jazyku les."
„A čo to je?"
„Nevrav mi, že si nikdy žiadny les nevidela alebo o ňom aspoň nepočula."
„Ak to nie je v púšti v blízkosti chrámu, tak nie."
„ Vieš aspoň ako vyzerá strom?"
„Samozrejme."
„No a veľa stromov pokope je les. Jednoduché, či nie?"

„To áno, len tu nikdy veľa stromov na jednom mieste nebolo.“

„Tu nie, ale svet nie je len trocha púšte a nejaký chrám. Svet je svet a na svete je takmer všetko. Okrem toho, že tam niekedy nie je nič.“

„Musí to byť úžasné, poznať celý svet.“

„Veru, ešte takých dvesto cyklov a spoznám desatinu.“

„To nemyslíš vážne.“

„Možno myslím, a možno nie. Uvidíš sama.“

„Ako ďaleko je tvoj domov?“

„Môj domov? Myslíš zem arkánov? Ďaleko, no nie je to mojim domovom.“

„Ziggy, ty nemáš domov?“

„Nezáviď, si na tom rovnako,“ odpovedala jej Ziggy so smiechom, aký Lussia nečakala v tak vážnej situácií. Bolo jej zvláštne, že si môže niekto robiť srandu z toho, že nemá žiadny domov.

„Niečo ti porozprávam. Kdesi ďaleko žila jedna myš. Taká obyčajná, biela a bezbranná. Mala svoju dieru v akomsi domci, kde bola v bezpečí. Poznala ďalšie myši, mala priateľov, a keď ju začal trápiť hlad, tak sa vydala do sveta. Raz sa vlámala do drevenéno hradu arkánov, kde začala pojedať všetko, na čo narazila.

Všimli si ju, ale nikto jej neublížil. Neboli z nej ale veľmi nadšení. Niekoho napadlo, že najlepší nápad ako urobiť, aby nebehala všade, je dať jej trochu jedla ku diere, cez ktorú sa do hradu dostala. Myši to stačilo a nikomu nič nevadilo. Keď bola v hrade návšteva, akýsi páni z obyčajných ľudí, tak sa zistilo, že ľudia sú iní. Chceli ju zabiť. Asi rovnako, ako je u nich zvykom. Arkánov náramne zaujímalo, prečo im vadí. Rozprávali sa o tom a došli k záveru, že ľudia nedržia svoje slovo. Majú plné huby mieru, no len čo uvidia niečo, čo sa im nepáči, tak hneď túžia po násilí. Namiesto mieru bola napokon vojna, v ktorej zomreli tisíce. Poriadny masaker kvôli jednej myške, ktorá za nič nemohla.“

„Ľudia sú niekedy naozaj divní, ale nemôžeš obviňovať niekoho z toho, že sa bojí myší. Alebo z toho, čo sa naučil od rodičov.“

„Ale áno, maličká. To, že sa niečo naučíš ešte neznamená, že sa to naučíš správne. Ak by ťa naučili doma, že s arkánmi nie je dobré priateliť sa, tak by si nebehala za mnou ako na prívesku?“

„Ale to je naozaj hlúpe.“

„Veľa vecí v svete ľudí je hlúpych. Ty ale vravíš preto, že si našla odvahu zistiť kto je aký. Nie každý je ako ty. Tak schválne, ešte jeden príbeh ti poviem a ten je veľmi krátky.“

„Počúvam ťa.“

„Boli dvaja mladí muži, ktorý sa chceli zmeniť z obyčajných bojovníkov na rytierov. Študovali a snažili sa a keď sa z obidvoch stali rytieri, dostali tabuľku s ich povinnosťami. Bolo medzi nimi to, že by mali pomáhať slabším. Keď prišla veľká voda, tak jeden s hrádzami nepomohol a nikto to od neho ani neočakával. Druhý sa ale bez rozhodovania pridal a pracoval. Jeden sa na to vykašľal, lebo bol rytier a teda niečo viac a druhý pomáhal preto, lebo bol rytier a teda niečo viac.“

„Ako to s nimi skončilo?“

„To neviem. Asi išli do nejakej nezmyselnej vojny a obaja zomreli. Tak to bolo hlavne vtedy, keď sa ľudia mlátili medzi sebou alebo s arkánmi. V niektorých častiach sveta je to ešte stále úplne bežné. Pre vašu rasu je to asi úplne prirodzené.“

„Ako to, že vieš toľko o ľuďoch, keď nie si človekom?“

„Asi bude súvislosť s tým, že mám oči otvorené. Veľa sa dá všimnúť a aj keď sa ti to môže zdať zvláštne, tak sa veľa dá zmeniť. Musíš len vedieť ako na to – a musíš vedieť zistiť ako na to.“

„Myslím, že vieš o živote naozaj veľa. Ty by si mohla byť čokoľvek,“ povedala Lussia. Arkánku si vážila a bola pre ňu naozaj veľký vzor, aký v Larynii dlho hľadala a nikdy nenašla.

„A som na úteku, terč pre úplných bláznov, bývalá otrokyňa... vidíš, to máme spoločné. A mám hlad.“ Ziggy sa zapozerala na niečo, čo by sa dalo pri zažmúrení očí a dlhom hladovaní nazvať jedlom, aj to však len s veľkou fantáziou. Lussia stále dojedala to, čo jej vo vývarovni ponúkli a Ziggy z toho nevedela spustiť pohľad. Obratným pohybom ruky zrazu tanier zmenil svoje umiestnenie. Všetko, čo na ňom ešte bolo, sa mihnutím oka dostalo spred Lussie priamo do žalúdku vysokej arkánky.

2. Kapitola – Tolerancia

„Jednu vec nechápem, ale fakt sa mi to vôbec netlačí do hlavy. Ako môžeš ty, úplne obyčajné dievča, dostať seba i tú o trochu menej miniatúrnu sestričku do takých problémov? Akýsi náboženský blázon, ktorý verí ani v neviem čo, pošle akurát vás dve medzi tie tyče. Tie sa mi inak ani trochu nepáčia. Skoro ťa zabijú prízraky, skoro ťa hviezda pripraví o rozum. Hej, nekukaj tak na to vrecko, ak nechceš, aby som ťa nakrájala na podkovičky! Kde som to skončila? Jáj, ozaj, ešte ťa vojaci chcú zabiť a potom ťa ešte predať na trhu. Čo plánuješ nabudúce?“ Ziggy sa pýtala a nepýtala zároveň. Bolo to také jej typické konštatovanie, spleť rôznych myšlienok, ktoré sa tvária ako otázka. Odpovedať na takú otázku vie však len málokto, hlavne ak akékoľvek uvažovanie kazí jej zvláštny smiech.

„Neviem,“ zahlásila Lussia len tak, jednoslovne a bez rozmýšľania.

„Ako nevieš? Čo na tom nevieš a čo na tom môžeš nevedieť?“

„Ako mám vedieť, čo sa stane v budúcnosti? Budúcnosť je pred nami, nie za nami. Ak chceš dobrú budúcnosť, tak sa o to musíš snažiť teraz a musela si sa o to snažiť aj v minulosti.“

„Tak ty vieš niečo o budúcnosti? Tak to ťa niečo môžem naučiť. Za krátky moment sem príde tridsať Marinových vojakov na koňoch. Budeme musieť utekať.“

„Ak očakávaš, že ti to uverím, tak si na zlej adrese. Viem, že sa to nestane.“

„Prekvapila si ma, maličká. Si jednoduché malé decko, ale myslí ti to.“

„Nevolaj ma tak, je to... Nepáči sa mi to. Nemôžeš mi povedať nejako normálne? Už nie som malé decko.“ ohradila sa mladá Lussia.

„Už nie si? A to som mala odkiaľ vedieť? Vzhľad je potvora a často klame.“

„Nie som. Som malá a ešte ani trinásť cyklov nemám, ale nie som malé decko!“

„Hej, upokoj sa, ak nechceš prísť k úrazu s trvalými následkami. Čo teda si? Si žena? Si dáma? Si bojovníčka?“ Ziggy si ju premeriavala znova a znova a čakala, čo z nej vyjde. Aké slová to budú, to nevedela. Vedela však, že ju to určite rozosmeje. Uvedomovala si, aká je tá maličká smelá, akú má odvahu, aj keď pripomínala skôr malý vetrík ako víchricu.

„Som ako ty. Len nie tak silná.“

„Ani ruky nemáš tak dlhé a mužov tiež moc neohúriš.“

„A to je podľa teba naozaj dôležité? Mať dlhánske ruky nie je nič zvláštne, keď si jedna z arkánov. A to druhé by mi bolo aj tak nanič.“

„Náhodou, vieš koľko skutočných mužov je tam vonku?“

„Žiadny.“

„Lussia, si úplne strašná. Tak ja ťa chcem dostať a ty mi to stále kazíš. Vieš, ako mi tým klesá sebavedomie? Som s tebou spokojná, podľa mňa je možné, že dokážeš v tomto živote veľké veci.“

„Možno niekedy budú, to ukáže budúcnosť. Je to vo hviezdach.“

„Áno? Ty veríš v také hlúposti, že budúcnosť je niekde vo hviezdach napísaná? A v ktorých? Keď vyjdeme, tak mi ukáž konkrétne v ktorých je budúcnosť a čo je v tých ostatných, keď to tak dobre vieš.“

„Neverím v také veci, to sa iba tak hovorí.“

„Tak prečo to hovoríš aj ty, keď na to neveríš? Chceš zmeniť svet k lepšiemu a aj tak dodržuješ to, čomu neveríš. Len kvôli tomu, že to robia ostatní.“

„Raz som to spomenula a ty z toho robíš veľkú vec. A vôbec, tam u vás v čo veríte?“

„Tak to by bol dlhý zoznam, poriadne dlhý a ani neviem, kde by som mala začať. Vyzeráš na to, že by si chcela vedieť aspoň jednu vec a nevrav mi, že sa mýlim. Už by mi to išlo na nervy.

Ak jedna vec, tak môžem napríklad to povedať, že máme bohyňu vojny, ktorá je zároveň bohyňou mieru. Trochu komplikované a divné, ale je to tak.“

Rozhovor vo vývarovni pokračoval medzi silnou arkánkou a obyčajnou ľudskou dievčinou, ešte stále v otrockých šatách, ktoré sa na ňu nehodili. Boli robené pre oveľa väčšieho človeka, nie pre dievča, ktoré má od dospelosti ešte ďaleko. Vety i obyčajné slová lietali zo strany na stranu a úsmevy striedalo nechápavé škrabanie sa na hlave. Ako keby to pomáhalo sústrediť sa a pochopiť tie veci, ktoré sa tak rýchlo pochopiť nedali. Dvojici nikto nevenoval pozornosť a po čase ostali takmer samé. Lussia sa chvíľu divila, ale potom jej bolo jasné, že ak by sa chcela len diviť, tak by mala zábavu do konca života.

„Ako môže byť bohyňa vojny? Nemal by byť boh vojny? Vojna je pre mužov, nie pre ženy,“ argumentovala Lussia svojou logikou.
„To vieš, niekto by čakal, že bude boh, nejaký veľký bojovník, ktorý nepozná strach. No a naša bohyňa vojny je myš.“
„Myš?“

„No áno, biela myška a ty si určite jediná, kto by sa jej bál. Pekná irónia, či nie? Asi by si pred ňou utiekla niekde do púšte, alebo by si nedopatrením bohyňu vojny zabila. To by bolo. Zapísalo by sa to čiernymi písmenami. A asi by si to neprežila, to len tak, medzi rečou,“ dodávala Ziggy.

„Prečo práve myš?“

„Už som to vravela, maličká.“ Ziggy sa trochu zamyslela, ako povedať svojej mladej poslucháčke niečo o vojenskom umení. Po chvíli z nej vyšla celistvá myšlienka, ktorá dávala Lussii logiku. „Umenie vojen i mieru je v tom, že nie je dobré bojovať proti niekomu, kto sa nedokáže brániť. Ak je niekto silný a chce napadnúť slabého, tak často získa oveľa menej, ako získať chcel. No a samozrejme môže veľa stratiť. Vojna nie je len o zbraniach a ničení, ale aj o dobrom dôvode. Len ten, kto má dobrý dôvod, môže byť víťazom. Skutočným víťazom.“

„Znie to všetko pekne, ale predsa len, myš ako bohyňa?“

„Stále sa máš čo učiť o tolerancii.“

„Ale to nie je o tolerancii, to je...“

„Ale je, v tomto mi môžeš veriť,“ skočila Ziggy do reči Lussie. „Je to o tolerancii, o tolerovaní a o tom, že sa ti zdá niečo zlé. Len pre to, že je to úplne iné. Vy máte na čele akúsi zver v ľudskej podobe a my máme milú peknú veselú bielu myšku. Teraz

by som sa mala smiať ja tebe, že máte za boha prehláseného človeka túžiaceho po moci a my máme presný opak. Ale smiať sa ti nebudem. Hneď z niekoľkých dôvodov a hlavný je ten, že sa mi nechce.“

„Si tak veľmi zvláštna.“

„To je kompliment, alebo ma chceš uraziť?“

„Kompliment? Čo je to? Vieš, že arkánčinu neovládam, ani slovo.“

„Stále hovorím vašim jazykom, jazykom ľudí. Kompliment je bežné slovo, aspoň na severe. Ako to, že to tu nepoznáš?“

„Skôr ti odpoviem, ak mi vysvetlíš, čo to má znamenať.“

„Lussia, zlatíčko, to je také... keď ti niekto povie, že si šikovná, pekná a tak.“

„Klamstvo?“

„Ale nie klamstvo. Kompliment je, keď si to naozaj niekto myslí a hovorí to preto, lebo chce byť úprimný a pochváliť ťa. Ak poviem, že si múdra, tak ti skladám kompliment.“

„Tak to chápem, len som sa s tým nestretla, lebo tu nič také nie je. Tu jeden druhého nechváli a ak áno, tak je to tak málo, že na to nemusí byť veľa slov.“

„Keď budeš chcieť potešiť tú... ako sa to volala?“

„Larynia?“

„Hej tú, zabúdam jej meno. Je príliš divné.“

„Tvoje meno by nikto neprečítal a ty vravíš niečo o divnom mene?“

„Vravela som niečo o tolerancii? To, že je niečo iné, ešte neznamená, že je to zlé.“

„Ale nedokážeš si jej meno zapamätať.“

„Ani ona moje. Ani ty moje nevieš. Sme iné, úplne iné.“

„Ako to súvisí so zapamätaním si jednoduchého mena,“ zvedavo sa opýtala Lussia, ktorá bola na prvý pohľad veľmi prekvapená a znepokojená. Narazila na niečo, čo nedokázala pochopiť. Niečo, čo jej nedávalo logiku.

„Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren je pre teba dlhé a veľmi komplikované meno, no ja som si už na také zvykla. Larynia alebo Lussia sú pre mňa príliš krátke. Majú iný význam, inú harmóniu. A ja by som veľmi rada používala bežne celé moje meno. Rozhodla som sa ale skrátiť ho na niečo, čo je skutočnou skratkou a tiež pomôckou pre tých, ktorí na arkánske mená nie sú zvyknutí. Pre teba som Ziggy a ak chceš Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren, ak si na tom jazyk nepolámeš. Ty si Lussia a ak by si mala aj dlhé arkánske meno, tak by som ťa radšej volala ním, viac by mi to vyhovovalo. Ale nemáš a tak ťa budem oslovovať Lussia. Alebo nejako inak, ako

len chceš. To je tolerancia, byť sám sebou, dať kľudne vedieť čo ti viac vyhovuje, ale nesmiať sa z niekoho, kto je nejako iný. To, čo je pre teba správne, môže byť pre niekoho iného nesprávne a naopak. Alebo to, čo môže mať pre teba neuveriteľnú cenu, môže byť pre niekoho bezcenná hračka alebo zdrap papiera.“ Na počudovanie sa na ňu dívali úplne všetci. Traja ďalší hladný, akási divná osoba zodpovedná za podávanie jedla a určite najviac na nej nechávala oči Lussia, ktorá sa ešte nikdy s nikým nerozprávala týmto tónom. Ziggy rozprávala vážne a prikladala tomu dôraz, že je to niečo dôležité. Niečo, čo veľa ľudí nevie a bolo by dobré, keby sa to dozvedeli. O tolerancii sa očividne bavila už s veľa ľuďmi a nikto okrem nej nevie, s kým ešte.

„Súhlasím s tebou, hovoríš múdro, nie každý vie niečo vysvetliť tak, ako ty. Pre mňa je to stále veľmi zvláštne, tie vaše mená. Sú iné, tak výrazne iné, až tomu vôbec nechápem. Ako si sa dopracovala k takému menu? Si Ziggy, čo je pekné meno, ale ako vznikli tie všetky slová v tom dlhom mene? Musela by som sa naozaj snažiť, aby som si to nejako zapamätala. Pamätám si len Zmar.“

„Nie sme ľudia, sme iné bytosti. Okrem toho, že máme väčšiu silu, máme aj väčší hlad.“ Pozrela sa na akéhosi pána, ktorý mal na starosti podávanie tých malých porcií. Naznačuje tú najhoršiu

vec pre hladného. Vraj len obmedzené množstvo na osobu. Pozrela znovu na Lussiu a rozprávala ďalej. „Nie sme ľudia, ale naše mená sa dajú ľahko preložiť do vášho jazyka. Prvé dva slová sú časť mena matky, druhé dva máš po otcovi a posledné, piate, si vyberáš sama. Po matke som Zmar Iallenan, po otcovi Gaveriess Gaventis a sama som si vybrala Ylautimereteren. Je to prastaré slovo, ktoré znamená... Neviem ako to preložiť doslovne, nemáte na to slovo. Ylautimereteren je ten, kto sa nebojí kráčať sám, ale nekráča. Čo je asi na dlhé vysvetľovanie a ja mám hlad.“

„Rada by som sa ti postarala o jedlo, ale nemám ako. Nemám nič, čo by malo nejakú hodnotu a aj o šaty som prišla. Už ich nikdy neuvidím.“

„Moje šaty, ktoré som si sama zhotovila, sú v Marinovej truhlici,“ povedala so smútkom Ziggy.

„Znovu si zo mňa strieľaš. Neverím ti.“ Lussia sa nenechala nachytať a jednoduchý test výborne zvládla.

„Myslím, že máš veľký dar.“

„Alebo to ty teraz hráš naozaj mizerne,“ poznamenala Lussia a rozosmiala seba i arkánku. Bola na seba okamžite hrdá, podarilo sa jej to. Znovu ju rozosmiať.

„Ak si chceš zarobiť nejaké zlatky, tak na to sa dá všade na svete ísť jedným jednoduchým spôsobom. A to je naozaj jednoduché. Dokonca tak jednoduché, že to vieš asi aj ty.“

„Už nenaťahuj.“

„Nebuď drzá! Kde som skončila? Ahá, že je to jednoduché.“

„Takže?“

„Takže je to jednoduché a možno to už vieš.“

„Teraz neviem, či sa mám na teba hnevať, alebo môžem zaspať,“ zaklipkala unavenými očami Lussia, ktorú toto naťahovanie so Ziggy vôbec nebavilo.

„Ničím ťa, však?“

„A ako.“

„Je to jeden z mojich talentov. Viem niekoho takto ničiť, viem niekoho nepustiť ku slovu alebo hovoriť pútavo, keď chcem. A to som stále pri rečnení. Čo dokážeš ty?“

„Viem mať iný názor, ako ostatní. A viem nájsť riešenie tam, kde ho nikto iný nevidí.“

„Tiež vieš zistiť, kedy ti niekto klame a kedy nie a to je veľmi cenné, len málokto to naozaj ovláda.“

„Chceš tým povedať, že mám použiť to, čo viem. Potom dosiahnem to, po čom túžim. Určite mi teraz povieš, že talent treba rozvíjať a nevzdávať sa.“

„Takže čítaš myšlienky? No výborne, ale...“ Ziggy odrazu dostala silný pocit, že to čítanie myšlienok nejako súvisí s hviezdou. Rýchlo ju chcela nahmatať a nahmatala ju.

„Tá hviezda je výborná, ale aj bez nej dokážem žiť. Viem, čoho je schopná a nechcem ju.“

„V tomto mi klameš,“ pozrela na ňu Ziggy nepríjemným pohľadom. „Viem, že ju veľmi chceš. Aspoň časť teba ju veľmi chce. Bude ale najlepšie, keď ostane u mňa.“

„Nechcem ti ju zobrať, naozaj nie,“ ohradzovala sa Lussia.

„Viem o týchto veciach dosť veľa na to, aby som vedela, čo to robí s ľuďmi. Môžeš byť úprimná koľko len chceš, ale ja poznám ich moc. Najlepšie by bolo zbaviť sa jej, ale môžeme ju ešte potrebovať.“

„Ty chceš, aby som ju niekedy použila? Však si teraz povedala, že poznáš jej moc. Je zlá, veľmi zlá. Dokáže ohromné veci a zmeniť život od základov. Poznám to na sebe a videla som, čo urobí s tebou, keď ju chceš blokovať. Tie hviezdy sú mocné a nebude dobrý nápad dávať mi ju. Môžem všetko ešte viac zhoršiť. Môžem vidieť do niekoho i jeho očami, ale je to prekliate a...“

„Lussia!“

„Áno?“

„Uvedomuješ si, o čom hovoríš pred ľuďmi? Buď láskavo ticho! Alebo ti ten jazyk naozaj nakrájam!“

„Prepáč, len som to nechápala.“

„O tom sa už nebudeme baviť. Nedotýkaj sa a nemysli na to.“

„Čo budeme robiť teraz?“

„Chcem jedlo a ty chceš šaty. Mám tu niekoľko zlatiek, no nie veľa. Bolo by dobré zopár ich zarobiť.“

„Potrebuješ na to mňa.“

„Vôbec nie. Ale nechcem ťa tu samú nechať.“

„Ako chceš zarobiť niečo?“

„Pozeraj a uč sa.“

Ziggy vyšla z vývarovne, nasledovaná Lussiou. Išla k najbližšiemu terču, do ktorého niekoľko chlapov hádzalo nože. Národná zábavka, ktorá bola rovnaká v blízkosti chrámu i na sever od neho. Všade, kde boli muži, boli aj terče. Niekoľko nožov bolo zapichnutých v rôznych vzdialenostiach od stredu a pribúdali ďalšie. Trinásť nožov od trinástich súťažiacich bolo v terči. Ani jeden neminul, a to sa stávalo len málokedy. Pravidlá boli pre každého jasné, aj keď Lussia ich neovládala. Vedela len, že čím bližšie k stredu sa podarilo trafiť, tým lepšie. Miestne hádzanie nožov do terča bolo veľmi jednoduché. Kto trafí terč, ten

ostáva v hre. Kto nie, ten v tomto kole končí. Hrá sa až dovtedy, kým nebude iba jeden, kto v každom kole trafí terč. Hra bola tak niekedy veľmi dlhá a na hŕbku zlatiek sa každý tešil. Len jeden ju však mohol získať.

Ziggy sa len tak pozerala, ako to ide ostatným. Terč bol stále silný, ako keby ho len pred niekoľkými dňami menili. Jednotlivý hráči boli ticho len vtedy, keď hádzali. Trafiť terč je niečo, čo dokáže hocikto, ale trafiť po veľa hodoch za sebou je niečo iné. Tí najlepší ostávajú až do posledného kola a tých je niekedy veľmi veľa, no inokedy hneď v prvom kole vypadnú. Vietor i jednoduchá smola sú veci, o ktorých sa rozprávalo neustále. Skončilo kolo a trinásť zlatiek získal pán v šedom obleku, aký nosili cestovatelia ráno a na večer. Šťastie mu prialo. Ziggy sa prihlásila do ďalšieho kola a vhodila mincu na kopu. Hádzala prvá a hodila tak, že sa jej vrhací nôž len tesne zasekol pri okraji. V prvom kole traja netrafili vôbec a Ziggy išla ďalej. Hádzala, no netrafila. Zaslúžila si posmech od ostatných a nadávala na svoju smolu. Lussii bolo jasné, že to iba hrá. Čakala spolu s ňou na ďalšiu hru. Netrvalo to večnosť, ale bolo to pridlho na obidve z dvojice. Keď bol konečne koniec, Ziggy sa znovu prihlásila a aj tentokrát hádzala tak, aby nevzbudzovala priveľkú pozor-

nosť. Ani do stredu, ani úplne na okraj. Zo štrnásť hráčov bolo zanedlho dvanásť, jedenásť, osem a postupne sa ich počet znižoval. Po troch posledných kolách medzi arkánkou a tým z hráčov, čo mal najviac šťastia v tejto hre, bola víťazom. Poďakovala a odišla. Lussia na ňu nechápavo pozerala a nechápala, prečo po jednej výhre išla preč. Mohla predsa ďalej vyhrávať a byť bohatá. Pýtala sa na to, ale nedostala vysvetlenie. Mohla len dúfať, že jej to niekedy vysvetlí. Neustále dobiedzala a pýtala sa, až jej arkánka povedala niečo, čo naozaj neočakávala.

„Ak by som vyhrávala, bola by som centrom pozornosti a nikto by už so mnou nechcel hrať. Bol by koniec. Tajomstvo hry nie je v neustálom vyhrávaní, ale v ľuďoch. Čím viac vyhrávaš, tým viac sa to od teba očakáva. Kľúčom ku šťastiu je byť niekým, kto koná neočakávane. Využiť to, čo nikto iný ani nepozná. Nie je problém zarobiť si tým, čo naozaj vieš. Ale je problém vyhrávať vtedy, ak máš prázdny žalúdok. Najvyšší čas na riadne jedlo, nie na to, čo ani neviem, či má nejaké meno. Ale hnus s hnusom by sa celkom hodilo, výborne to vystihuje to, čo sa od toho očakávalo na prvý pohľad. Prvá lyžica to krásne potvrdila. Tak krásne, až to bol naozaj poriadny hnus.“

„Páči sa mi, ako dokážeš prejsť z témy do témy, si úžasná,“ pochválila ju Lussia a bola naozaj rada, že je s ňou. Nie s Laryniou,

ktorá ju už poriadne nudila. Ziggy bola úplne iná, múdra a veselá, veľa dokázala a ešte veľa toho dokáže. Pre Lussiu bola dokonalý vzor. Taký, akého si priala už veľmi dlho.

„Ozaj, už sa ti nechce ísť za sestrou?“

„Čo je to za otázku?“

„Bola si od nej odvedená násilím a ešte pred chvíľou si chcela ísť za ňou cez celú púšť.“

„Pôjdeš so mnou?“

„Ale, tak ty sa bojíš?“

„Je mi dvanásť, neviem bojovať a je veľká šanca, že sa stratím. Navyše som oblečená ako otrok. Ty by si za ňou išla, keby si bola na mojom mieste?“

„Tak to neviem Lussia, ale páčiš sa mi. Máš dobré otázky. Ja by som asi presvedčila tú obludu čo je pri tebe, aby išla s tebou. Ale ako, tak to sama neviem,“ odpovedala Ziggy.

„Je tu aj iná možnosť, tá hviezda. Keby sa...“

„Nie!“

„Necháš ma dopovedať?“

„Nie!“

„Stačílo by len...“

„Ešte raz, tak ti tie ústa zavriem tak, že si budeš polámanými rukami zuby zbierať!“

„Nebuď taká a nechaj ma aspoň dohovoriť. Mám nápad a ty mi ho nechceš dovoliť vysvetliť.“

„Viem, aký máš nápad. Použiť hviezdu na vlastnú sestru. Prečo nie, je to rozumné, no bolo by to rozumnejšie, keby si sa tej hviezdy už nikdy nedotkla. Pochop, zničí ťa to viac, ako keby som ťa dosekala mačetou. Zase až tak celkom nie, trochu som to prehnala, ale tak máš predstavu.“

„Chcem to risknúť. Alebo ju použijem na teba a zistím spôsob, ako ťa presvedčiť aby si išla so mnou.“

„Toto nie je o riskovaní. Je to o tom, že ťa to zničí. A znovu sa tie prízraky objavia a potom čo? Ty s nimi budeš bojovať?“

„Mám ju nechať tak? Neviem, či žije. Neviem o nej nič.“

„A ak by si to aj zistila, tak čo? Alebo je mŕtva a tak jej nepomôžeš a sebe ublížiš, alebo zistíš, že žije a sama tam nepôjdeš.“

„Tak niekoho iného, rada by som mamu videla.“

„Až niekto urobí tie hviezdy úplne neškodné, tak prosím. Ale pochop už konečne, že toto nie je vôbec žiadne riešenie. Nie je to hračka a deťom by to malo byť zakázané. Hrozí nebezpečenstvo smrti na sto spôsobov.“

„Si dobrá a staráš sa o mňa, ale jednoducho chcem.“

„To je u vás, ľudí, typické. Najväčšiu blbosť vtedy, ak je v hre niekto, na kom ti záleží. Hovorím nie a tým myslím úplné NIE. Chápeš ma?“

„A čo by som mala robiť? Čo by si robila ty na mojom mieste?“

„Dobrá otázka. Opakovaná. Ale nemôžeš zo mňa stále ťahať odpovede.“

„Prosím. Nikdy som veľa neprosila ale teraz ťa prosím.“

„Však sa ani nepoznáme. Uvedomuješ si to? Pomôžem ti zohnať normálne oblečenie a potom, ak chceš, choď za ňou sama,“ odpovedala nie príliš prívetivo Ziggy, strácajúc jej typicky dobrú a drzú náladu.

„Prečo chceš ísť na sever? Chcem, aby si išla so mnou na juh a viem, že ak chceš ísť na sever, máš na to dôvod.“

„Výborne, teraz ideš na to dobre. Dôvod mám a to je taký pomerne jednoduchý. Aj keď, ty asi nič o tom nevieš.“

„O čom? O priateľoch, ktorých si nechala niekde na severe?“

„Nemám priateľov.“

„Lásku?“

„O tom potom.“

„Takže aj veľká a silná bojovníčka je zaľúbená do niekoho kdesi ďaleko. Si divná, žiadny muž za to nestojí. Môžeš sa trápiť koľko chceš a aj tak sa na teba vykašle.“

„Maličká vie veľa o láske? Sa nezdáš.“

„Dosť na to, aby som sa takým hlúpostiam vyhla. Mám dosť z toho, ako sestre vždy šibe, keď sa jej niekto zapáči.“

„Ale samozrejme, a tebe sa nikto nepáči. Ale aj to príde. A nie je to tak otrasné, ako si myslíš.“

„Nemyslím si to, ja to viem.“

„Veľa toho ešte nevieš a máš zbytočné predsudky. A je to trochu divné, máš oveľa menej ako ja a hádame sa o láske.“

„Pretože pre teba je to niečo úžasné a pre mňa to nie je vôbec nič.“

„Nie? Chceš ísť za Laryniou. To je láska. Nemusíš ju ľúbiť, pretože láska nie je len o ľúbení. Môžeš ľúbiť niekoho, kto sa ti páči, i niekoho, s kým si vyrastala. Či už je dobrá alebo nie, či sa ti páči čo robí alebo nie, ste rodina. A je len normálne, že ju máš rada.“

„Aj ty máš rada svoju rodinu.“

„Mala by som, keby som ju mala. Ty ju máš a považuješ to za niečo úplne obyčajné, čo má každý. Nie je to pravda,“ pozrela sa na neveriacu Lussiu, „existuje veľa tých, čo nemajú nikoho. Nikto, kto by ich podržal v problémoch. Nikto, kto by ti povedal, čo je správne a čo nie. Máš sestru, ktorá možno nie je ideálna

a otvorene asi ani nikdy nebude, no buď rada, že ju máš. A buď rada, že má ona teba.“

„Mám nápad. Je trochu zvláštny, alebo asi skôr poriadne zvláštny.“

„Sem s ním.“

„Dostaň ma k nej a my budeme tvoja rodina.“

„Čože? Ty by si chcela byť moja dcéra? Mohla by si byť pravnučka. Pra pra pra pra a neviem ešte koľkokrát pra.“

„Chcem, aby som ju znovu videla a chcem, aby si ty nebola sama.“

„To je poriadne šialené, vieš o tom?“

„Nezaujíma ma, či je to šialené. Si iná, úplne iná. Nie si ani človek ako ja, ale rozumieme si. A mám ťa rada.“

„Hovoríš to preto, aby som ťa sprevádzala cez pustú krajinum kde sa ti môže čokoľvek stať?“

„Áno, aj nie.“ Povedala Lussia a chytila tentokrát naozaj prekvapenú Ziggy za ruku. Malá dievčenská ruka sa dotkla obrovskej ruky hrdej arkánky. A tá ju neodmietla.

3. Kapitola – Posol

Marinus sa dozvedel správu, ktorá ho zdesila. Dozvedel sa niečo, čoho sa dlho obával. Niekto dostal dobrý nápad a to až tak dobrý, že ho môže zničiť, prípadne jeho moc výrazne orezať. Znovu a znovu sa pýtal posla na detaily a rozmýšľal, ako by mohol dať novo vznikajúcu situáciu do poriadku. Zvolal radcov, ktorých mal hneď niekoľko, a v zamyslení si s nimi zasadol k drevenému a jemne opracovanému stolu. Chvíľu mlčal, ako keby si do poslednej chvíle nevedel usporiadať myšlienky a prehovoril.

„Voda nás potrebuje,“ povedal a očami prezrel všetkých zhromaždených. Všetci sa pozerali priamo na neho. „Bez vody by tu nebol nikto z nás a my, všetci, by sme boli mŕtvi. Nebol by bez nej možný život a uctievame ju. Je pre nás vzácna a jedinečná. Sme jej ochrancovia a staráme sa o jej čistotu a múdre použitie. Je to náš svet, do ktorého sme boli zrodení. Je to naša povinnosť ochraňovať to, čo nám dáva život.“ Marinus nedopovedal všetko, čo chcel povedať. Necítil tú atmosféru, keď môže niečo povedať a všetci súhlasne prikyvujú. Zvyšoval hlas, no aj tak videl, že o jeho reč nie je veľký záujem.

„To sme už počuli, radšej povedz, čo sa deje. Ak máme poradiť, tak potrebujeme vedieť problém,“ odpovedal jeden z radcov.
„Hlúpy vzduch je problém!“
„O čo presne ide?“
„Niekoho na juhu napadlo uctievať vzduch. A viete veľmi dobre, čo to znamená.“
„Prídeš o časť svojej moci, lebo jeho argumenty budú pre niekoho lepšie ako tie tvoje. Alebo niekto prestane veriť na vodu a už nikdy nebude veriť na nič takéto a budú sa pridávať k tým, čo to neberú vážne.“
„Tomu musíme zabrániť, voda je predsa svätá!“
„Aj vzduch je svätý potom, aj všetko ďalšie.“
„Vypadni! VYPADNI!“ Marinus stratil nervy. Uvedomoval si, že má jeden z jeho radcov pravdu a uvedomoval si aj to, že už asi ani sám celkom neverí v to, čo je naozaj sväté a čo nie. Nebolo to dôležité cítiť, iba prezentovať pred ľuďmi. Lepšie a hlasnejšie, ako ostatní.

Snažil sa sústrediť na elegantné riešenie, ale nešlo to. Nemohol sa sústrediť vôbec na nič a bál sa, čo všetko to môže spraviť s kultom jeho osoby. Poznal svoje postavenie. Schopný všetkého, expert na všetko, čo súvisí so životom. Autorita a pre

niekoho boh, no teraz sa cítil ako boh na vratkej stoličke, ktorá sa môže pod ním kedykoľvek zrútiť. Ako keby každú nohu tej stoličky niekto tlačil iným smerom a on má primálo rúk na to, aby všetkých zahnal.

Vybral sa znovu k jazeru. Chcel rozmýšľať a zapozerať sa na jeho peknú a tichú hladinu. Slnko sa na nej ligotalo a hralo krásnymi farbami. Piesok na všetky strany, suchá zem nevhodná k životu, ale kúsok od nej jazero plné vody a obkolesené stromami so zlatými listami, ktoré povieval vetrík sem a tam. Marinus sa len tak díval na tú nádheru a mal strach, že môže naozaj o toto všetko prísť. Pre niekoho iba pohľad. Pre neho oveľa viac. Bolo jeho prácou starať sa o to, aby bola voda uctievaná. Voda je základným kameňom jeho viery a jeho moci. Uctievať vodu bolo pre neho prirodzené, ale kto by už len uctieval vzduch? *Vetry a piesočné búrky, to nie je nič prirodzené, je to zvrátené. Nikto v to nemôže naozaj veriť, nikto si nemôže priať svet, kde by malo vládnuť niečo tak zlé. Určite je celá tá viera urobená len preto, aby niekto ponížil vodu*.

Vošiel do svojich komnát a vytiahol knihu, ktorú veľmi dobre poznal. Nikto iný sa na ňu pozerať nemohol. Začal písať,

bez rozmýšľania a s očividným hnevom prikázanie. V poradí už pätnáste. O tom, že by nikto nemal uctievať nič iné, ako vodu, pretože nič iné si to nezaslúži. Nebol si istý, či bude aj toto prikázanie niekedy čítať pred zhromaždenými ľuďmi, ale mal potrebu napísať to, dostať to zo seba. Prezeral svoje komnaty a napadlo ho znovu zvolať armádu, ktorá len nedávno bola na vojenskej výprave. Zlatiek mal na to dosť, ale aj tak mal strach. Posielať vojakov tam, potom niekde inde a potom znovu inde, to by išiel sám proti sebe. Jeho viera hovorila o mieri a tolerancií a cítil, že ak by vojakov volal z jednej výpravy do druhej, tak by sa mienka o jeho osobe začala meniť. Už teraz ho niekto miloval a niekto nenávidel. Zažil úspechy a pády, keď musel meniť veľa vecí len preto, aby si udržal aspoň niekoľko verných. A poslušných zároveň.

Radcovia, ktorých nechal v rokovacej miestnosti v chráme, naďalej na Marina čakali. Odišiel od nich a nech je teraz kdekoľvek, chce byť sám. Rozoberali situáciu medzi sebou a hovorili to, čo si naozaj mysleli. Veľmi dobre vedeli, že ak by išla popularita Marina ku dnu, tak by išli spolu s ním. Potrebovali plán a navrhovali riešenia. Múdre a zodpovedné, i úplne hlúpe. Padol návrh na poslanie vojakov na juh. Niektorí boli po bojoch

zranení a unavení, ale stále ich bolo dosť na to, aby si poradili s akýmkoľvek odporom v oblastiach na juhu. Ďalší nápad bolo najatie niekoho, kto by odstránil vodcu novej viery vo vzduch a za ním nasledovali rôzne nápady, ktoré výrazne prekračovali hranice toho, čo si ešte môžu dovoliť.

Keď sa znovu stretol so svojimi radcami, dali dohromady jedno riešenie, ktoré považovali za najvhodnejšie v tejto situácií. Marinus sa rozhodol pozvať vodcu tej novej viery, len tak, na rozhovor. Medzi štyrmi očami chcel dosiahnuť niečo, čo by mohli zvládnuť aj vojaci, no nie tak elegantne. Pripravil posla, poučil ho o tom, čo by mal povedať a ten sa vybral na cesty. Za posla vybral človeka menom Durf, vojaka vo výslužbe, obratného v reči i v používaní meča a mnohých ďalších zbraní. Napriek tomu, že bol už starší, nechýbala mu vitalita a nebolo potrebné dlhé presviedčanie na úlohu, na ktorú bol výborne stavaný. Skúsenosti s najrôznejšími úlohami mu nechýbali.

Starší vojak, ktorý sa len teraz vrátil z bojovej výpravy, nasadol na koňa a cválal smerom na juh. Niektoré púštne cesty boli už dávno zaviate pieskom i časom, aj keď spojenie s juhom bolo udržiavané. Cesta viedla cez menšie kopce a cez mestečko,

ktoré malo priliehavý názov Variasse, v preklade zo starých jazykov Medzi kopcami. Ani jeden kopec sa nedal považovať za nejaký vysoký a krajina pred i za kopcami bola viac či menej rovnaká. Piesok, ďalší piesok, sem a tam pár stebiel trávy a ďalší piesok, horúci cez deň a nepríjemne studený po západe slnka. Cesta posla bola na juh a za jeden deň sa nedala zvládnuť. Po dlhej ceste prišiel do mestečka, po trochu toho osvieženia. Pri bráne nikto neotravoval a na pútnikov tu boli zvyknutí. Mestečko na križovatke, kde hocikto vyhľadal nocľah a niečo na posilnenie. Vojak uviazal svojho koňa pred hostinec, vedľa ostatných koní a vošiel dnu. Prezeral si budovu, keď ho úplne prekvapilo to, čo videl. Z vonku bežný hostinec, no vo vnútri bol poničený nábytok, počmárané steny rôznymi nápismi a aj keď by sa tu ľudí vošlo na desiatky, bol tu len krčmár a dvaja hostia. Všetci očividne bez nálady a unavení, ako keby boli po ťažkej práci. Posol chcel byť nenápadný a tak si len objednal niečo na pitie a tváril sa, že ho nič nezaujíma. Krčmár sa o pitie postaral a ďalej sa rozprával s dvomi hosťami. Mali na sebe oblečenie, podľa ktorého bolo možno súdiť, že prišli o všetko. Špinavé, veľakrát opravované nie práve šikovnými rukami a ani keď bolo nové, tak za veľa nestálo. Nebolo to ale oblečenie pre otrokov, ale pre slobodných, ktorí na lepšie nemali. Slnečné lúče, prenika-

júce cez diery v streche, osvetľovalo ich kožu a ukázalo čerstvé rany od biča.

„Hovorím ti, tu sa žiť nedá. Však sa pozri na seba,“ povedal hosť so sivou bradou a celým telom poznačeným časom.
„Ja že sa mám pozrieť na seba? Ani z polovice nemám toľko rán od biča, ako ty.“ Viditeľne mladší a rozhodný muž vyjadroval svoj názor, pretkaný nenávisťou voči Marinovi.
„Nebola by ani jedna, keby si nerobil hlúposti.“
„Ale bola, skôr či neskôr sa mu musel niekto postaviť a hovorím ti, treba takéto niečo opakovať až kým sa konečne vláda Marina nezrúti.“
„Vyhlásiš sa za nového proroka, povieš niečo o vzduchu a tým chceš niečo dokázať? A čo si dokázal?“
„Marinus robí to isté a jediná možnosť, ako ho poraziť, je inou vierou. Keby ho všetci neposlúchali na slovo, tak by neznamenal vôbec nič.“
„No určite sa na neho všetci vykašľú a budú počúvať práve teba.“
„A ako začínal on? Nemal takmer nič a dokázal to.“
„To ale neznamená, že to dokážeš aj ty.“

Durf len tak popíjal a počúval, čo sa pri ňom hovorí. Jeho cieľom bolo pekne povedať, nech ide k Marinovi na slovíčko. *A tu je, vedľa mňa, obyčajný a očividne zbitý človiečik. Žiadny boháč, len taký ten nikto a predsa má drzosť postaviť sa proti Marinovi. Drzosť, a zároveň odvahu. Tohto človiečika nemôžem len tak priviesť pred Marina, dal by ma zbičovať za to, že som priniesol niekoho iného. To som si zase našiel robotu*, zamýšľal sa starý vojak. Poznal miestne kraje a miestnych ľudí a žil predtým, ako sa tyrania Marina a jeho otca začala. Rozmýšľal, či by sa mal pridať do rozhovoru alebo nie, no počúval ďalej a dozvedal sa podrobnosti o všetkom, čo sa stalo i nestalo. *Akýsi mladík má zničený život, lebo mu vojaci pobrali všetko pre potreby vojska. Pokúsil sa teda udrieť Marina tam, kde by ho to najviac bolelo – na jeho fanatických veriacich i na tých, ktorí verili z donútenia. A asi mu to veľmi nevyšlo. Čaká ho asi nie veľmi príjemný osud*. Durf pokračoval v svojich zamysleniach a nepredpokladal dlhý život danému človeku.

Napadla ho aj trochu iná možnosť, ktorá by bola úplne presným opakom toho, pre čo sem prišiel. *Ak by som ho doviedol k Marinovi, asi by to dopadlo s ním zle. A ak by som ho odviedol niekde preč, kde by mohol šíriť svoje myšlienky, tak by to bol sil-*

ný úder pre Marina. Už u neho slúžim pridlho a zvlášť ten útok na hrad bol poriadnou ukážkou jeho osobnosti. Len tak sa pozerať, ako ním zverbovaný vojaci útočia na takmer bezbranné mesto, to nie je ono. Čestný boj alebo poriadne obliehanie, alebo obrana, to by bol boj. Toto ale nie. Je to zbabelec a teraz odo mňa chce, aby som mu pomáhal s jeho plánmi. Čo ale môžem urobiť? Nápady sa množili, ale každý bol hrou na jednu stranu, alebo na druhú. Durf nespokojne upíjal z nápoja, keď začul akýsi hluk. Tucet a možno viac vysokých a mocných chlapov s krátkymi mečmi, pripravený na všetko, vtrhli do hostinca. Cez čerstvo vyrazené dvere bolo dobre vidieť ich hnev. Obkľúčili všetkých a začali klásť otázky, na ktoré chceli až príliš rýchlo odpovede. Posla spoznali a nechali na pokoji, tak ako krčmára, ale obidvoch hostí chceli odviesť so sebou. Bránili sa, čo bolo v tej chvíli veľmi nerozumné rozhodnutie a po pár úderoch boli odvlečení nasilu. Odchádzali, keď sa Durf zodvihol a pýtal sa jedného z tých ozbrojených bláznov na ich rozkazy. Neprekvapilo ho, že ich posiela Marinus, aby priviedli vodcu toho divného náboženstva pred spravodlivosť. Prekvapilo ho však to, že sú len jedna z desiatich vyslaných skupín. *Tak veľmi mu na tom záleží, až mám pocit, že by bez toho naozaj padol na kolená*, v tichom zamyslení pridal len tak pre seba. Vedel, čo sa teraz bude diať. Pre-

sun do chrámu, sľúbený rozhovor medzi Marinom a bezmenným človiečikom, ktorý sa proti nemu postavil, nejaké to odsúdenie a následné umučenie na smrť.

Durf išiel spolu so skupinou a s dvomi viditeľne zbitými chudákmi do chrámu. *Už po krátkej ceste zistil, že vojaci sú Marinovi plne odhodlaní. Marinus ich učil bojovať, ale neučil ich prečo bojovať. Sú len nástrojmi jeho moci a aj keď sú silní, určite dávajú prednosť tomuto pred naozajstným bojom*. Nepovedal ani slovo, len si to myslel a čím dlhšie si to myslel, tým bol o to viac presvedčený. Tak, ako bol presvedčený tiež o tom, že sa presvedčenie vojakov k lepšiemu nezmení. Cesta rýchlo ubiehala, Všetci na koňoch a dvaja bývalí hostia vo väzenskej klietke, ktorú ťahali kone. Klietka, v ktorej sa bežne prevážalo aj desať ľudí, no už dvaja sa v nej cítili veľmi nepohodlne. Znovu prechod z hôr na rovinu, ktorá bola pokrytá pieskom.

Marinus bol nadšený, aj keď to neukazoval celému svetu. Dozvedel sa len nedávno, že jeho kultu vody chce niekto ublížiť a hľa, zakladateľ celej myšlienky je v jeho chráme. V jeho pevnosti. Mohol s ním urobiť čokoľvek a on mu teraz nemal čo urobiť. Z nepriateľa slabý a bezbranný jednotlivec, z dravca v ob-

lakoch vyhladovaný dravec v klietke. Nemusel na nič čakať a mohol sa rýchlo dozvedieť čokoľvek, čo len vedieť chcel. Rozhodovať sa mohol akokoľvek dlho, ale rozhodol sa hneď, rázne a podľa svojho presvedčenia správne. Zavolal si na pár slov človeka, ktorý mal podobné myslenie, ale iný úspech. V neveľkej miestnosti sa ocitol len on, hosť z iného a predsa len trochu iného náboženstva a niekoľko strážcov, len tak pre istotu. Sviečky dodávali svetlo i teplo a asi nikto ich nemal toľko, ako Marinus v svojich komnatách. Ich silný zápach dokonával atmosféru, pokojnú a temnú zároveň. Veľké i malé, s plamienkami i plameňmi, ku ktorým by by len blázon priblížil svoju ruku.

„Takže ty si dostal nápad, je to tak? Zmeniť svet a donútiť ostatných, aby ťa nasledovali," povedal Marinus s nepríjemným výrazom, ktorým chcel naznačiť svoju veľkú moc a prevahu v mnohých rozhovoroch.
„To isté, čo ty. Len nie tak vo veľkom."
„Silné slová a navyše teraz nie je reč o mne, ale o tebe. Tak zaradom, kto si?"
„Človek so srdcom, nie ako ty."

„Asi som niečo nedal vedieť dopredu. Keď nebudem s tvojou odpoveďou spokojný, tak ti na tele pribudne rana po biči. Ešte raz, kto si?“

„Človek so srdcom, nie ako ty,“ povedal vypočúvaný a za svoje slová dostal od jedného zo strážcov šibnutie bičom.

„Len tak ďalej. Pokračuj. Kto si?“

„Človek so srdcom, nie ako ty. Aaaaaaaau!“

„Začína to byť zaujímavé. Ktože si?“

„Ty bezcharakterná svi... Aaaaaaaau!“

„A ty si?“

„Zo mňa nič nedostaneš!“

„Naozaj? O tom sa môžem ľahko presvedčiť. Stačí ti vyšibať dušu z tela,“ povedal Marinus poslednou trpezlivosťou, ktorá mu ešte ostávala.

„To by sa tebe stať nemohlo. Alebo ju nemáš, alebo tá tvoja ani za reč nesto... Aaaaaaaau! Nesto... Aaaaaaaau! Svi... Aaaaaaaau!“

„Rob si zo mňa diabla, keď chceš, posejem ťa ďalšími ranami.“

Marinus prikázal stále bičovanie a s potešením sa pozeral na to, ako vyhral debatu. Protivník sa už na žiadne slovo nezmohol. Ďalší deň bude pre Marina ukážkou tvrdého zaobchádzania s tými, ktorí sa rozhodnú stavať svoju moc na odoberaní jeho moci.

„Teš sa na zajtra, všetci si vypočujú tvoje názory. Ak ich budeš vedieť povedať. Ale to ťažko. Môžeš vrieskať, môžeš presvied-čať. Nepresvedčíš nikoho. Nemáš na to. Si slabý. Odpočívaj kým môžeš a so skalou na nohách doplávaj do ďalšieho života, ak aj na teba nejaký čaká.“

4. Kapitola – Odsúdenie

Veľká chrámová miestnosť bola obsadená viac ako obyčajne. Ľudia rôzneho veku sa sústredili po stranách miestnosti, ktorú osvetľovalo prenikajúce slnečné svetlo cez jemne vypracované okná. Všetko svetlo bolo riešené tak, aby bolo čo najlepšie vidno obvineného. Bol tak všetkým na očiach a nemohol dobre vidieť tých, čo ho súdili. Svetlé miesto uprostred tmy, ktorá bola veľkým kontrastom pre zvyšujúcu sa horúčavu mimo chrámových miestností. Vysokí i nízki ľudia sedeli a pozerali sa na človeka, ktorého osud mali rozhodnúť. Všetci mali niečo podobné. Boli to muži, pretože ženy sa zúčastniť nemohli. Mali na sebe rovnaké oblečenie a každý, kto mohol niečo povedať, bol z najvyššej kasty. Najbližšie narodení pri chráme mali rozhodovať o osude niekoho, koho nikdy nevideli. Hovorilo sa tomu rôznymi slovami, často veľmi protikladnými.

Stráže priniesli niekoho, kto sa ledva držal na nohách. Menil farby, od špinavo sivej po krvavú. Najnovšia obeť Marinovho vykonania trestu pred vypočutím. Tackal sa a stále sa niečoho pridržiaval, aby nespadol. Pre súdených nebola stolička, aj keď všetci ostatní sedeli na pohodlných sedadlách. Marinus si

sadol do stredu tých, ktorí sa všetkému prizerali. Nakoniec prišiel jeden človek, ktorý mal v tejto miestnosti vždy veľké slovo. Bol veľmi dobre živený a pri jeho príchode bolo vidno, že má u všetkých veľký rešpekt. Poznal veľmi dobre celý poriadok a bolo to už dávno, čo niečo nevyhral. Nepredstavoval sa, nepredpokladal to za dôležité a povedal niekoľko slov o spravodlivosti. O tom, že každý má svoje práva a povinnosti a za tvrdé obvinenie má prísť tvrdý trest. Vyhlásil sa za toho, kto bude dokazovať vinu a oslovil všetkých, či je medzi nimi niekto, kto by bránil nevinu súdeného. Rozhostilo sa ticho. Bolo počuť dych každého jednotlivca. Dlhú chvíľu sa nedvíhal žiadny hlas.

Ticho prerušil Durf, ktorý súdeného poznal aspoň o trochu viac ako ostatní. Postavil sa, že chce prehovoriť a dostal slovo. To, čo povedal, sa však väčšinou nepáčilo. „Prišli sem dvaja, on a nejaký jeho známy. Nechajte ho zastupovať svojho priateľa.“ Najskôr ticho, no potom mu tučný a arogantný človek, ktorý bol pevne rozhodnutý dokázať vinu, vysvetlil osud toho druhého. Niekoľko viet o tom, že nie je z najvyššej vrstvy a okrem toho nemôže prísť. Durf mu na to veľmi jasne odpovedal, že bude zastupovať toho chudáka práve on.

„Nemáš skúsenosti a nepoznáš tohto človeka, prečo ho chceš zastupovať?“

„Nemám skúsenosti, no takto ich získam. Je dobré poznať toho človeka, tak nám môže niečo povedať o sebe on sám,“ vyjadril sa Durf. Hovoril to, čo mal na srdci a nie to, na čo boli všetci v miestnosti zvyknutí.

„Týmto sa stávaš tým, kto bude brániť česť toho, kto česť nemá. Mám právo na začiatok a využívam ho.“ Nepríjemný hlas súdiaceho sa akoby odrážal od každej steny, hlavne tá posledná veta.

„Povedz mi,“ pozrel na odsúdeného, „prečo si robil niečo, čo malo ublížiť vode?“

„Nemám nič proti vode, ale nepáči sa mi, ako je zneužívaná.“

„Ako sa opovažuješ hovoriť o zneužívaní? Bol by si tu bez vody? Zomrel by si od smädu! Tvoj život by sa ani nezačal a už by bol na konci. Voda ti dáva život.“

„Marinus mi ho berie,“ povedal odvážne muž pokrytý jazvami.

„Vidíte, kam sa až môže dostať nenávisť?“ Žalobca adresoval otázku všetkým, ktorí počúvali. „Príde za hriech a ďalej koná hriešne. Neprizná svoje chyby, nezamyslí sa nad sebou a nedá prednosť tomu, čo je správne. Útočí na človeka, o ktorom nič ne-

vie, na toho, kto sa stará o bezpečie, moje i všetkých vás. O toho, kto má na starosti prideľovanie všetkého. Vďaka nemu máme svoje práva, svoje životy. Pre tohto chudáka to nič neznamená.“ Pozrel sa prefíkane na toho, komu dokazoval vinu a položil mu otázku. „Povedz mne a všetkým ostatným, vymýšľal si svoje čierne viery len na to, aby si ublížil Marinovi? Odpovedz len áno, alebo nie.“

„Áno.“

„Tak vidíte všetci, akého máme človeka. Chce niekomu ublížiť a aj ublížil. Zasluhuje si trest. Podľa môjho názoru je jasne vinný.“

„Vinný podľa teba, no nie si tu sám,“ povedal miernym hlasom Durf. Nemal žiadne vzdelanie na súd, ale aj tak jeho mierne povedaná reč mala vyšší účinok, ako sa zdalo na prvý pohľad. „Ak si uznal tohto človeka za vinného, tak ho tiež označím za vinného alebo nevinného, podľa toho, čo odpovie na moje otázky.“ Dopovedal, a jeho protivník mu so škrípajúcimi zubami nechal slovo.

„Si tu, v chráme vodného náboženstva, proti svojej vôli. Povedz nám, kto si, prečo si urobil to čo si urobil a čo sa stalo odkedy som ťa videl v mestečku Variasse.“

„Som Tarek z mesta Variasse, kde som vyrastal. Keď ma zaradili do najnižšej kasty, tak som išiel ďalej na juh, aby mi Marinus nezobral aj tie práva, ktoré som ešte mal. Bol som slobodný človek, pracujúci rukami. Stal sa zo mňa zo dňa na deň otrok a nebolo nič, čo by som s tým mohol urobiť. Zabil mi priamo alebo nepriamo bratov, dcéru a dnes aj otca. Nesúvisí to s vodou, iba s tým, že má svoju moc a nedokáže bez nej žiť. Kľudne zabije každého, kto sa proti nemu postaví a preto neľutujem, že som chcel urobiť novú vieru, ktorá by tú jeho zničila. Jediné ľutujem to, že sa mi to nepodarilo. Zbičoval ma tak, že nedokážem chodiť. On by mal byť zbičovaný.“

„Povedz mi, prečo nie si medzi ostatnými, ktorí sa na teba pozerajú. Prečo nie si v prvej kaste?“

„Narodil som sa ďalej od chrámu, to je moja jediná vina. Pracoval som a pracoval som dobre, ctil som si starších a s láskou som vychovával svoju dcéru, kým ju ten lotor nedal zabiť. Neviem prečo to urobil, ale viem, že mu to nikdy neodpustím.“

„Vážení,“ obrátil sa ku všetkým zúčastneným, „nemám hlavu na múdre reči. Tarek povedal svoj osud. Všetci ste ho počuli. Podľa mňa je nevinný.“

Tarek neveril vlastným očiam. Durf, vojenský veliteľ a chlap z ocele, je k nemu úplne iný, ako tí všetci ostatní. Nechal ho povedať, čo si myslí. *Čo je toto za človeka? A na koho stranu to vlastne hrá?* Pozeral sa na všetkých, na ktorých sa len pozerať mohol. Jeho situácia nebola dobrá, aj keď nebola ani tak zlá, ako sa môže zdať. Začínalo druhé kolo a on si stále nemohol sadnúť a napriek zraneniam musel stáť. Aspoň sa mal kde oprieť. Durf zatiaľ musel svoje slovo odovzdať.

„Mám tu tvoje záznamy. Veľká sláva to nie je. Si zlodej a nekradol si iba raz. Záznamov máš hneď niekoľko a aj keď si bol za ne trestaný, tak si sa vôbec nezmenil. Ukradneš, dostaneš zaslúžený trest a kradneš ďalej. trinásťkrát si kradol podľa záznamov a nikto nevie, koľkokrát ťa nikto nechytil. Raz? Dvakrát? Desať? Pätdesiat? Vieš presný počet?“ Súd pokračoval a s ním záplava slov, ku ktorým sa nemohol dobre vyjadriť.

„Neviem, ale...“

„Takže nevieš. Ozrejmím trochu skutočnosť. Kradneš, chytia ťa a znovu kradneš. Nemeníš sa. Začal si s tým a baví ťa to. Je to dobrý zážitok? Ukradnúť niečo, na čo niekto iný pracuje? Ako to vynáša? Naučil si sa sám, alebo to máš po otcovi?“

„Skap ty bohatý kretén. Nevieš o mne nič!“

„Agresivita, nulové vzdelanie a k tomu malý zlodej. Toto je ten, kto sa opovažuje niečo namietať. Zakladateľ klamstiev, ktoré chce šíriť medzi ľuďmi. Nedokáže ovládať ani svoje vlastné slová. Vinný, jednoznačne.“

Durf prešiel pohľadom porotu a hlavne Marina. Nevidel ho dobre, bol v takmer úplnej tme. Asi ho ani nechcel vidieť. Podišiel k Tarekovi a začal mu klásť otázky on.

„Povedz mi, ak si zlodej, tak prečo si kradol? Čo si kradol a pre koho?“
„Pracoval som a mal som čo do úst pre seba i pre rodinu. Potom zo mňa Marinus urobil otroka a ja som sa nemohol postarať o nikoho, ani sám o seba. Pracoval som celé dni a musel som kradnúť vodu a jedlo, aby som vôbec prežil. Kradol som tomu, kto dostal darom to, na čo som ja dlho pracoval. Mal som mlyn a po tom, čo sa dostal do rúk niekoho neznámeho, som nemal ani trochu múky. Deň bez jedla sa dá byť, aj dva, ale po treťom sa už pracovať nedá, nech si myslí kto chce čo chce.“
„Kradol si, lebo si musel kradnúť. Keby z teba neurobili otroka, tak by si nielen nekradol, ale by si sa aj postaral o najbližších. Je to tak?“

„Tak to bolo u všetkých. Museli sme sa podriaďovať hlúpej viere, prišli sme o domov i o najbližších.“
„Povedz mi jednu vec, prečo podľa teba ťa nechávam hovoriť?“
„Podľa mňa preto, lebo sa pravdy nebojíš. Ty nemôžeš prísť o všetko.“
„Ty o všetko prichádzaš práve teraz. Nenechajú ťa naživе, lebo si príliš mocný. A ak by ťa chcel Marinus zabiť hneď teraz, klesla by mu popularita.“

„Tak dosť! Vyveďte ho odtiaľto a poriadne zbičujte. Vyveďte ich obidvoch!“ Ziapal Marinus tak, ako len vedel. Neovládal sa a keď na neho s nepochopením pozerali, tak rozkazoval ďalej.
„Teraz nemáš moc rozhodovať. Urobíš to a ja ti môžem garantovať, že všetci ľudia, ktorí sú tu, začnú od teba odchádzať.“
„Ty chceš garantovať? Si starý hlúpy vojak, nič viac. Pristarý na to, aby si mohol vôbec bojovať!“ Marinus zabúdal na všetky pravidlá slušného rozhovoru a začal Durfa urážať tak, až sa každý s hrôzou pozeral na neho.
„Som už starý, ale mladší od teba, Marinus. Dávno si sa v zrkadle nevidel. Alebo sa zvláštne na svoj odraz v jazierku pozeráš,“ povedal jeden zo zúčastnených a dosiahol, že sa všetci začali

smiať na jeho účet. Pridal sa ďalší a ďalší a každý sa staral zrazu o Marina viac, ako toho chudáka, ktorého súdili.

Miestnosť začala pripomínať úľ. Názory sa prehadzovali a Durf sa začal cítiť ako na bojisku v bitke, v ktorej to ide dobre. Tí, ktorí boli Marinovi verní, ho začali zrádzať. Pripomínali zločiny a neľudskosti. Voda je dôležitá, o tom niet pochýb. Na pitie i udržanie moci. Spomenutie zákazu používania vody z jazera na hasenie požiaru bolo len vrcholom ľadovca.

Marinus, ktorý sa prvýkrát ocitol v takejto situácii, nevedel čo robiť. Rozhodol sa vyhostiť všetkých z miestnosti. Stráže začali vynášať jedného z diskutujúcich za druhým von. Nebola to ťažká práca, no narazili na problém pri vynášaní Durfa. Holými rukami si poradil s dvomi strážcami. Všetky oči sa pozreli na neho, ako keby niečo také ešte nevideli. V ruke mal odrazu kopiju jedného zo strážcov a dvaja oveľa mladší vojaci boli vedľa neho na zemi. Zranení len na svojej pýche. Keď sa na to pozreli zvyšní strážcovia, ktorých bolo aspoň šesť, tak sa im prihovoril. „Nikoho z vás nezraním a pôjdem dobrovoľne, ak vyvediete aj Marina.“ Nechápali, čo po nich žiada, ani ich nikdy nenapadlo niečo také... zvláštne. Durf im povedal, že ak už sa Marina boja,

tak nech idú z cesty, že ho vyvedie z miestnosti sám. A aj vyviedol. Od podlahy špinavý a dokonale ponížený sa veľký vodca ocitol pred vchodom a videl Durfa, ako ho s ľahkosťou premiestňuje kde len chce. Pre neho bol ľahký ako pierko.

Marinusov svet sa dostal na hranu. Alebo aspoň tá zlatá doba, v ktorej žil až do dnešného dňa. Vytrhol sa a štvornožky sa od neho vzdialil, s očividným strachom. Bolo ho na ňom vidieť a cítiť do veľkej vzdialenosti. Oči mu horeli a dával strážam zmätené rozkazy, aby Durfa zabili na mieste. Bez príprav a úplne verejne. Bolo úplne jedno, čo si o tom všetci pomyslia. Po chvíli konečne našiel aspoň trochu kľudu a už o niečo pokojnejším hlasom prikázal, aby ho odviedli do väzenia. Pozoroval pri tom, ako sa starý vojak nebráni. Nechápal to.

Durf poznal strážcov, ktorí to všetko videli. Poznal taktiež tých dvoch, ktorý ho odnášajú. Zo začiatku bol ticho, ale čoraz viac mu nešlo do hlavy ich správanie. Vojaci, ktorých trénoval v používaní meča a kopije, sú sluhami Marina. *Je to tu bežné, ale je to aspoň trochu správne?*

„Viete, prečo ma odvážate, však?“ Spýtal sa Durf dvoch strážcov, ktorí doteraz mlčali.

„Z rozkazu Marina,“ sucho odpovedal jeden z nich.

„A vieš, prečo dal ten rozkaz?“

„To neviem, ale asi sa mu nepáčiš.“

„A je správne natrepať niekoho do väzenia za to, že sa mu nepáči?“

„Zbytočne sa snažíš zachrániť si život.“

„Myslíš, že keby som chcel, tak vás dvoch nepremôžem?“

„No... to by si asi dokázal.“

„A urobím to. Ak nespravíte to, čo po vás chcem.“

„Si väzeň, ty nemôžeš požadovať vôbec nič.“

„Tak dobre teda,“ povedal úplne bežnou rečou Durf a okamžite boli obaja z mladých vojakov na zemi. „Učil som váš bojovať a vy ste to pozabúdali. Je najvyšší čas naučiť sa prečo bojovať. A to slovo prečo je naozaj dôležité. Poslúchať rozkazy je vašou povinnosťou, no aj pri tom je dobré myslieť. Rozkazovať môže múdry človek i úplný šialenec. Bojovať treba za niečo a nie preto, lebo si niekto nevie s niečim poradiť.“

„Máme ťa dostať do väzenia. Je to naša úloha a musíme ju splniť.“

„Lebo čo? Lebo sa na vás Marinus zle pozrie? Súhlasíte s tým, čo robí? So všetkým?“

„Samozrejme, že nie, ale...“

„Ale? Máš strach? Máš strach že ťa chytia a hodia do väzenia?“

„Samozrejme. Je to hrozné.“

„No tak prosím, a mňa tam chcete hodiť. Neboli ste vo veľkej sále, a tak neviete o čo išlo, alebo áno? Poviem vám pravdu, čo sa stalo – a vy začnete rozmýšľať. Platí? Ak nie, tak len pripomeniem, že aj keď som už starší, lámať kosti stále veľmi dobre viem.“

„Dobre, platí, aj tak nemáme na výber.“

Starší vojak, pamätajúci si dávne vojny i najnovšie udalosti, začal rozprávať. O tom, že bol zvolený na tajnú úlohu. V spomienkach hovoril o svojej ceste na juh, kde sa zastavil v mestečku medzi kopcami. Rozpovedal sa o rozhovore v zničenom hostinci, o odvedení i o celom dianí v obrovskej miestnosti za zatvorenými dverami. Nezabudol na žiadny detail a vravel presne to, čo vravel Marinus i jeho zástupca v nespravodlivom procese. Obidvoch mladíkov prekvapilo čo vravel a ako to vravel. Zanedlho pochopili, že vodca veľkého náboženstva robí

veci, ktoré by si určite mohol odpustiť. Neschvaľovali ani to, že dopustí tak nespravodlivý proces a začali sa hanbiť.

Netrvalo dlho a do kamenného väzenia sa nedostal ani Durf, ani Tarek. Obaja dostali trest, aký poznal nejeden, kto sa postavil proti Marinovi. Smrť medzi tyčami v púšti. Piesok a minimum priestoru sa nestal útočiskom v priamom rozpore s rozkazom toho, ktorý všetkému rozumie. Zistilo sa, že čoraz viac verných vodnému náboženstvu slúži oveľa viac zo strachu ako z vlastného presvedčenia. Boli medzi nimi rozumní i úplne hlúpi, bez názoru, ktorí sa začali pridávať na zväčšujúcu skupinu nespokojných. Udalosti sa hýbali rýchlosťou cválajúcich koní na všetky strany a Marinus nemal inú možnosť ako použiť silu. V chráme bol porazený na celej čiare slovami a armáda bola to jediné, o čo sa mohol oprieť. Aj keď jeho nepriateľ číslo jeden bol vojak. Prišiel s myšlienkou zmobilizovať armádu a ostreľovať tých niekoľko vzbúrencov z diaľky, nech sa nepridajú jeho ďalší bojovníci na stranu jeho nepriateľov. Netrvalo dlho a oddiel lukostrelcov a niekoľkých bojovníkov na ich ochranu zmasakroval všetkých, ktorí s Marinom nesúhlasili. Durf, ktorý to ako jediný prežil, sa nakoniec dostal do väzenia, kde mohol čakať na koniec.

Títo ľudia sú hrozní. Vôbec nepremýšľajú. Vychovaní na tom, že sa o nich jeden človek postará. A ešte k tomu človek, ktorý sa považuje za boha. Ešte dobre, že som si to tak dobre premyslel. Ešte prednedávno som bol veliteľom armády a teraz ma tá istá armáda skoro zabila. Tieto mreže ma zabijú úplne. Ak s tým niečo nespravím. Mohol by ma niekto oslobodiť, nebol by som proti, ale asi nemá kto. Každý, kto so mnou tieto dni súhlasil, je mŕtvy. Alebo aspoň nevie o tom, že som tu.

Stráže pri tyčiach dostali voľno, po splnení podmienky. Zabiť všetkých, čo stále žijú. Vrátane detí a ľudí z najvyššej vrstvy. Durfa nezabili, nechali ho tak. Všade mal svoj vplyv a vyvolal hlasovanie. Väčšina hlasovala jednoducho, smrť klasickým spôsobom. Hlad, smäd, v noci zima a cez deň horúčava.

AKT VII: Prenasledovanie

5. Kapitola – Skrytá identita

Larynia sa pomaly zobúdzala. Mala pocit, že ju niečo bolí na celom tele. Necítila sa sama sebou, skôr sa považovala za niekoho iného. Dievčinu ešte slabšiu, ako je ona sama. Každý pohyb ju bolel. Otvárala oči, chcela sa zobudiť z nejakého veľmi šialeného a smutného sna. Dúfala, že uvidí nádherný svet plný usmievavých ľudí, ale bolo to presne naopak. Nič krásne nebolo. Bola na mieste, ktoré bolo v minulosti tieňom, ale pohyb slnka po oblohe jej ten tieň vzal. Bola smädná, slabá a pri pohľade na všetko okolo seba jej bolo do plaču. Zničený hrad, mŕtve telá mladých i starých a plač tých, ktorí to prežili. Rada by sa umyla, do sýtosti napila a niekde pomohla, ale nemohla sa dobre hýbať. Niečo jej zobralo kus energie a tá, čo ostala, by si zaslúžila trochu vody.

Hrad, z ktorého ostala len hromada skál a popola, obývalo len niekoľko ľudí, vystrašených a zmätených. Prišli o všetko a neprichádzalo do úvahy opravovanie toho mála, čo ostalo. Väčšinu zásob zobrali so sebou vojaci verní Marinovi či zlodeji a tá trocha vody ani pre tých niekoľko, ktorí ešte chodili po vlastných, nestačila. Niekoľko glgov pre každého a potom smäd na-

hradí väčší smäd. Larynia chcela myslieť na všetko možné a hlavne na sestru, ale nedokázala to. Myslieť mohla len na svoje nekonečné sucho v ústach. Rada by ju znovu videla a aspoň raz objala. Bolo o tom v náboženských knihách. Žena nemohla objať inú ženu a muža len s jeho súhlasom. Zdalo sa jej to ako jedna z tradícií, ktoré majú svoju potrebu, ale najradšej by teraz všetky tradície zrušila. Zamkla ich niekde alebo zahrabala pod zem. Ak by mohla byť znovu s Lussiou. Len krátko bola od nej vzdialená, ale už jej veľmi chýbala. Pozerala po okolí a uvidela hneď vedľa seba Brennana, ktorý sa nehýbal. Nedvíhala sa mu hruď a jeho ruky boli aj na horúcom slnku úplne studené. Larynia ho objala a vôbec ju netrápilo, že bude od krvi teraz aj ona. Nepoznala ho veľmi dobre, ale mala ho rada a úprimne jej bolo za ním smutno. Už ho nikdy neuvidí tak, ako predtým. Strávila nejaký čas objímaním, no smäd bol silnejší. Najradšej by vypila všetky svoje slzy.

Keď uvidela Laryniu čarodejnica, podišla k nej bližšie. Tanečným krokom a plná radosti. Doteraz tancovala a bola šťastná, že je na slobode. Dlhý čas stála na mieste, až pridlhý. Vzbudzovala na seba pozornosť. Každého muža, či už bol chlapcom

alebo v jeseni života, upútala jej krása a všetky ženy jej ju závideli. Podišla k Larynii a chytila ju za ruku.

„Život a smrť sú ako dve sestry. Dve strany jednej mince. Sú iné a predsa len podobné. Spolupracujú, pomáhajú si a jedna by bez druhej nemohla byť. To, čo sa narodí, raz umrie. Ak by nič neumieralo, tak by ani nič nové nevznikalo. Nehnevaj sa na smrť, že ti zobrala niekoho, koho máš rada. Buď rada, že si mala možnosť ho spoznať. Nie každý mal tú možnosť, ktorá bola ponúknutá tebe. Žiješ a máš život pred sebou. Tvoja smrť je ďaleko a nemusíš sa jej báť. Mne si život nedala, ty si mi ho vrátila a za to som ti veľmi vďačná. Nie si zlá, nie si prekliata a nešťastie a smútok, ktoré pociťuješ, zanedlho pominú, už ťa nebudú otravovať," rozpovedala sa Ciali.

„Nezaslúžil si zomrieť, nikomu nič zlé nespravil."

„Z tvojho uhlu pohľadu nikomu nič zlé nespravil. Či spravil niečo dobré alebo zlé, to by si musela poznať všetky jeho činy a všetky súvislosti. Možno bol naozaj dobrý a mal ťa rád. Život je už taký a smrť je taká tiež."

„Bola si prekliata, ale už nie si. Ja som prekliata celý život. Nech urobím čokoľvek, vždy to skončí zle. Strácam rodinu, domov

a vlastne všetko a nič ma nedrží na nohách,“ poznamenala smutne Larynia.

„Náhoda nie je vinou nikoho. Náhodu môžeš ovplyvniť, ale nie zmeniť. Ak chceš zmeniť svet, tak vedz, že chyba môže byť aj v tebe. Nie preto, že by si robila niečo zlé, ale pretože mlčíš vtedy, keď sú tvoje slová potrebné.“

„Nechápem, čo chceš povedať a nedá sa mi rozmýšľať.“

„Tak mi dovoľ uhasiť tvoj smäd.“

Ciali sa zložila na kolená vedľa Larynie a spojila dlane. Povedala niečo v neznámom jazyku a dlane začala napĺňať voda. Za moment boli plné a prúdy vody jej stekali z rúk až na zem pokrytú pieskom. Laryniu nebolo potrebné dlho presviedčať a veľmi rada sa napila. Ciali jej potom namočila celú hlavu mokrými rukami a Larynia pocítila neuveriteľnú silu. Znovu sa mohla sústrediť a myslieť. Po chvíli si však spomenula na niečo, čo ju vystrašilo a odtiahla sa od bývalej mäsožravej palmy. *Tá voda. Tá voda je zvláštna, tak veľmi zvláštna a predsa povedomá. Tá jaskyňa! Rovnaká voda bola v tej jaskyni!* Rozmýšľala nad všetkým a pred očami mala zvláštne obrazy. O smútku i o radosti, o živote i o smrti. Zápasili v nej túžby. Napiť sa viac alebo utekať čo najďalej. Bola omámená. Silná, ale stále neschopná rázneho kroku.

„Vstaň,“ povedala jej Ciali a vytiahla ju na nohy, ako keby nič nevážila. Dokázala to tak rýchlo, až sa Larynii zatočila hlava. „Potrebujem tvoju pomoc.“ Dievča zvyknuté na nosenie vody si nemohlo usporiadať všetko v hlave. *Len málokedy niekto odo mňa niečo potreboval a táto žena pozná kúzla. Načo teda potrebuje mňa? Na nič sa nehodím.*

Nikto nechcela ostať na mieste, kde nebola voda. Ak by sa aj znovu vyčistila studňa, nikto by tu nechcel ostať. Zrúcanina posiata mŕtvolami a popolom. Niektorí sa vydali na sever a iný na východ. Larynia chcela na juh, k chrámu. Myslela na sestru a na to, že sa jej mohlo stať niečo naozaj zlé. Niečo výnimočne zlé, pred čím ju treba ochrániť.

„To ja potrebujem tvoju pomoc,“ naznačila Larynia.
„Možno si môžeme pomôcť navzájom. To, čo ty chceš, možno súvisí s mojimi túžbami a naopak. Povedz svoju túžbu, nemusíš sa báť. Som tvoja dlžníčka a aj keď nie som tak silná ako predtým, môžem splniť tvoje prianie. Dúfam, že môžem urobiť niečo pre teba, pretože po dlhom čase spoznávam slobodu práve s tvojou pomocou.“
„Pomôž mi zachrániť sestru. To je moje jediné prianie.“

„Tú, ktorá ma v láske nemá, nepôjde predo mnou na kolená, chýba ti, to dobre viem, cestou všetko rozpoviem.“

„Nemusíš hovoriť vo veršoch, už si slobodná.“

„To viem, že nemusím. Len ma to tak napadlo, bola som na to zvyknutá a niekedy stále myslím viac vo veršoch ako normálne. Veľmi rada ti pomôžem. Svet je však obrovský a za desaťtisíc cyklov sa veľmi zmenil.“

„Desaťtisíc?“

„Neviem, koľko si na svete, ale určite menej ako desaťtisíc. Si človek a vy sa tak dlho nedožívate. Neviem povedať presné čísla, naozaj neviem. Ale myslím, že máš maximálne dvadsať cyklov.“

„Nemám ani dvadsať, mám len šestnásť. O svete, aký bol pred tisícami cyklov neviem vôbec nič.“

„Kedysi krásne husté lesy pokrývali celý kraj. Namiesto pieskov boli lúky s nádhernými kvetmi a celý svet bol plný ich vône. Nádherný bol každý nádych a pri východe i západe slnka hrali všetky steblá trávy nádhernými farbami. Stromy boli plné ovocia, ktorého bolo toľko, že nebolo možné všetko ani pomenovať. Sladké i kyslé, zelené i červené, maličké i také, ktoré by si nezdvihla. Dnes je však pánom piesok a suchý vietor. Horúčavy, v noci chlad a všetko je také bez života.“

„Zdá sa mi veľmi zvláštne ako rozprávaš. Tak by som nedokázala,“ pozerala jej Larynia priamo na ústa a s veľkým očakávaním sledovala aj ten najmenší pohyb. Páčilo sa jej čo rozpráva i ako rozpráva. Mala hlas, ktorý jej prenikal do uší i úplne všade. Do korienkov vlasov i do rúk a nôh.

„Keby si bola zakopaná a jediné, čo by ti ostalo, by boli spomienky, tak by si rozprávala rovnako. Ak máš rada kvety, tak ich budeš po dlhej dobe ešte viac chcieť vidieť. Dotknúť sa ich, ovoňať ich vôňu a myslieť na to, že ti niekedy niekto krásny kvet daruje.“

„Priznám sa, mne sa kvety nikdy veľmi nepáčili,“ neveľmi odvážne povedala Larynia.

„To preto, lebo ty vidíš len niekoľko kvietkov, ktoré zápasia s drsnosťou púšte. A poviem ti, v tejto púšti prší málo, ale keď zaprší, tak sa všetko zmení. Rozkvitne nádhernými farbami. Zelené, žlté, červené, biele i čierne. Môžeš mať rada niečo, čo nepoznáš. Čím viac o niečom vieš, tým viac si to vážiš – alebo tým viac tým opovrhuješ.“

„Tak som to nemyslela. Nechcem ich trhať zo zeme.“

„Prečo nie? Budeš ich môcť mať všade so sebou. Darovať ich niekomu. Kvety sú krásne a to, že sa tebe nepáčia, ešte neznamená, že sa nebudú páčiť niekomu inému.“

„Páčia sa mi krásne kvety, ale keď ich vytrhnem zo zeme tak umierajú.“

„Každý niekedy umrie. To je kolobeh života. Aj u kvetov. Ak ich nevytrhneš a necháš tak, odkvitnú. Zomrú. Možno neskôr, ale zomrú a bude to ich koniec bez toho, aby niekomu urobili radosť. Svet a celý život je o radosti, pretože smrť príde, či sa už snažíš ju oddialiť, alebo nie. Dôležité je, či budeš mať v tom momente na čo spomínať.“

„Nechcem nikomu skracovať život. Vytrhnúť niečo aj s koreňmi je nesprávne.

„Dozvedela som sa veľa o tebe. Viem, čo sa ti stalo. Mala si domov, ale prišla si oň. Pretože si sa niekomu znepáčila. V tomto sme rovnaké. Prišla som o priateľov, rodinu, o všetko a všetkých, čo mi spôsobovalo radosť. Ostala som úplne sama. Vytrhnutá aj s koreňmi z celého môjho sveta. Bez toho, aby som niečo dokázala. Ja ale nie som kvet. Kvety nebojujú o prežitie, nemôžu sa zabávať a nemôžu vôbec nič. Tak ako som ani ja nemohla. Nezaprší, tak je po tebe. Jediné, čo môžeš, je urobiť radosť niekomu. Rozprávala som sa s Brennanom o veciach, o ktorých nikto iný nevie. Rozprávala som sa s rôznymi ľuďmi a niekedy chvíľu, inokedy hodiny. Stále to však bolo málo a často si aj mesiac nikto na mňa nespomenul. Desaťtisíc cyklov je veľmi dlhá doba.“

„Rodinu stratiť je príšerné a práve preto ťa chcem požiadať o pomoc, nájsť svoju sestru. Ona je moja najbližšia rodina. Rada by som tiež videla svojich rodičov a išla by som za nimi, ale bojím sa. Viem, že vieš čarovať. Možno ma tam môžeš aj dostať.“

„Ty chceš, aby si sa ocitla niekde úplne inde? Niekde, kde môže byť všetko úplne iné ako tu? A niekde, kde môže byť všetko úplne iné ako v tvojich spomienkach? Viem to, nebudem vravieť že nie, ale nie je to ľahké. Mám málo svojej vnútornej energie, pridlho som bola premenená. Rada by som oživovala mŕtvych, rada by som dopriala každému vodu, ale nedokážem to. Som na to slabá.“ Smutne priznala Ciali. Svietila smútkom i zamyslením a za čelom sa jej zhromažďovali rôzne myšlienky.

„Dostala by si ma k Marinovi?“

„Ak áno, čo by si potom robila? Chcela by si ho presvedčiť, aby ťa nechal do konca života na pokoji? Aby doviedol sestru a aby ste mohli odísť? Alebo aby ťa vyznamenal? Ak by si sa tam dostala, nechcela by si ako prvú vec práve utiecť odtiaľ? Viem, že tam chceš ísť, ale vedela by si naozaj dosiahnuť to, po čom túžiš?“

„Určite by som nevedela.“

„A myslíš, že ja áno? Nikdy som ho nevidela, viem aký je iba z rozprávania. A to z rozprávania tých, ktorým zničil život. A

vieš o koľkých ľuďoch som sa dozvedela za ten čas? Veľmi veľa. Ľudia sa sťažujú. Na tých, čo mali viac šťastia, viac bohatstva alebo jednoducho majú viac úspechov so ženami. Alebo s mužmi. Mohla by som ho prekliať alebo rovno zabiť, mám na to veľa dôvodov, no všetko, čo niekedy urobíš, zmení budúcnosť. K lepšiemu, k horšiemu alebo obidvoje naraz. A to až príliš často končí vojnami."

„Naozaj neviem, čo by som robila."

„Neprekvapuje ma to. Si ešte mladá a veľa veciam nechápeš. Nemáš skúsenosti a chýba ti trpezlivosť. Taktiež rozhľad a správne zistenie, do čoho by si vlastne išla. Ak potrebuješ moju pomoc, tak ti skúsim pomôcť. Ale nič ti nesľubujem. Ani ti nič sľubovať nemôžem okrem toho, že urobím čo budeš môcť, aby si sa dostala k Marinovi. Ak tam ešte stále chceš ísť."

„Neviem, či chcem. Je to nebezpečné."

„Chceš ísť za sestrou alebo nie?"

„Áno, chcem. A veľmi."

„Priprav sa," povedala Ciali vážne, „zanedlho tam pôjdeme. Nechaj ma teraz odpočívať, musím nabrať silu."

Larynia sa pozorne zadívala na výraz tváre tej krásky. *Chce tam ísť. Len a len pre mňa. Nemôžem tomu uveriť, stretnem*

sa so sestrou! Mala by som sa pripraviť, aby som jej nepovedala nejakú hlúposť. Nie ako vtedy, keď som ju pozdravom nahnevala tak, že ma skoro zabila. Musím sa veľmi snažiť a dať pozor na svoje slová. Je tak dobre, že ju znovu uvidím. Nerozmýšľala nad ničím iným ako nad sestrou, plne to naplnilo jej myseľ. Tak veľmi ju chcela vidieť, až bola slepá k všetkému ostatnému. Nervózne chodila sem a tam, až vyrušila Ciali z akéhosi rituálu, ktorý Larynii nehovoril vôbec nič. „Nechaj ma teraz odpočívať, musím nabrať silu," začula Larynia už druhýkrát a rozhodla sa, že nebude krúžiť pred ňou.

Hrad bol pustý. Kto mohol odísť, ten odišiel. Dávno boli preč vojaci a aj poslední z tých, ktorí prežili bitku, už boli ďaleko. Larynia a Ciali boli jediné dve, ktoré ostali. Mladé dievča nevedelo, čo by malo robiť. Nervózne sedela na kameni, ktorý bol kedysi vysoko na múre, ale ocitol sa na zemi. Rozmýšľala nad sestrou a dúfala, že je v poriadku a nič sa jej nestalo. Chcela byť pri nej hneď, bez čakania a bolo jej jedno, akým zázrakom by sa tam dostala. Vedela, že tá tajomná bytosť to zvládne. Použije svoju moc, niektoré mocné kúzlo. *Možno by som mohla nejako urýchliť jej snahu, ale neviem ako.* Uvidela záhradu, alebo aspoň to, čo záhradou bývalo. Pošliapané rastliny, úrodu si

pobral kto chcel a nič z nej neostalo. Boli tam však kvety. Ostali. Nebolo ich veľa. *Nepestovali kvety tak ako zeleninu, ale týchto niekoľko by som mohla použiť.* Larynia opatrne odtrhla prvý kvet. Mal sivozelené listy a samotný kvet bol pretkaný žltou a červenou. Chytila ho do rúk a pozerala si ho z každej strany, ale iba chvíľu. Položila ho na zem a zohla sa po ďalší a potom po ešte ďalší, až ich začala rýchlo všetky zbierať. Žltozelené i slabomodré, plné rôznych farieb. Všetky dávala na kopu a to stále rýchlejšie. Zanedlho už nebol nikde ani jeden jediný kvet. Všetky boli vytrhané a na jednej hromade. Chytila ich a ponáhľala sa s nimi tak, že jej niektoré padali na zem. Rozhodla sa, že ich nebude dvíhať teraz ale až po tom, čo všetky kvety zanesie. Tej, ktorej mali urobiť radosť. Uvidela Ciali pri jej odpočívaní. Pozerala na slnko, no oči mala úplne zatvorené. Larynia jej doniesla kvety, ktoré niesla v obidvoch rukách. Nevedela nič o tom, ako sa majú správne trhať, prenášať alebo darovať. Otvorila ústa a chcela niečo povedať, ale nevedela čo. Po hluchej chvíli svoje ústa znovu zatvorila a kvety uložila vedľa Ciali, ktorá jej nevenovala vôbec žiadnu pozornosť. Alebo to nedávala najavo. Po chvíli otvorila oči a zapozerala sa na kvety. Hŕba kvetov a zeminy. Vytrhnuté silou a niekoľko bolo poškodených nesprávnym vybratím. Neboli usporiadané a kvety neboli pri

sebe. Stalo sa tak, že medzi kvietkami boli korene a medzi koreňmi kvety.

„Nikdy si nikomu nedarovala kvet,“ naznačila Ciali pohľadom skúseného majstra, ktorý napomína učňa.
„Práve teraz, doniesla som všetky kvety pre teba. Nepáčilo sa mi čo som urobila, ale myslela som si, že urobím radosť.“
„Kvety nosí chlapec dievčaťu alebo dievča chlapcovi. Ale to môžem odpustiť, nemohla si to vedieť. Som rada, že si mi chcela urobiť radosť, ale nabudúce ich nemusí byť tak veľa. Úplne stačí jeden a povedať k tomu niečo pekné.“
„Neviem, čo pekné môžem povedať. Nikdy som nevedela pekne hovoriť. Neučila som sa to.“
„Niekedy úplne stačí povedať, že máš niekoho rada a preto prinášaš kvet.“
„Ak chceš aby som ti to povedala tak ti to poviem. Mám ťa rada. A veľmi si vážim to, že mi chceš pomôcť nájsť sestru.“
„Si naozaj hrozná, vieš o tom? Už som stretla veľmi veľa ľudí, ale niekoho ako si ty ešte asi nie. Povedz mi, prečo ju tak veľmi chceš stretnúť? Čím je pre teba tak výnimočná?“
„Je to moja sestra!“ Larynia si preberala tajomnú bytosť pri sebe skúmavým pohľadom.

„Chápem, že je tvoja rodina a už tým je pre teba výnimočná a nenahraditeľná. Aká ale je? Poznám ju len minimálne, veľa času som s ňou nestrávila.“

„To sa ťažko vysvetľuje, ale je iná ako ja. Taká viac bláznivá a drzá. Často je to ona, ktorú napadne niečo, čo by nikoho nenapadlo.“

„A ty si niekedy smutná z toho, že nie si taká ako ona. Chcela by si sa na ňu podobať.“

„To nie, to by som nedokázala.“

„Nejde o to, čo dokážeš. Môžeš dokázať hocičo, ale ak sama v seba neveríš, tak nedokážeš vôbec nič. Môžeš opakovať všetko po niekom, no tak ho neprekonáš.“

„Nechcem ju prekonávať, iba chcem, aby sme boli spolu. Aby ona nebola sama a aby som nebola sama ja.“

„Tak ma chyť za ruky a vyberieme sa za nimi.“

„Za nimi?“

„Za ňou, za tvojou sestrou.“

„Čo mám urobiť, aby som bola s Lussiou?“

„Už som ti povedala. Chyť ma za ruky. Postarám sa, aby sme sa dostali k nej,“ odpovedala ešte stále s trpezlivosťou krásna Ciali.

„Neviem, či to bude fungovať, ja o kúzlení neviem vôbec nič. Mohla by som...“

„Larynia, prosím ťa, zatvor ústa, daj sem ruky a o nič sa nestaraj! Idem ti pomôcť a urobím pre teba naozaj veľký dar.“

Prekvapená Larynia ustúpila o krok. Ani nevedela, čoho všetkého sa bála. Neznáma, mágie i Ciali, ktorú prvýkrát nahnevala. Triasla sa bez známej príčiny. Ciali jej chytila ruky a svet sa začal meniť. Svetlá, aké nikto po dlhé cykli nevidel, sa točili dookola. Tajomná energia obklopila Laryniu i Ciali a magický vietor ich zaniesol do chrámu, neďaleko od posvätného jazierka.

6. Kapitola – Výmena

„Teraz ma dobre počúvaj,“ povedala Ciali naliehavým hlasom. „Pôjdeš so mnou, ale nechaj rozprávanie na mňa. Si tu, pretože chcem, aby si bola šťastná a aby si sa znovu stretla so sestrou. Tiež tu mám poslanie a ak mi v ňom pomôžeš, tak budem iba rada.“ Ciali vysvetľovala Larynii dôvod, prečo sa tu ocitli obidve. Namiesto poslušného pochopenia však videla len otázku, ktorú zanedlho podľa očakávania povedala.

„Kde nájdem sestru? Myslela som si, že ma k...“ Pýtala sa Larynia, keď zrazu odpadla. Nevyzerala zranená alebo vyčerpaná, muselo to mať nejakú inú príčinu.

„Vstávaj,“ povedala Ciali a chytila Laryniu za ruku. Magický dotyk jej dodal silu a tá sa tackala na vlastných, no len čo ju Ciali pustila, znovu odpadla. Opakovalo sa zdvihnutie a ďalší pád. „Povedz mi, kde nájdem Marina?“

„Marina? Myslela som, že chceš nájsť moju sestru. Volá sa Lussia.“

„To som zas dopadla. Ostaň tu. Zabudla som, že vy, ľudia, potrebujete oddych po takomto cestovaní. Ani mne nebolo úplne dobre na prvýkrát. Dúfam, že sa ti nič nestane. Teraz ťa pustím a asi znovu odpadneš. Keď sa zobudíš, tak ostaň tu. Nikde neod-

chádzaj, lebo to tu vôbec nepoznám a nevedela by som, kam ťa mám ísť hľadať," naliehavo vysvetľovala a jemne uložila Laryniu na zem tak, aby sa nezranila.

Úplne iný svet. Tam, kde si pamätala lesy, bol teraz piesok. Taktiež tam, kde boli rozhádzané skaly, bol teraz chrám s jazerom. Vybrala sa po tisícoch cyklov po ceste, ktorú si nepamätala. Všetko bolo pre ňu nové a stále sa tešila z toho, že sa môže pohybovať. Môže kráčať i bežať, nemusí stáť na jednom mieste. Bolo to pre ňu očarujúce, no nie až tak, ako bola očarujúca pre každého, koho uvidela. Každý, kto ju uvidel, otváral ústa. Krásna, neznáma a na prvý pohľad iná ako všetky ostatné. Hľadala Marina, aj keď vôbec nevedela, ako vyzerá. Nikomu nepovedala prečo a nikto sa na to ani nepýtal. Marinus bol ich vodca a ľudia pri pohľade na krásnu Ciali zabúdali na všetko jeho učenie. Nikto jej nepovedal, kde je možné Marina nájsť. Každý ho poznal, ale nikto nevedel, kde sa práve nachádza. Mohol byť hocikde. Požiadala o ukázanie cesty k jeho komnatám. Chcela sa k nim dostať, ale nemohla. Boli strážené.

Stráže sa pýtali Ciali na účel návštevy. Aspoň zo začiatku. Mali rozkazy nevpúšťať dnu nikoho a aj keď vedeli, že Marinus

je práve ďaleko, nič jej nepovedali. Darmo prosila sladkým jazykom, nedali sa obmäkčiť. Netrvalo dlho a bývalá mäsožravá palma stratila trpezlivosť. Dotkla sa jedného zo strážcov jemne rukou a ten v momente zaspal. Stačilo do neho trochu strčiť a už ležal na zemi a spal. Vojaci vytasili zbrane na neozbrojenú čarodejnicu, no nikto sa neodvážil udrieť ju. Možno jej krása, ktorou boli omámení a možno nejaké kúzlo spôsobilo, že od nej ustúpili. Sedem strážcov so zbraňami ustupovalo pred jednou ženou, ktorá chcela vidieť Marina. Vstúpila do jeho komnát a veľmi ju prekvapilo to, čo videla. Miestnosť plná starých i úplne nových spisov, začmudená a nevetraná. Šaty, aké si nikto iný nemohol dovoliť, boli pohádzané po podlahe. Po Marinovi ale nebola ani stopa. Vyšla z nich a po ďalšej ukážke spánku na jednom zo strážcov sa dozvedela, že Marinus je preč. A ešte tri dni sa neukáže.

Larynia sa pomaly preberala. Rada by sa rozhliadla po svete, ale príšerne ju bolela hlava a musela si ju držať obidvomi rukami. Cítila sa, ako keby ju malo každú chvíľu roztrhnúť na tisíc kúskov. Chcela vstať a rozhliadnuť sa, či niekde nevidí Lussiu. Alebo aspoň niekoho, kto by jej mohol všetko vysvetliť. Otvárala oči a aj keď to bolelo, spoznala krajinu. Známy chrám,

známe jazero a neďaleko terasa pokrytá zlatými listami. Tam, kde stála, nebolo nikdy veľa ľudí. Tentokrát však vôbec nikto. Ani živej duše, nech sa už pozrela kdekoľvek. Rozhodla sa odísť. Bez ohľadu na to, čo jej Ciali vravela. Nechcela byť tu, na mieste bez ľudí. Mala túžbu a tú chcela naplniť – túžbu znovu uvidieť svoju mladšiu sestru, ktorá bola od nej tak veľmi odlišná. A aj preto ju mala rada. Vydala sa na cestu k chrámu, pretože si myslela, že tam niekoho uvidí. Ako sa blížila, začala vidieť ďalších a ďalších a všetci sa ponáhľali, ako keby sa dialo niečo zvláštne, výnimočné. Nemohla utekať, na to ju až príliš bolela hlava a celé telo, ale ponáhľala sa tak rýchlo, ako vedela a vládala. Uvidela námestie chrámu plné ľudí a stále prichádzali ďalší. Ženu na mieste, ktoré bolo vždy vyhradené mužovi. Marinus chýbal, no Ciali bola jeho samozvanou náhradou. Rečnila o vode, o moci i o tom, čo Marinus nikdy nespomenul. Všetci ju počúvali a zamyslene preberali to, čo poznali – i úplné tajnosti. Nerozprávala dlho a ku koncu vytiahla Vodnú knihu. Obrovský klenot, múdrosť vekov a pokladnicu všetkých zvykov a tradícii tvorilo niekoľko zvitkov. Žiadna mágia, len popísané papiere. Niektoré zreteľne a iné narýchlo. Myšlienky popísané krížom krážom a obsah, ktorý mal každý poznať z rozprávania, no nikto ho nemal vidieť naživo.

„Zamyslite sa nad sebou. Ste hromada ľudí, ktorí sa majú oveľa lepšie ako ostatní. Ste vyvolení a bez práce máte viac ako tí, čo musia dlho a ťažko pracovať. Nosíte vodu a polievate záhradky. Kto z vás mal v rukách aspoň niekedy kladivo alebo pílu? Kto z vás pracoval od rána do večera? Potrebujete niekoho, kto sa o vás stará. Máte Marina. On sa stará o vás a vy o neho. Vymyslel si náboženstvo, aby vás ovládal. A funguje to. Vy nepracujete, ľudia zďaleka áno. Vyhovuje vám to. Uctievate vodu a uctievate Marina. Chcem, aby ste uctievali mňa. Poviem to rovno, bez zbytočností. Chcem zaujať miesto, aké má teraz Marinus. Viem, aký je. Nie je dokonalý a čo je hlavné, nie je nenahraditeľný!“ Rozprávala rázne Ciali. Larynia ju nikdy takú nevidela.

„Za tieto slová zaplatíš,“ vykríkol jeden z davu.

„Sklapni ty starý blázon a nechaj ju pokračovať,“ postavil sa niekto na jej obranu.

„Ty sklapni, nevidíš že je nepriateľom Marina?“

„To vidí každý a preto ju nechaj hovoriť!“

V chráme to vrelo. Niekto si nedokázal predstaviť život bez Marina a niekto sa ho chcel zbaviť, alebo bol zvedavý, čo dokáže tá nová. Pre mužov bola určite krajšia a páčila sa im, no

niekto dával prednosť starému poriadku. Skôr, ako sa začala bitka, ukázala Ciali svoje čary. Urobila pár pohybov z rukami a povedala pár slov v cudzom jazyku, ktorému nikto nerozumel. Z východu i západu prišli tmavé mračná a začalo z nich pršať tak, že aj tí najoddanejší vode začali hľadať strechu nad hlavou. Pohybom rúk mračná zmizli a znovu sa ukázalo opekajúce slnko. Podišla k najbližšej žene, staršej a nie veľmi peknej a dotkla sa jej. Začali jej miznúť vrásky, predĺžili a spevnili sa jej vlasy a zmenila sa jej postava na nepoznanie. Nebola tak krásna ako Ciali a nebola tak pekná ako jej dcéry, ale zmenila sa. Ďakovala čarodejnici a dojala aj ostatných. Tých, ktorí Ciali neuznávali, bolo čoraz menej. Larynia na ňu pozerala z diaľky a bola úplne omámená. Nie len preto, že už veľmi dávno nevidela toľké mračná a tak silný dážď, ktorý bol v púšti niečím výnimočný. Závidela tej žene, ktorá opeknela a sama si priala, aby aj ona mohla opeknieť. Nikdy sa za peknú nepovažovala a nikto za peknú nepovažoval ju. Veľmi rada by sa stala aj ona krásnou a zahnalo to aj myšlienku na sestru. Priblížila sa, čím Ciali prekvapila a padla pred ňou na kolená.

„Nerada o niečo prosím, ale tiež by som chcela opeknieť.“

„To by chcel každý človek. Skutočne krásna nebudeš tak, že ti tú krásu niekto daruje. Ak chceš byť krásna tak buď krásna. Konaj tak, aby ťa mali ľudia radi a ten, kto ťa bude mať najradšej, ten bude výnimočný. A ty budeš jeho prekrásna. Bez ohľadu na to, aké máš vlasy, akú postavu a či si v drahých šatách alebo v handrách. Môžem ti dať krásu. Je krása to, po čom naozaj veľmi túžiš?“ Spýtala sa Ciali Larynie a čakala na jej odpoveď. Skúmala ju bystrím pohľadom.

„Áno, chcela by som by pekná,“ povedala Larynia pred všetkými. Nasledovalo pískanie a pohľady ľudí, ktoré ju prebodávali po celom tele. Tí, ktorí ju poznali, nahlas vraveli jej meno a pokračovali v pískaní.

„Ešte nedávno som chcela pomôcť nájsť tvoju sestru. Myslela som si, že je to tvoje želanie. Sklamala si ma, úplne otvorene si ma sklamala. Už nechceš dobro pre niekoho iného ale sama pre seba. A tak sa ťa znovu pýtam, chceš byť pekná?“

„Samozrejme, že chcem byť pekná. Veľa by to pre mňa znamenalo.“

„Tak dobre, nájdem tvoju sestru a utopím ju. Potom urobím teba krásnou. Súhlasíš?“

Namiesto odpovede sa Larynia dala do behu. Čo najrýchlejšie a čo najďalej. Len aby nepočula to, čo Ciali vravela o jej sestre. Nechcela, aby sa jej niečo stalo a zbabelo utekala. Nad ničím nerozmýšľala. Nevedela ako, ale ocitla sa znovu pri Ciali, ako keby ju tam premiestnili neviditeľné ruky. Nechápala, čo sa deje a otvárala oči na tváre, na ktoré sa pozerala len pred malou chvíľou. Čarodejnica sa na ňu usmiala a chytila ju za ruku. Ľudia okolo sa smiali a pripadalo im komické celé vystupovanie Larynie. Považovali ju za hlúpu. To, že si z nej začala tá čarodejnica uťahovať, malo veľký vplyv. Chápali, že nech je Ciali akákoľvek, o ľuďoch vie veľa. Možno naozaj viac, ako Marinus. A vie narábať s vodou. Čo je v púšti dôležitejšie?

„Neboj sa, nič jej neurobím a jedného dňa budeš krásna. Myslím, že by si mohla niečo urobiť ty. Len málokomu pokazil Marinus život tak, ako tebe. Povedz tu všetkým, čo sa stalo. Od začiatku. A vy,“ obrátila svoju hlavu so zlatými vlasmi ku ostatným, „si ju pozorne vypočujte.“

„Neviem, kde začať.“

„Si na úteku, tak povedz čo sa stalo. Čo zmenilo tvoj život.“

„Stále neviem, kde by som mala začať. Dostala som sa do väzenia, lebo som sa chcela postarať o sestru. Ona to nosenie vody nezvládala, je na to príliš mladá a skoro sme tam pomreli.“

„Kto ťa poslal do väzenia za to, že si pomohla sestre? Bol to ten, ktorý sa mal starať o všetko a o všetkých? Ten, kto mal obhajovať vodu, potrebnú k životu, vás poslal na smrť? Bol to Marinus?“

„To nemôžem povedať, ja... ja...“

„A prečo nie? Nie je tu a ak by tu aj bol, tak už sa ho báť nemusíš. Už sa ho vôbec nikto báť nemusí. Je mocný preto, lebo v neho niekto verí. Ak by v neho nikto neveril, ak by mu nikto neslúžil a ak by okolo neho nikto neposkakoval ako otrok, nebol by nikým.“

„Nemusíš sa báť, povedz to,“ prišiel hlas niekde zo zadu od človeka, ktorý len teraz prišiel. Bol to starý Garnys, miestny dobráčisko. Už predtým sa snažil Larynii aspoň trochu pomôcť a teraz tu bol znovu. Bola rada, že ho vidí.“

„Na smrť ma poslal Marinus, lebo som porušila jeho náboženské zásady. Mala som nosiť vodu a doniesla som vodu. Doniesla som vtedy viac vody ako ktokoľvek iný a spolu so sestrou sme sa snažili. Urobili sme viac, ako sme mali. Splnili sme všetko, čo sme mali splniť, len inak. Neniesli sme vodu na ramenách ale na

vozíku. Za to chcel zabiť Lussiu a mňa. Bola som vo väzení, spútaná. Pretože ten... ten...“

„Len to povedz,“ ozval sa Garnys zozadu.

„Je úplná sviňa. Najradšej by som ho nikdy nestretla a teraz by som na neho najradšej napľula.“

„Zabiť dievča za to, že má viac rozumu, je úbohé. A zabiť dve? Tak to je Marinova cesta. Kto ho chce nasledovať, nech ho nasleduje. Nikto si nezaslúži takto trpieť. Nie je tu. Má vás ochraňovať, no nikto z vás nevie, kde je. Jedine stráže vedia, že bude ešte niekoľko dní preč. Máte ochrancu, ktorý vás nenávidí. Má vás ochraňovať niekto, komu na vás nezáleží. Ty, ty alebo ty mu povieš, že sa ti niečo nepáči. Urobíš niečo, čo nie je po jeho vôli, no je to správne. Pôjdeš za to do väzenia, kde umrieš postupne od smädu a od hladu. Alebo ťa dá utopiť. A vôbec, načo je to jazero, keď si v ňom nemôže nikto odpočinúť po práci? Odteraz je prístupné každému. Mužom i ženám, starým i mladým. Chcete sa osviežiť? Môžete, nech sa páči.“

Niekoľko ľudí sa rozbehlo smerom k jazeru. Ostalo ich niekoľko. Marinus mal stále svoj vplyv. Každému prístup k jazeru zakazoval a zrazu je pre každého. Ozvali sa hlasy o božskej čistote vody i to, že by zaniklo, keby sa ho niekto dotýkal. Ciali

všetko vyvrátila a ukázala ďalší zo svojich vodných zázrakov. Jasne tiež povedala, že ona to dokáže, má magickú moc, ktorá Marinovi chýba. Reč prešla na tému väzenia a na to, že najlepší veliteľ vojska je v ňom. Pretože sa znepáčil. Ciali sa okamžite rozhodla vydať k nemu. Chytila Laryniu za ruky a po troche mágie sa ocitla priamo vo väzení medzi klietkami z tyčí. Klietok či väzenských cieľ bolo hneď niekoľko. Väčšinou boli prázdne, ale boli dve výnimky. Larynia sa rozbehla ku klietke, v ktorej boli dve mŕtvoly. Akýsi pán a žena, ktorá jej dala život. Dotýkala sa jej a plakala. Nečakala, že ju niekedy uvidí mŕtvu vo väzení. Zranilo ju to tak, že sa nezmohla na slová. Pýtala sa sama seba, ako k tomu došlo. Striedal sa v nej smútok a nekonečná nenávisť. Na prekvapenie Ciali začala Larynia hovoriť svojej mŕtvej matke o pomste.

„Pomstím ťa, pomstím ťa!“ Tmavé oči sa menili na ohnivočervené a zatínala zuby.

„Také slová sa hovoria bojovníkovi, nie matke,“ povedal Durf len tak, aby prerušil jej plač a hnev.

„Ty sa do toho nepleť, otec ťa má za priateľa a ty si proti tomu neurobil vôbec nič!“

„Neviň mňa. Sám som väzňom a ak by som mohol niečo urobiť, tak by som to aj urobil. Asi to nie je veľmi vhodné, ale môže ma niekto odtiaľto dostať?“

Ciali nabrala piesok do dlaní a dotkla sa tyčí. Kov sa začal meniť na piesok a rozpadal sa. Celá klietka sa rozpadala a zanedlho bola z nej len hromada piesku, ktorý držal pohromade. Silnejší úder rukou a tyče sa lámali. Durf sa dostal von a veľmi prekvapil Laryniu tým, že ho to neprekvapovalo. Ako keby už niekedy videl tie čary. Strážcovia tu neboli. Ak by sa niekto z nich priblížil, Ciali by ho rýchlo niektorým kúzlom zahnala alebo odzbrojila.

„Vieš niečo o jej sestre, o Lussii?“ Ciali sa spýtala Durfa, ktorý jej na to prikývol.
„Vieš kde je moja sestra? Zaveď ma ku nej, prosím.“
„Neviem kde je. Viem len to, kde by mohla byť. Ak ju nezobrali vojaci, tak ju museli zobrať otrokári. Viem, kde je najväčší trh, tam by sa mohlo začať. Ak ju chceš nájsť.“
„Ona zachránila mňa, ja som zachránila teba, vojak. Choď s ňou a nájdi jej sestru. Toto by ti mohlo pomôcť.“ Ciali vyčarovala mešec plný zlata a dala mu ho do rúk. Naznačila, aby išiel s ňou

čo najrýchlejšie a znovu pomocou kúzla zmizla. Larynia ostala s Durfom sama. Poznala ho len z videnia, vedela o priateľstve medzi ním a jej otcom. Vedela tiež to, že musí nájsť svoju sestru. A Durf ako skúsený vojak bol spoločnosť, aká sa vždy môže hodiť.

„Myslela som, že si u Marina obľúbený. Neviem, čo sa stalo a je mi to naozaj ľúto," začala Larynia s plačom a slzami, hlavne keď sa znovu pozrela na svoju matku.
„Rád ti poviem, čo sa stalo. Tvoja priateľka ma zachránila a s týmto sa cestuje ľahko. A mali by sme vyraziť. Nemáš hlad? Pretože ja od neho zomieram. Poďme sa najesť."
„Nikdy som ešte nejedla s mužom. Trochu sa toho bojím. Neber to prosím v zlom."
„Ak myslíš na to, na čo ja, tak sa mýliš. Som len hladný a som starší od tvojho otca. Poď." Durf ukázal svoju ruku a Larynia sa jej chytila.

V novom sprievode sa Larynia dostala do krčmy, kde sa mohla poriadne najesť. Starý vojak sa ponúkol veľmi rád všetkým, čo pred neho postavili a poriadne to zapil vínom. Tým najlepším, aké v tej krčme bolo. Mal naň chuť a vďaka magickým

schopnostiam Ciali sa mohol dosýta nasýtiť a zobrať aj so sebou. povedal, že Lussiu ľahko nájde a Larynia mu to okamžite uverila.

7. Kapitola – Zbierka zázrakov

Nový deň ukázal modrú oblohu, ktorá bola postupne zapĺňaná bielymi mrakmi. Boli iné ako tie, ktoré sa nad púšťou zastavia raz za dlhé obdobie. Prichádzali zo všetkých strán, aj keď vietor nevial zo žiadnej strany. Bolo úplné bezvetrie. Nič sa nehýbalo, okrem oblakov a okrem očí každého, kto sa na to prišiel pozrieť. Ciali čarovala niečo z toho, čo si pamätala a čo určite urobila aj niekedy v minulosti. Tak dávnej, akú si nikto okrem nej nemohol pamätať. Natiahla ruku k oblakom a tie sa začali trhať. Padal dážď. Vlažný, drobný a nádherný. Kvapiek bolo veľmi veľa. Všetky boli jemné a maličké. Zavlažovali múry i ľudí, ktorí sa o ne opierali. Na zemi sa menili dopadnuté kvapky na potôčiky, ktoré po nerovnej dlažbe prechádzali sem a tam. Najmenšie deti sa nových potôčikov báli a utekali pred nimi.

Ciali zobrala do svojich rúk všetko, čo len mohla. Bolo jej to tak zvláštne. *Niekto bez akýchkoľvek zázrakov vybudoval svoju moc na uctievaní niečoho, čo nemôže ovplyvniť. Prejde len chvíľa a už je za pomoci zázrakov bez moci. A ja dopadnem rovnako. Marinus mal vo všetkom systém a to treba uznať. Dúfam, že keď príde, tak ma vyhľadá. Dohodneme sa, alebo z neho uro-*

bím kamennú sošku. Zamýšľala sa nad Marinom, keď ju zaskočil podozrivý rozruch. Marinus je tu, vrátil sa. Oveľa skôr, ako sa vrátiť mal. Bola pripravená a odhodlaná. Nebolo to nebezpečenstvo, nebol to strach, ale práve naopak. Namiesto čakania na svoj cieľ prišiel priamo za ňou. Na stretnutie sa tešila v sprievode ľudí, ktorých očarila jej reč, krása alebo jej magické zázraky. Marinus sa vracal do mesta rozčúlený a najradšej by roztrhal na kúsky toho, kto sa opovážil siahnuť na jeho moc. Chápal, že jeho miesto chce hocikto, ale ani ho nenapadlo, že bude chcieť jeho moc prevziať nejaká žena. Nebolo to tak dávno, čo sa dopočul o akomsi novom náboženstve. Dal toho, čo to vymyslel, poriadne zbičovať a to, že si už ani jeho meno nepamätá, ho vôbec netrápi. Je však pred ním ďalšia výzva. Niekto sa udomácnil v centre jeho moci. Marinus pozdravil neznámu ženu slovami, ktoré mal naučené. Nevenoval ani pozornosť tomu, čo povedal. Nevenoval ani veľkú pozornosť tej, ktorá ho obrala o moc. Mocný vládca prišiel o moc a vrátil sa, aby ju znovu získal.

„Ďakujem ti za to, že si ma až doteraz zastupoval. Je čas, odpočinok je pre teba pripravený. Tvoja vláda skončila,“ povedala vodcovi čarodejnica.

„Ako sa opovažuješ, žena! Stráže, chyťte ju!“ Zahučal na vojakov, no len málokto ho poslúchol. Tých pár, ktorí boli s ním, sa k Ciali rozbehli, ale pri dotyku spadli na zem. Spánkovú moc čarodejnice nebolo jednoduché zlomiť.

„Preberú sa, keď si to budem želať. Čo ale urobím s tebou? Môžem ťa zabiť na mieste, alebo ťa môžem nechať ísť.“

„Táto zem, táto viera, všetko je to moje a ty mi to nemôžeš len tak ukradnúť!“

„Viera? Viera vo vodu? Podíďte všetci bližšie, aj ty Marinus. Ukážem vám, čo to znamená veriť vo vodu. Ver vo mňa a ja ti dám vody koľko len budeš chcieť.“ Ciali spojila dlane, ktoré sa začali plniť vodou. Rovnaké kúzlo, aké predtým ukázala Larynii. Keď videla, že sa na ňu každý pozerá, tak sa rozhodla ukázať niečo viac. Zodvihla ruku a jemným pohybom odviala množstvo piesku. Vzniknutá jama sa začala okamžite plniť vodou. Modrá, zelená i dokonale priezračná voda začala jamu zapĺňať a keď bola diera v zemi plná vody, začali sa farby miešať. Vytvárali sa nádherné obrazce a každý zalapal po dychu. Voda bola vzácna a takúto ešte nikto nikdy nevidel.

„Ako to robíš,“ pýtal sa prekvapený Marinus.

„Mám znalosti a schopnosti. Ukáž, čo dokážeš ty. Som zvedavá.“

„Vytvoril som vieru, ktorá pretrvá veky. Ty vieš len urobiť niekoľko zázrakov.“

„Tvoja viera je teraz moja. Tí, čo verili v teba, teraz veria v moje sily. A dokázala by som to aj bez kúzel. Si krutý, veľmi krutý a všetci, čo sú tu, si zaslúžia slobodu. Žiadne väzenia, žiadne bičovanie.“

„Nemáš jediný dôkaz, že by som niekedy urobil niečo takéto. Máš plané slová. Ide ti len o moc a na ničom inom ti nezáleží.“

„A ty si iný?“ Ciali použila ďalšie svoje kúzlo a pričarovala Durfa a Laryniu. Objavili sa obidvaja, preľaknutí. Zo zvláštneho kúzla i z toho, že vidia zrazu pred sebou Marina. Práve toho, kto dal do väzenia obidvoch. Z iných dôvodov, no dočkali sa rovnakého trestu.

Larynia mala svoju povahu. Nebola možno až tak zbabelá, ako si ostatní mysleli. Chcela sa skryť za Ciali, aby ju ubránila pred tým, kto ju už viac ako raz skoro zabil. V poslednej chvíli si to rozmyslela a len sa jej chytila za ruku. Durf nemal strach. Nepoznal dobre Ciali a nepoznal dobre Laryniu, ale Marina poznal až priveľmi dobre. Vedel o jeho sile, ktorá bola takmer nulová,

ak mal niečomu čeliť sám. Postavil sa proti nemu čelom a jedným úderom ruky ho zvalil na zem. Zodvihol ho a ďalším úderom opätovne zvalil.

„Stačilo," prerušila Durfa Ciali. „Nie je tu preto, aby ťa zabil. Je tu len ako ukážka skutočnej sily viery. Viera je o moci. Chvíľu si veľký vládca, hrdina ospevovaný vo vymyslených príbehoch a potom si nikto. Druhý v poradí tam, kde je miesto iba pre jedného. Povedz mi, veľký Marinus, máš niekoho skutočne oddaného? Niekoho, kto by určite neopustil vieru v teba a nezačal uctievať mňa? Sem s nejakým menom."

„No dobre, dostala si ma," smutne dodal Marinus. Cítil sa ako v tej najhoršej nočnej more. „A keďže ti nemám ako ublížiť a vziať späť to, čo patrí mne, tak ma nechaj ísť."

„Nebolo náhodou v tvojich vodných knihách, že by nikto nemal poznať strach zo smrti, pretože aj smrť je súčasťou jediného náboženstva? Rád smrť rozdávaš, ale sám sa jej bojíš. Vidím, ako ťa trasie."

„Už to toľko nerozoberaj. Vládni si, keď tak veľmi chceš. Je ľahké moc získať, ale veľmi ťažké si ju udržať. A ty, slabá žena, to nedokážeš," s hrdosťou povedal Marinus. Ciali ho následne od-

sotila tak, že ho to bolelo oveľa viac, ako keď to isté urobil Durf, ktorý sa na všetko s úsmevom prizeral.
„Súď silu protivníka až po tom, čo ho budeš aspoň trochu poznať. Poznám ťa veľmi dobre, ty však nepoznáš mňa. Môžeš odísť.“

Larynia neverila svojim očiam. Videla, ako sa moc jedného človeka rúca v základoch. Niekoľko slov a dotykov. To je všetko. Žiadne veľké vojny a dlhé rokovania. Slová, skutky a výsledok za krátky čas. Nechápala úplne všetko, ale získala istotu, že Ciali je výnimočná a nie je dobré sa s ňou zahrávať. Vedela tiež to, že Marinus sa nevzdá a určite niečo vymyslí. Niečo, čo môže mať len tragické následky. Pozrela na starého vojaka, ktorý pozorne sledoval vývoj udalostí. Durf sa podľa jej názoru vyzná do Marina a jeho plánov viac ako ona. *Má niečo naplánované, niečo chce urobiť. Neviem čo a nebudem sa ho radšej pýtať. Kto vie, čo by si o mne pomyslel? Sústredí sa, ako keby naozaj vedel o niečom, čo nevie nikto iný. Možno by som mala do neho len tak drgnúť a povedal by mi, na čo myslí. Ale teraz určite nie. Neviem, či to vôbec chcem vedieť. Možno niečo zlé. A možno pracuje pre Marina! Nemôžem mu dôverovať, vôbec ho nepoznám.* Larynia rozmýšľala nad vecami, o ktorých nevedela

vôbec nič. Marinus odišiel, Ciali tiež a stráže sa vrátili k svojim viac alebo menej potrebným povinnostiam. Durf s mladou slečnou ostali osamote.

Prichýlila sa k Durfovi. Cítila pri ňom bezpečie. Zanedlho sa znovu odtrhla, ako keby ten pocit stratila. Bojovala sama so sebou. Chcela niečo povedať, ale po otvorení sa jej ústa znovu nemo zavreli. Mala strach a nevedela, čo robiť. Vďačila za život niekomu, kto dokáže robiť obrovské zázraky. Ako rada by to vedela robiť ona sama. *Nemusela by som nosiť vodu na pleciach až od rieky, úplne by stačilo vyčarovať vodu na mieste. A vyčarovať jej veľa. Možno ma to naučí. Ale to asi nepochopím. Nikdy som o čarovaní nič nevedela. Možno by Durf vedel tiež niečo vyčarovať. Nebojí sa Ciali.*

„Ty vieš čarovať tiež? Tak ako Ciali?“ Spýtala sa Larynia, dúfajúc v kladnú odpoveď.
„Ciali? Tak sa volá tá čarodejnica? Neviem čarovať, som len človek. Tak ako ty.“
„To som nepochopila. Ako súvisí to, že si človek, s čarovaním?“
„Videla si už niekedy človeka čarovať? Som na svete oveľa dlhšie, ale ešte som žiadneho človeka skutočne ovládajúceho mágiu

nestretol. Možno len malých kúzelníkov, ale rozhodne nie niekoho ako je tá blondína.“

„Ale veď ťa dostala z väzenia cez čary. Aj nás sem poslala cez čary.“

„No áno, je šikovná, to jej treba uznať.“

„Vie čarovať, však si to celé videl.“

„To ale nič nemení na tom, že ľudia nečarujú.“

„O čom hovoríš? Však čaruje a videla som ako vie vyčarovať vodu z dlaní.“

„Nepopieram, že vie čarovať. O čom to hovoríš?“

„Teraz si vravel, že ľudia nevedia čarovať. Vôbec nechápem, čo ty hovoríš,“ povedala stále nervóznejšia Larynia.

„Už asi viem, ako to myslíš. Ona nie je človek. Podobá sa na ženu, ale nie je.“

„Ciali nie je človek? Ona nie je ako ja?“

„Určite nie. Je krásna, žiari a čaruje. Určite je niečo iné,“ odpovedal Durf a utieral si čelo. Rozmýšľal nad tým, koho to vlastne dostal na starosti.

„Ale nemá dlhé ruky.“

„Teraz ja nechápem, čo hovoríš. Čo s dlhými rukami?“

„Arkáni majú také dlhé ruky. Ale ona nemá.“

„Arkáni? A to je zase kto?“

„Arkáni sú... Neviem to ani dobre vysvetliť, ale sú ako ľudia, ale mocnejší. A majú dlhé ruky.“

„A ty tvrdíš, že tá Ciali je jedna z nich? Ešte pred chvíľou si si myslela, že je obyčajný človek.“

„Alebo je človek, alebo arkán. Nič iné nie je.“

„Ale je. Svet je obrovský a musela by si ho prejsť krížom krážom a pozorne, aby si našla všetko, čo hľadáš. Podľa mňa je Ciali nejaká víla alebo také niečo.“

„Víla? Čo je to?“

„Ale no tak, víly sú aj v bežných príbehoch. To si žiadne nečítala?“

„Rada by som, ale neviem to.“

„Malé deti vedia čítať a ty čo? Už si skoro dospelá, v najvyššej kaste a stále to nevieš?“

„Ty áno?“ Začudovane nadhodila Larynia.

„Samozrejme. Viem písať a čítať v troch odlišných jazykoch. Ty by si mohla aspoň v jednom, môže sa ti to hodiť. A okrem toho, ak chceš čarovať, cestovať po svete alebo jednoducho nebyť hlúpa, tak by si to vedieť určite mala.“

„Myslela som si, že ty to nepotrebuješ, keď si vojak a vieš narábať s mečom.“

„Vojna nie je len o hýbaní mečom. Je to tiež o plánoch, o taktike. Poznaj svojho súpera, to je prvá a najdôležitejšia vec na vojenskom výcviku. A k nemu by určite nepribrali nikoho, kto ani len písať nevie.“

„Keby sa to dalo zázrakom naučiť. Ale to sa asi nedá a ja to nebudem vedieť.“

„Prečo nie? V niektorých kútoch sveta to vie každý. Mladí i starí. A ťažko sa naučíš čarovať, keď nevieš ani svoje meno prečítať. Ak chceš zmeniť svet, tak musíš najskôr vedieť, na akých stojí základoch.“

„To som vôbec nepochopila.“

„Ale no tak. Ak chceš zmeniť svet, tak ho musíš najskôr spoznať. Zistiť, ako funguje. Až potom môžeš začať meniť svet správnym smerom.“

„Prečo si ale myslíš, že chcem zmeniť svet? Asi si ma mýliš so sestrou, ona rada všetko mení.“

„A ty si nebola taká, ako ona? Ty si nechcela všetko meniť?“

„Ale chcela, no to je už dávno.“

„Mám trikrát viac cyklov ako ty a možno ešte viac. Čo je pre teba dávno, to pre mňa až tak veľmi dávno nie je. Pamätám si ťa. Chcela si zmeniť všetko, čo sa ti nepáčilo. Teraz ho môžeš naozaj zmeniť. Rozhýbala si udalosti a aj keď neviem, čo všetko sa

stalo, viem, že si zmenila oveľa viac ako si myslíš. Ale pekne po poriadku. Môžeme sa dohodnúť. Ty mi povieš čo vieš o tej čarodejnici a ja ťa naučím čítať a písať. Čo ty na to?“

„Ale ja sa to nenaučím!“

„S týmto prístupom určite nie. Vlastné deti stačilo prefackať a už to išlo. Skúsiť to aj na tebe?“

„Ty si naučil svoje deti čítať a písať? Myslela som, že to učí žena.“

„Je jedno kto to učí a môžu to obaja. Moja žena zomrela a obidvaja moji synovia padli v nezmyselných vojnách. Naučil som ich to ľahko, vôbec nič ťažké to nie je. A naučíš sa to aj ty, ak budeš dávať pozor. Jediné, čo za to chcem, je pár informácii o tej čarodejnici.“

„To rada poviem, ak to naozaj zaujíma,“ prikývla Larynia. Bola zmetená a vo svojom vnútri rada. Uvedomovala si, na čo je dobré to, čo ju chce Durf naučiť. Uvedomovala si to ale z iného dôvodu. Chcela byť múdra a múdrejšia, ako jej mladšia sestra. Keď boli obidve malé, tak samozrejme bola múdrejšia tá staršia. Postupne sa ale všetko menilo. Možno súťaženie a možno jednoduchá snaha presadiť sa viedla Laryniu k tomu, že sa chcela zmeniť k lepšiemu. O jeden krôčik bližšie k dokonalosti.

„Povedz mi o nej čo vieš.“

„Bola zakliata na palmu a musela stále veršovať. Zachránila som ju a bola mi vďačná. Podľa mňa je dobrá a chce všetkým pomáhať. Určite je lepšia ako Marinus a vie čarovať.“

„Marinus? Musíme sa rýchlo vrátiť! Už viem, čo má v pláne. Bolo by dobré mu v tom zabrániť!“ Durf hovoril unáhlene a skôr, ako sa stihla spýtať na podrobnosti, tak ho videla narýchlo sa dohadovať. Kúpil prvé kone, ktoré našiel. Zlata mal dosť.

„Ale ja neviem jazdiť na koni.“

„Tak potom zoberieme len jedného. Sadni si za mňa. Nemáme čas.“

Kým sa Larynia snažila stať múdrejšou, Marinus v sebe len veľmi ťažko zakrýval nenávisť. Niekto mu zoberie to, na čom mu najviac záleží. Preberal si v hlave nedávne udalosti a prišiel k záveru, že by bolo dobré poriadne skrotiť tú pyšnú cudzinku. Zamieril do tajných chodieb v chráme, ktoré poznal iba málokto. Nenávisť mu zakrývala všetky nebezpečenstvá a vkročil do komnaty bez okien. V úplnej tme bolo niekoľko zhasnutých fakieľ a vzduch, ktorý sa dýchal len veľmi ťažko. Prichádzal sám, no posilnený túžbou po rýchlom víťazstve. Miestnosť bola domovom príšery. Kedysi mocný bojovník, schopný silou svojich rúk odhadzovať nepriateľov do diaľky, bol

spútaný ťažkými reťazami. Ťažili ho a neumožňovali mu v nekonečnej tme takmer nič. Marinus k nemu prišiel bližšie s rozpálenou fakľou. Chcel sa mu pozrieť do očí. Arkán, chytený pred celými mesiacmi, mal stále rovnakú túžbu. Rozsekať všetkých, čo mu to spôsobili. Oči mu horeli a zubiskami by najradšej zmeniť Marina na nepoznanie.

„Rád by si na slobodu, však?“

„Keď budem na slobode, tak ty budeš na svoj život iba spomínať!“

„Výborne, si v svojej typickej nálade. Mám pre teba ponuku, ktorá sa ti bude páčiť.“

„Žiadna sa mi nebude páčiť ako tá, ktorá súvisí s tvojou smrťou!“

„Mám tu fakľu a rád by som vedel, či tie tvoje chlpy na tvári horia. Alebo je tu ešte jedna možnosť. Urobíš, čo chcem. Odmenou je sloboda, možnosť niekoho roztrhať a viac. Dám ti dvadsiatich sluhov, čo ti budú verne slúžiť a ty s nimi môžeš urobiť čo chceš. Titul, hromada jedla a samozrejme rýchle kone, nech môžeš ísť kam len chceš.“

„To všetko za to, že ťa nezabijem?“

„To všetko za to, že nezabiješ mňa ale niekoho, kto sa mi nepáči. Len neviem, či máš toľko odvahy.“

„Pusti ma, pusti ma!“

„Prisahaj na tú svoju myšaciu bohyňu, že ma nezabiješ a pustím ťa.“

„Nikdy!“

„Tak ja teda pôjdem. A s prídelmi jedla sa môžeš rozlúčiť.“

„Dobre, prisahám, prisahám. Nezabijem ťa, ak to bude stáť za to. O čo ide?“

„V chráme je akási čarodejnica. Nájdeš ju ľahko. Krásna, robí nejaké zázraky a každý sa tak divne usmieva, keď ju vidí.“

„Čarodejnica? A vyzerá tak, ako keby vedela o ľuďoch všetko?“

„Hej, presne tak.“

Arkán sa po dlhej dobe vystrel. Cítil v sebe energiu, akú už dávno necítil. Po vyslobodení vybehol z komnát tak rýchlo, ako len vedel. Mal slobodu a mal úlohu, ktorú si bol istý, že zvládne. Bol odhodlaný a videl pred sebou bohatstvo, ktoré mu prisľúbil Marinus. Ale aj niečo viac, ako bohatstvo. Ľudia by to nazvali osudom či zmyslom života.

8. Kapitola – Vyšší záujem

Larynia sa koní vždy bála. Boli pre ňu tak neznáme a nikdy o nich veľa nevedela. Držala sa Durfa tak silno, ako vládala. Veľmi sa bála, že spadne. Darmo jej starší vojak vravel, aby sa nedržala tak pevne. Nedala si povedať. Opakovane sa pýtala, kam sa tak ponáhľajú, ale z Durfa nedostala takmer nič. Ubiehala krajina a stále sa blížil chrám, na ktorý mala toľko spomienok. Konečne dorazili a unavená Larynia zliezla z koňa. Durf, s ktorým išla na koni, zoskočil a ihneď išiel za Ciali. Čarodejnica, víla, bývalá mäsožravá palma a najnovšie vodkyňa miestneho náboženstva bola v problémoch. Dalo by sa povedať, že smrteľných. Ľudia z celého okolia sa pozerali na boj. Kráska, ovládajúca kúzla, proti akejsi vysokej, špinavej a mimoriadne mocnej bytosti. Magické strely všetkých farieb boli vyčarované jedna za druhou, ale cez nahnevaného arkána preleteli, ako keby tam nebol. Blesky, ktoré by každého spálili na prach, mu vôbec neublížili. Nemusel uhýbať a ani nebral mocnú mágiu vážne. Chytil Ciali za vlasy a neľútostne ju hodil o zem. Kráska sa metala, ale bola prislabá na to, aby mohla s arkánom bojovať. Všetci, čo to videli, boli zhrození, ako zobudení z hrozného sna. Navštívi ich akási bohyňa, ktorá je úplne úžasná. V boji proti akémusi tvorovi

ale nič nezmôže. Nebol to boj rovného s rovným a aj keď by Ciali mohla urobiť veľa v boji proti ľuďom, arkáni mali úplnú imunitu voči jej kúzlam. Navyše sa pri každom dotyku strácala jej krása a ukazovala sa jej iná tvár, pripomínajúca oveľa viac démona ako človeka.

Durf sa rozbehol k arkánovi od chrbta. Veľmi dobre vedel, že v čestnom boji nemá žiadnu šancu. Skôr, ako sa mu podarilo bodnúť svojho súpera s dlhými rukami, ocitol sa v bolestiach na zemi. Mladá Larynia sa na to nemohla pozerať. Vbehla do boja, do ktorého nemala ako účinne zasiahnuť. Malá, slabá, bez zbrane a bez výcviku si stala pred Ciali. Najradšej by tam stála s mečom a pustila sa do boja, no nikde nablízku nebolo nič, čo by sa dalo ako zbraň použiť. Roztiahla ruky, ako keby chcela zakričať „cezo mňa neprejdeš!“, ale nemala veľkú nádej. Proti takému bojovníkovi nemohla vôbec nič, len sa prizerať, ako ju so smiechom odhadzuje stranou. Znovu sa však postavila pred Ciali. Znovu ju chcela brániť. Namiesto odsúvania dostala úder do tváre, zatiaľ čo Durf, ktorý stál znovu na nohách, z celej sily bodol do chrbta. Na Laryniu, ktorá bola okamžite na zemi, spadlo oveľa mocnejšie telo. Bez života.

Tiché ďakujem začuli uši preľaknutej Larynie. Ďakujem, aké ešte nikdy predtým nepočula. Bolo jej jedno, či to bolo sladkým hlasom alebo nie. Bolo jedno úplne všetko, až na jednu maličkosť. Ona, úplne obyčajná, niekomu zachránila život. Zranená a typicky zmätená, ale zároveň odvážna a milujúca. Na nič nemyslela, nič sa jej nenaháňalo hlavou, no akoby cítila, že jej duša je s ňou spokojná. Obyčajná a predsa nie tak celkom obyčajná. Neuvedomovala si, čo presne urobila – ale rada by to urobila znovu. Mohla sa vyhrievať na vďake mocnej čarodejnice. Mohla dovoliť, aby sa o ňu kráľovsky postarala, aby ju zahrnula bohatstvom a všetkým možným, čo by jej prinieslo radosť. Ale nie. Lákalo ju bohatstvo, ale nedokázala niečo sláviť sama. Zvlášť, keď si po čase znovu začala myslieť, že nedokázala vôbec nič. Arkán bol na zemi a ona pod ním. Cítila ho celým telom. Poriadne sa nadýchla až potom, čo niekoho napadlo odvaliť obrovského bojovníka s dlhými rukami z drobnej mladej ženy.

„Ďakujem ti. Urobila si niečo úžasné. A ty tiež. Zachránili ste ma.“ Ciali bola šťastná. Lúčila sa so životom, ktorý tak nedávno znovu získala a znovu má v tom prsty tá divná Larynia.
„Prišiel som tak rýchlo, ako to len bolo možné,“ odpovedal Durf a poklonil sa.

„Ja...“ Larynia chcela tiež niečo povedať, ale všetko ostalo kdesi v nej. Začala niečo, čo sa rozhodla ukončiť poklonou. Nie ako vojak, ale ako služobná, ktorá má svoju paniu v hlbokej úcte. Dala ruky až na zem a hlavu až do piesku. Bolo to bežné a povinné klaňanie pred Marinom počas slávností, ktoré sa konali každoročne od jeho nástupu k moci. Nebol to pre ňu rozdiel. Kedysi sa hlboko klaňala pre niekoho, kto pre ňu reprezentoval poriadok a všetko, čo bolo pre ňu sväté. Všetko súvisiace s vodou, všetky tie pravidlá, ktorých sa držala. Zmenila sa, ale stále bola rovnaká. Tentokrát v hlbokom úklone pred Ciali. Odrazu jej napadla myšlienka. Nevedela odkiaľ. Niečo jej vravelo, že tá bohyňa, ktorú práve uctieva, jej povie niečo o klaňaní. *Už sa nemusíš klaňať, už sa nemusíš klaňať.* Prebiehalo jej hlavou a očakávala tie isté slová od Ciali. Čakala na ne, ako na povinnosť. Nedočkala sa. Pokorne bola úplne dole a keby ju mocná ruka Durfa nezdvihla, tak by tam bola ešte dlho. Larynia sa pozrela okolo seba. Ciali bola na odchode. Nechala ju tak.

„Si z tuhšieho cesta, ako vyzeráš. Vieš o tom?“ Durf nahodil úsmev starčeka, ktorý je hrdý na svoje deti a vnukov.

„Teraz neviem vôbec nič. Som zo všetkého zmätená.“

„Ale no tak, slečna. Ty asi nevieš nič o tých, čo vedia čarovať.“

„A ČO BY SOM MALA VEDIEŤ?!?!“ Zvreskla Larynia na Durfa, ktorého prekvapila a rozosmiala zároveň.

„Na mňa kričať nemusíš, ja ti z nosa neodrhyznem.“

„Prepáč, nechcela som. Neviem, čo to do mňa vošlo, neča...“

„Sklamanie.“

„Čo?“

„Sklamanie. Vidno to na tebe. Niečo ťa sklamalo, však? Nehovor mi, že nie. Toto poznám veľmi dobre. Hovor, čo sa stalo?“

„Radšej nie.“

„Tak to beriem späť. Si slabá, zo slabého cesta.“

„Teraz si hovoril niečo iné.“

„To som si nemyslel, že sa bojíš povedať čo ti išlo hlavou. Ak máš strach sama pred sebou a nezľakneš sa príšery, tak je to trochu divné, čo myslíš?“

„Ty si vojak a ja len obyčajné dievča.“

„Tak potom sa bojíš obyčajného dievčaťa. To nie je veľká sláva, ani v tvojom malom svete.“

„Nechápem, ako to myslíš,“ nechápavo sa pozrela na Durfa, ako keby očakávala jednoduché vysvetlenie.

„Ja zas nechápem, ako sa môžeš tak dlho zohýnať. Poriadne by ma z toho bolel chrbát. A už nebuď malá a povedz mi, čo ti išlo hlavou. Starci sú netrpezliví a to dobre vieš.“

„Hanbím sa a je to určite hlúpe.“

„Zasmejem sa rád.“

„Ty... sa mi budeš smiať.“

„Samozrejme. Čo mám plakať? Som úprimný, či už sa to Marinovi páčilo, alebo nie.“

„Prepáč, ale radšej si to nechám pre seba.“

Ubiehal čas. Menili sa tiene i tváre ľudí. Durf vyzeral unudene. Bol starší, ale radšej bol vždy tam, kde sa niečo deje. Tu sa však nedialo nič. Mal zlata dosť na to, aby robil čo chcel. Ponúkal Larynii cestu za sestrou, ktorú už mal zaplatenú. Cez piesky a zabudnuté miesta a ešte ďalej. Larynia ho neustále prekvapovala. Snažil sa ju pochopiť, ale nebolo to ľahké. Najskôr veľmi chcela ísť za sestrou, potom opeknieť, neskôr sa dozvedieť viac o Ciali. Chcela ísť za ňou, ale nemala tušenie, čo by bolo dobré povedať. Nevedela, čo je správne. Nebola naučená rozmýšľať. Má slobodu, no jedna z vecí, ktoré ju napadli, bolo vydať sa k rieke, dať na tyč ťažké vedrá a vláčiť ich do chrámu. Naberať vodu, niesť vodu, niekomu odovzdávať vodu. Všetko o vode, ktorá bola pre ňu tak dôležitá. Bola v najvyššej kaste, ale necítila sa tak. Mala práva, o ktoré nestála alebo ich ani nepoznala. Mohla sa zabávať, ale nemala s kým. Všetky tie príšerne

detské hry, ktoré sa hrávala so sestrou, jej začali chýbať. Sekundy i celé večnosti, keď obidve sledovali západ slnka za tmavnúcimi kopcami a bavili sa o budúcnosti. O láskach a cestovaní. Všetky tie ilúzie z budúcnosti boli pre ňu teraz ešte vzdialenejšie, ako predtým. Nikdy si nemyslela, že zachráni akúsi bohyňu a hneď dvakrát. Nikdy si nemyslela, že bude môcť existovať život bez Marina a jeho pravidiel. Vedela, že sa so sestrou niekedy odlúči, ale dúfala, že sa tak nikdy nestane.

Larynia sa rozhodla konať. Trvalo jej, kým k tomu rozhodnutiu prišla a mala odhodlanie. Chcela vysvetlenie a hlavne láskavosť. Povedala, čo chce povedať a Durf jej na to prikývol. Zaujímalo ho, ako to dopadne, no nechcel sa do toho miešať. S hlavou vysoko nad ramenami kráčala za Ciali. Bez slušnosti a dobrého premyslenia ju chytila za rukáv jej šiat. Už už z nej išla vyjsť veta, ale namiesto nej sa objavilo len nemé ticho. *Čo som jej to chcela povedať? Teraz som to predsa nemohla zabudnúť, nemohla!* Tupo pozerala na čarodejnicu, po ktorej niečo chcela – ale nevedela sa rozhodnúť čo. Bývalá mäsožravá palma a súčasná vládkyňa náboženstva sa otočila k dievčaťu čelom. Vyzývala ju k tomu, aby prehovorila. Aby povedala to, čo ju ťažilo. Podporovala ju a pozerala na ňu pohľadom, ktorý jej našepkával

niečo až do srdca. Larynia na to niečo povedala, prvé, čo ju napadlo. Netrvalo dlho a oľutovala to.
„Rada by som ti slúžila.“

Prekvapila Ciali viac, ako očakávala. Tá jej to hneď vrátila rovnakou mincou. Krátko, veľmi krátko.

„Tak dobre, môžeš mi slúžiť.“

Čo si mám o tomto myslieť? Samozrejme, že jej môžem slúžiť. Ale ja nikomu slúžiť nechcem! Už nikdy nie! Pripadám si už ako Lussia. Neviem, či... Lussia! To je ono! To som po nej chcela!

„Je tu niečo, čo...“
„Čo si praješ? Veľmi si mi pomohla a ak chceš, pomôžem teraz ja tebe. Odmením ťa, budeš moja najbližšia na celom svete a zahrniem ťa poctami. Veď si to ty, kto sa priamo či nepriamo zbavil Marina. U teba všetko začalo. Zabudni na doby, keď si stále niečo musela. Si výborná a od teba by sa mohli ľudia naozaj učiť. Môžeš ísť príkladom pre ľudí. Poď.“ Ciali chytila za ruku Laryniu, ktorá vôbec nevedela, čo na to povedať. Jednou rukou

ju pevne stisla a druhou vyčarovala vodu priamo pod nohami. Voda bola dokonale číra a pokojná. Obidve stáli na nej, ako keby to bola dlážka z kryštálov. Larynia sa pozrela na hladinu. Fascinovala ju. Kúzlo bolo veľkolepé. Odraz ale až tak dobrý nebol. Kráska, ktorá bola okamžite v snoch všetkých mužov a hneď vedľa nej obyčajná mladá žena, podobná skôr dievčaťu v jednoduchých šatách, pozerajúca nadol. Nebola pekná a rozhodne sa za peknú nepovažovala. Len taká obyčajná, vychovávaná medzi obyčajnými. Bola smutná. Nie až tak z toho, že nie je pekná. Prebudila sa v nej závisť. Chcela byť ako Ciali. Okúzľujúca, neodolateľná, hodná každého pohľadu.

„Priala by som si...“ Larynia sa rozhodovala a nevedela sa hneď rozhodnúť, čo vlastne chce.

„V tom rozhodovaní ti pomôžem. Pozri sa nadol do vody. Čo vidíš?“

„Vidím teba a vidím... to nie je možné. Čo sa so mnou deje?“ Larynia si všimla seba, ale nebola taká, ako si sama seba pamätala. Menila sa a cítila svoje vlastné prekvapenie aj v odraze. Jej vlasy sčerneli ešte viac, až boli dokonale čierne ako tá najtmavšia noc. Tak bohaté, ako si vždy priala mať. Podrástla a zväčšili sa jej pery. Postavou sa už nepodobala ma plaché dievča, ale na mladú ženu. Sfarbili sa jej oči na takmer čierne a pripomínali čierne

perly na tvári. Zmenili sa jej ruky a namiesto jaziev sa ukázala krásna pleť. Oblečenie jej žiarilo ako striebro a pretkávali ho vzácne tmavé kvetiny. Nepoznávala sa a každý pohyb jej išiel tak ľahko, ako keby na sebe nič nemala. Usmiala sa a jej smiech sa niesol vo vetre. Odrážal od každého zrnka piesku a nemohla ho prestať počúvať. Bola tak krásna, že o sebe prestala pochybovať. Najradšej by pretancovala všetky noci. Jemná pýcha sa jej dostala do hlavy, rovnako ako sebavedomie. Už nemusela čakať, že sa jej niekto prihovorí. Teraz by mohla byť s hocikým, bez pohnutia prstom. Vedľa seba videla dve nádherné. Jednu ako zo zlata a seba, dokonalo čiernu i žiarivo striebornú.

Ciali sa pustila Larynie. Už to nebolo, ako predtým. Striebro sa menilo na obyčajné šaty, ktoré by bolo dobré vyprať. Tvár a celá postava sa menila na dievčenskú. Strácala svoju vnútornú silu a zmenšovala sa aj z vnútra. Bola znovu tá obyčajná, nudná. Mala pohľad, ktorý v sebe spájal nepochopenie a najrôznejšie túžby. Túžbu po tom, aby konečne povedala, po čom túži. Žiadala, aby sa jej krása vrátila. Žiadosť sa zmenila na prosbu a prosba na mlčanie. Dievča, povolaním kňažka, bola sklonená pred bohyňou.

„Nemôžeš byť krásna stále, iba keď si so mnou. Viem ti dodať krásu a urobiť ťa takou, aby si bola so sebou spokojná. Môžeš byť očarujúca, ale má to svoju daň. Budeš mi slúžiť.“

„Áno, budem,“ odpovedala Larynia. V hlave sa jej predieral hlas, ktorý by povedal niečo iné, úplne iné. Silnel, bol silnejší ako pred chvíľou, ale stále nebol dosť silný na zmenu. Ktorá bola podľa vnútorného hlasu čoraz viac nevyhnutná.

„Výborne. Nechcem od teba, aby si pracovala. Jediné, čo chcem, je jedna maličkosť. Chcem, aby si bola úplne oddaná.“

„Som oddaná, za všetko ti vďačím,“ s plnou slušnosťou poznamenala Larynia. Čosi v jej vnútri znovu protestovalo. *Ona je zaviazaná tebe ty hlupaňa, nie ty jej. Ty si urobila z palmy bosorku a ty si sa pred ňu postavila, keď ju ten arkán skoro zabil. To najmenej, čo by mala urobiť, by bolo zariadiť stretnutie s Lussiou. A nezabúdaj na mňa ty krpatá kôpka nešťastia.* Zatvárila sa, ako keby sa práve prebrala z divného sna. *Ona na mňa nezabudla, je so mnou. A možno je práve tu. Ako som len mohla zabudnúť ja na ňu? Povedať o svojom vnútornom hlase? A komu? Ciali? Neviem, či by som mala. Mohla by som všetko iba pokaziť a keby chcela, tak by ma ľahko zabila. Musím si odteraz dávať poriadny pozor.*

„Mám pre teba prvú úlohu. Je veľmi jednoduchá a bude sa ti páčiť.“

„Príjmam ju, nech ide o čokoľvek.“

„Zober svojho sluhu a priveď sem svoju sestru,“ povedala Ciali bez akejkoľvek emócie.

„Ale ja nemám žiadneho sluhu. Asi si ma s niekým mýliš.“

„Ale máš. Ten vojak ti bude slúžiť a dovedie ťa tam. Skúsenosti na to má a peniaze tiež. A zober si so sebou toto.“

Čarodejnica podala dievčaťu predmet. Bol krásny, tajomne krásny. Larynia ho už videla a bola veľmi prekvapená. Dostala hviezdu. Len tak, vraj môže pomôcť pri hľadaní. Nechcela ju, nemala vôbec žiadnu chuť ju použiť. Proti sile čarodejnice nezmohla vôbec nič a kúzlom vyvolala v Larynii neuveriteľnú túžbu na použitie hviezdy. Ako keby to bolo to jediné dôležité na tomto svete. Mohla byť mocná, ale poznala problémy spojené s touto mocou. Ciali jej našepkala, aby myslela na sestru. Teraz hneď.

Hlas v jej vnútri kričal. Súboj v mysli, o každý kúsok duše. *Nie, hviezdu nie, bojuj! Bojuj!* Pohladila hviezdu a objavila sa pred ňou Lussia v sivých farbách. Jej dobrodružstvá mala pred

očami. Videla to, čo vidí ona. Videla aj to, na čo myslela a všetko, na čo si vedela spomenúť. Chýbala jej a chcela ju vidieť. Dostala možnosť, ako sa k nej dostať. Poďakovala sa a čakala, že bude jej časť proti tomu bojovať. Bolo však úplné ticho. Našepkávanie proti Ciali a hviezde úplne zmizlo, bez stopy. Stačilo chytiť do rúk magickú hviezdu. *Urobila som dobre*, pomyslela si s úľavou. Niečo sa z nej vytratilo. Všetko, čo kedy mala proti hviezdam. Zmizol strach a zmenili sa jej oči na čierne. Z dievčiny, ktorá bojovala o život, sa stal posol novej doby, naplnený vyšší záujem.

AKT VIII: Nečakaná ponuka

9. Kapitola – Obchodníci

Lussia bola spokojná. Ako by aj nemohla byť. Mala pri sebe vzor. Môže na ňu pozerať, ale môže tiež niečo viac, oveľa viac. Ona, ešte maličká, bola schopná presvedčiť veľkú bojovníčku o čom len chcela, alebo sa o to pokúsiť a nič pri tom neriskovať. Zmeniť osud, nájsť niečo po čom túži a zmeniť smer. Tam, kde už dávno bola a tam, kde ju ťahalo. Znamenalo to cestu ku zničenému hradu, kde sa Larynia mala nachádzať. Počúvala názor Ziggy, že by nikto v tej rozvaline neostával a rozmýšľala nad ním. *Ostala by tam, alebo nie? Ak by bola chytrá, tak by určite odtiaľ odišla. Ak tam nie je dosť vody a jedla a ak sa všetci rozpŕchnu na všetky strany, tak by mala ísť s niekým. Ale s kým? Možno by išla za tou palmou, ktorá sa na mňa tak divne pozerala. Porozpráva s ňou a pôjde niekde preč. Kam? Kam by mohla ísť? Nepozná to tu a určite by nešla k chrámu. Alebo áno? Má v hlave všetky tie vodné výmysly. Nosiť znovu vodu bez reptania, to na ňu sedí, ale možno urobila niečo úplne iné. Kam len mohla ísť? A je vôbec naživе? A čo ak ju niekde predávajú na trhu? Veľa si nepamätám a mohlo sa stať čokoľvek.*

Nebola ďaleko od miesta, kde ju predávali ako akýsi tovar. Mala na sebe nové šaty a spomienky hádzala za hlavu. Nepotrebovala ich, nechcela ich. Nemala najmenšiu chuť spomínať na utrpenie. Bola slobodná a cítila sa tak. Rozmýšľala ešte stále nad Laryniou a nad miestom, kde by ju bolo možné nájsť. Pomohlo by jej, keby poznala lepšie svet. Ako obyčajné dievča, mladá slečinka žijúca v jednej osade pri chráme ho nemala ako spoznať. Napadlo ju zistiť čo najviac. Získať informácie o rôznych miestach a poriadne vybrať to, kde bola najvyššia šanca. Ziggy jej to schvaľovala a považovala to za múdre. Lussia potrebovala Ziggy, aby mohla byť sama sebou. Okrem toho bola v divokej krajine obývanej divokými ľuďmi, kde asi len málokto bude odpovedať slečne, ktorá mala blížšie k dieťaťu. Bola v púšti. Iná púšť, zelenejšia ako pri chráme, ale stále púšť. Okolo nej nič, čo by stálo za slová. Kamene, piesky, zrúcaniny. Opustené i plné takých tých divných ľudí, ktorí prichádzali za obchodom. Malá Lussia podišla bližšie k jednému z obchodníkov. Podľa oblečenia i výraze tváre neobchodoval s ľuďmi, ale s akýmisi látkami. Biele tak, že žiarili do diaľky. Plné kvetov či so vzormi, aké nikdy nevidela.

„Prosím vás, nevideli ste tu niekoho... asi ako ja?“ Spýtala sa Lussia. Slušne a nedočkavo.

„Mur vas?“ Dostala odpoveď v slovách, ktoré nepoznala. Obchodník jej očividne nerozumel.

„Hľadám svoju sestru.“

„Mur male sestma?“

„Sestra, nie sestma. Sestra!“ Lussia sa snažila dohodnúť a ukázala na seba prstom.

„Tolmmahek ke, nu velamladi“

„Áno, mladá, len o trochu staršia ako ja.“

„Nure! Nure nu tolmvena trochu vome!!!“

„Ziggy, ty mu rozumieš?“

„Samozrejme, že rozumiem. A lepšie by bolo, keby si nechala reči na mňa, dobre? Skôr, ako ho viac urazíš,“ zapojila sa do reči Ziggy. „Tmaras vome sarengte vomela.“

„Sarengte vomela? Tolmctuvmin vome pruvem.“

„Tak vidíš, maličká, nevidel ju. Aspoň sa mu poďakuj, keď ho už takto otravuješ.“

„Ako? Hovoríte tak divne. Nerozumiem vám vôbec. Ako sa povie ďakujem?“

„Tu.“

„Áno, tu. Ak mu mám povedať ďakujem, tak ako mu to mám povedať?“
„Tu.“
„Čo zase skúšaš?“
„Tu je v ganelčine ďakujem. Tak mu to povedz ak veľmi chceš.“
„No dobre,“ povedala Lussia arkánke a obchodníkovi sa poďakovala slovom, ktoré poradila Ziggy.

Bolo jej jasné, že takto sa nedozvie to, čo potrebuje. Rozmýšľala iba chvíľu a znovu ju niečo napadlo. Išla znovu za tým človekom a požiadala Ziggy, aby všetko prekladala. Tá z toho nebola nadšená. Predsa len, jej ganelčina nebola vôbec dokonalá a ani trochu neverila, že sa niekde dopracujú. Obidve išli znovu za ním a Lussia mala pripravenú úplne inú otázku.

„Vieš o veľkej bitke, ktorá bola na juhu?“ Spýtala sa Lussia a čakala na preklad od Ziggy.
„Mur muvmo muss marte... sakra, neviem ako sa povie juh. Toto nebol dobrý nápad.“
„Marte? Na tolmmulvo,“ odmietavo zo seba dostal obchodník.
„Čo povedal?“

„Čo by asi tak mohol povedať? Povedal, že nevie. A vôbec nemá zmysel z neho niečo ťahať. Určite je zďaleka a tie naše veľké vojny sú pre neho maličké. Alebo nepodstatné. Tak ako všetko miestne. Aj ty si v svojej podstatnej podstatnosti úplne nepodstatná, vieš o tom?“

„Ziggy prestaň s tým. Čo keby si mi pomohla ty?“

„No samozrejme, a ako? Chceš nájsť sestričku a ja neviem kde je. Bodka. Koniec diskusie. Zavretá kniha. Bodka. Záver. Tma. Ešte jedna bodka, alebo ak chceš tak ešte dve. Nemáš ju ako nájsť.“

„Hviezda ju nájde.“

„Spomínala som už, že polámanými rukami sa len ťažko zuby zbierajú? Nerob blbosti, ak nechceš dopadnúť zle. Zvlášť ak ma naštveš v blízkosti útesov, dopadneš zle. Ale zato poriadne rýchlo.“

„Ty si naozaj zvláštna. Nemôžeš jednoducho povedať, že mi nedovolíš tú hviezdu použiť?“

„Dobre teda. Nedovolím ti ju použiť. Ak niečo skúsiš, tak si z tvojich čriev urobím náhrdelník.“

„To preháňaš.“

„Asi máš pravdu, si ešte maličká. Asi len tak na náramok.“

„Prestaň! Si hnusná!“

„Ale ale, stelesnená nádhera ma nazýva hnusnou. Čo jej asi urobím?“ Ziggy sa z chuti smiala a vyzerala pri tom hrozivo.

„Viem, čo urobíš. Pomôžeš mi nájsť Laryniu. Spomínala si, že tá hviezda je zlá a nechceš, aby som ju použila. Môžeš ju použiť ty?“

„No rozmýšľaj. Je to tvorba Maniov a ja som voči ich kúzlam takmer úplne imúnna. Pre mňa je to predmet, len predmet. Dá sa dobre hádzať a to je asi tak všetko. Videla si do mňa cez ňu, ale sama ju nemôžem použiť. Skúšala som to, ale ja to použiť jednoducho nedokážem. Inak by som to asi dávno používala, keby mi to išlo a keby mi to neškodilo. To ťa určite napadlo, však?“

„Ak by som len na chvíľu...“

„Nepáči sa mi táto diskusia a tie oči na mňa nehádž, voči tomu som tiež imúnna! Dúfam...“

„Je to môj život, nechaj ma nech ju použijem. Môžem zistiť, kde je Larynia. Potom ti ju vrátim, sľubujem.“

„Po prvé, nevrátila by si mi ju. Po druhé, dobre vieš, že mi to ani sľúbiť nemôžeš. Po tretie, možno ju aj tak nenájdeš. Po štvrté, nevieš vôbec čo sa ti môže stať. Po piate, možno sa zase vrátia tie divné prízraky. Po šieste, samej sa mi proti nim bojovať nechce. Po siedme, aj tak ťa nenechám a po ôsme na to už konečne

zabudni. Si tvrdohlavá a nedáš si povedať, si ako malé decko. A po deviate ty aj si malé decko a také veci do rúk detí nepatria. Po desiate ešte niečo vymyslím a po… jedenáste? Ak tak veľmi chceš hviezdičky, počkaj na noc, tie ti z nosa neuštipnú.“

„Ziggy, no tak. Vieš, že nemám inú možnosť. Môžem skúšať čokoľvek, no nič iné pomôcť nedokáže a ty to dobre vieš. Viem, že je to nesprávne, nebezpečné a hlúpe. Máš lepší nápad? Alebo mám na ňu len tak zabudnúť?“

„Je to jedna z možností. Len samozrejme viem, že je to ťažké. Ak chceš moju radu, tak tá je jednoduchá. Dúfaj, že ju niekedy uvidíš. Pýtaj sa ostatných, no zase nie každého. A tiež možno bude tam, kde ju budeš môcť nájsť a bude čakať na teba. Alebo sa vydá hľadať teba.“

„Bez hviezdy ma nenájde. A ja bez hviezdy nenájdem ju.“

„Možno nájde truhlicu plnú zlata a najme si tisíce vojakov, aby prehľadali celý svet. Však sa buchla do princa, toho Brennana či ako sa volá a to už niečo znamená.“

„To je bláznivé a nereálne, dobre to vieš. A Brennan je mŕtvy, tak ako možno všetci.“

„Možno sa to stane. Kto vie? Ja veru nie. A môžeš urobiť to isté ty. Zarob obrovské bohatstvo a ľahko si nájdeš svoju malú ses-

tričku. Väčšiu od teba, ale aj tak maličkú. Z môjho pohľadu," odpovedala Ziggy, ktorá už o hľadaní sestry počula viac ako dosť.
„Už nebuď taká neuveriteľne prísna. Chcem zistiť aspoň to, či je nažive. Keby sa niekto iný pozrel či je nažive a kde je, tak to by všetko vysvetlilo. Je to jednoduché. Ľudí je tu zopár a ty vieš ich jazyk."
„Až na dve chybičky je to úplný ideál. Si šikovná, Lussia, ale nie je to tak celkom ono. Kto ju nepozná, ten ju cez hviezdu nenájde. A okrem toho, dôverovať tej hviezde je ako sypať si soľ do rany. A vôbec, ako by si ty vysvetlila úplne cudziemu človeku, ktorého jazyk vôbec nepoznáš a ja z neho nejaká úžasne múdra tiež nie som, že chceš použiť prekliaty artefakt, ktorý ho môže zabiť, rozštvriť alebo mu rozsekať dušu na kúsočky na nájdenie slečinky, ktorú aj tak ani náhodou nepozná? Poviem ti jeden príbeh, počúvaj dobre."

Ziggy sa dala do rozprávania starého príbehu, ktorý si pamätala už od svojho detstva. Pokúsila sa o depresívnu atmosféru, ako keby chcela vystrašiť Lussiu čo najviac. Trochu trvalo, kým si ho rozpamätala celý, aj keď bol veľmi krátky. „Jedného dňa žil jeden pastier, ktorý si pásol ovce kdesi ďaleko na severe. Každý deň robil to isté a vôbec nič iné nepoznal. Raz odpočíval na kon-

ci dňa, keď k nemu prišiel obchodník, ktorý za ním chodil pravidelne, aby mu povedal, že už od neho nebude mlieko brať. Už ho nikto nekupuje, nie je oň záujem. Pastier nemal inú možnosť, musel hľadať nejakú inú prácu. Mal možnosti, mohol robiť niečo jednoduché a normálne platené, alebo poriadne zariskovať. Zlákala ho možnosť zarábať obrovské množstvo zlata za to, že bude predávať ľudí na trhu. Pustil sa do toho a keďže nikdy nič také nerobil, nemal s tým skúsenosti, zanedlho dopadol zle. Až tak zle, že začal niekto predávať na trhu jeho.“

„To je všetko? Chcel nájsť inú prácu a nedarilo sa mu? Ten príbeh je naozaj nič moc, iný nemáš?“

„Je to skôr o tom, že ak sa veľmi ponáhľaš, tak veľmi zle skončíš. Ty chceš použiť prekliaty artefakt preto, lebo je to najrýchlejšia možnosť. Múdre, však prečo nie, ale tie hviezdy sú úplné zlo. Boli vytvorené na to, aby šírili svoje zlo. Zneužívajú hlavnú chybu vás, ľudí – všade sa ponáhľate. Už raz ste ako rasa kvôli tomu takmer vyhynuli. A možno viac ako raz. Ale stále to budeš zvažovať. Si dievča a chceš zachrániť svoju sestričku. Zahrávať sa s hviezdami môže znamenať, že pomrú tisíce. Alebo viac, oveľa viac. Stále to chceš riskovať? Pastier z príbehu riskoval, za vidinou veľkého bohatstva sa dal na niečo, čomu vôbec nerozu-

mel.“ Ziggy kládla otázku, na ktorú sa len ťažko odpovedá. Zvlášť, keď ukázala Lussii druh myslenia, aký ešte nevidela.

Pred Lussiou bolo ťažké rozhodnutie. Mohla sa pokúsiť ísť za sestrou, alebo zvaliť všetko na osud. Larynia sa jej zdala po tak dlhom odlúčení divná a Ziggy tiež. Dávala však prednosť arkánke. Vždy sa od nej dozvedela niečo, čo jej Larynia nevedela dopriať. Veci, o ktorých nemala vôbec žiadne tušenie, sú pre Ziggy samozrejmosť. Lussia mala nové šaty, nový život pred sebou a ten nový život ovplyvní hlavne to rozhodnutie, ktoré je pre ňu ťažké. Nikdy nebola ako sestra, nikdy nemala problém s rozhodovaním a nepotrebovala na to hodiny.

„Ak stále chceš ísť na sever a nevadí ti moja spoločnosť, tak pôjdem veľmi rada. Čím dlhšie budem bez sestry, o to radšej ju potom niekedy znovu uvidím. Možno je mŕtva a išla by som za plačom, alebo je živá a budem mať dosť možností ju ešte stretnúť. Keď sa dozviem, kde je.“

„Výborné rozhodnutie, schvaľujem ti ho.“

„Mám inú možnosť? Asi nie. Bez hviezdy ju nenájdem a ak môže naozaj ublížiť niekomu, koho mám rada, tak ublíži vám obidvom. Ak je úlohou hviezdy škodiť, tak nechcem byť tá,

ktorá prinesie katastrofu.“ Lussia dopovedala niečo, na čo bola hrdá. Chápala na svoj vek až pridobre, čo všetko je v jej rukách. Môže donekonečna naťahovať svoje ruky za hviezdou, aby konala dobro – ale v skutočnosti by sa stával len úplný opak. Rozhodla sa pokračovať na sever. Spoznávať svet, ktorý bol pred ňou skrytý. Svet plný neznámych nebezpečenstiev, ktoré môžu byť nad jej sily. Spomínala na všetko, čo sa stalo. Budúcnosť bola pre ňu dôležitejšia ako minulosť. Kto sa v nej objaví? Kto všetko je jej priateľom a nepriateľom?

Kráčala spolu s arkánkou po starej ceste, o ktorú sa už dávno niekto nepostaral. Bola rozbitá, niekde široká a inde úplne úzka. Cesta bola zaviata pieskom a prepletala sa pomedzi akési vyschnuté kríky, ktoré nevyzerali byť príjemné na dotyk. Lussiu zaujímali ľudia okolo nej. Nikde nikoho a neskôr celé karavány naložené tovarom. Zvieratá známe i úplne neznáme a čudné. Tovar naložený v najrozmanitejších nádobách a klietkach. Niečo hralo farbami a iné voňalo korením z ďalekých krajín. Začiatok veľkej križovatky. Miesto výmeny tovaru a informácii.

10. Kapitola – Križovatka

„Pekná ťava, páči sa mi,“ povedala Ziggy na začiatku miesta známeho ako Križovatka. Obrovská oáza preplnená štebotom vtákov, aké v púšti nemali čo robiť, spevom a hudbou potulných muzikantov zo všetkých kútov sveta. Opakovali sa tie isté slová, hovorené tým istým jazykom, ale z každých úst boli iné. Ziggy znovu poťapkala blízku ťavu a ešte raz spomenula, že sa jej páči.

„Na takú obludu určite nevysadnem, ani keby si ma prosila! Len sa na to pozri, obrovské chlpaté čudo s tupým pohľadom. Vám, arkánom, sa môže veľmi ľúbiť, no krajšie by určite bolo niečo menšie.“

„Maličkému nechlpatému čudu s neskutočne múdrym pohľadom sa nepáči obrovské chlpaté čudo s tupým pohľadom? Neverím!“

„Čo sa ti na mne znovu nepáči? Som dievča a som taká, aká som.“ Lussia sa zastávala sama seba. Aj keď sa jej žartíky od Ziggy páčili, tento jej nebol po chuti.

„Prečo sa tebe nepáči, keď poviem, že sa mi páči ťava?“

„Pretože určite chceš, aby sme na ňu vysadli. Radšej pôjdem peši po vlastných.“

„Fajn, zjem ju sama.“

„Zješ? Čo sa ti stalo?“

„Vyhladla som. To sa stáva, keď dlho neješ.“

„Ale ťavu? Prečo práve ťavu?“

„Ver mi, ty by si mi chutila menej. A ak mi neveríš, tak...“

„Ziggy!“

„Čo?“

„Nežer ma!“

„Lebo by si mi to vrátila a do smrti by si mi to neodpustila... však? Neboj sa, zjesť ťa síce niekedy chcem, ale dnes nie. Mám chuť na ťavu.“ Ziggy si po dohovorení ešte raz siahla na chlpaté stvorenie, ktoré nemalo vôbec tušenie o tom, čo sa s ním plánuje. „Vieš zohnať aj normálne jedlo pre mňa? Niečo normálnejšie ako ťavu?“

„A to normálne jedlo je čo? Nejaká myš?“

„To určite nie.“

„Potkan?“

„Ziggy! Prestaň! Hneváš ma!“

„A to už prečo? Čo ja viem, čo máš rada? Viem, že ťavu nie. Ale niečo mi hovorí, že si ešte ani jednu nezjedla. Vy, ľudia, ste divní.“

Rozhovor dvoch tak veľmi odlišných postáv pútal pozornosť. Dievča s hlasom dievčaťa, malej princezničky, arkánka

s hlasom obra, démona a niečoho, čo nikto nemohol pochopiť. Maličká pri obrovskej. Tá, ktorá bola očividne ďaleko od domu, vedľa tej, ktorá je doma asi všade.

„Máš zlato? Alebo chceš tú ťavu jednoducho ukradnúť?“

„Ukradnúť isto nie, ale zadarmo nebude. Viem, že mi to asi neuveríš, ale miestni neplánujú predať ťavu na zjedenie.“

„To ti uverím. Je to úplne divné. Neviem, ako ťa to napadlo. Si naozaj zďaleka.“

„Z väčšej diaľky, ako si myslíš. Chcelo by to pár zlatiek zarobiť. Tak čo, maličká. Máš nejaký dobrý nápad? Mne to moc nemyslí, keď hladujem. Vtedy už zo zvyku myslím na jedlo.“

„Mohla by si hádzať nožíky, v tom si skvelá. Ak by si sa pustila do súťaže, určite by si vyhrala.“

„Vidíš tu niekoho, čo by sa s tým zabával? Ja veru nie. Ak chceš, presvedč niekoho nech si ide so mnou zahrať.“

„Akým jazykom sa tu hovorí?“

„Jazykom obchodníkov predsa,“ odpovedala zamračene Ziggy. Bolo jej zvláštne, že môže niekto nevedieť takú známu vec.

„To na G?“

„Áno, to na G. Ganelčina. Najlepší jazyk, aký kedy niekto vymyslel.“

„Ako to myslíš, že vymyslel? To niekto vytvoril len tak?“

„Veru. Nejaký Ganel. Jazyk obchodníkov, niekoľko slov, ktoré umožňujú dohodnúť sa s každým, nech si už rozpráva ako chce. Ganelčina je umelý jazyk a to, na čo bola stvorená, úplne zvláda. Nie je ale taká ako Narenčina, mimo obchodov sa prakticky nedá použiť.“

„Narenčina je zase čo?“

„Ako to myslíš? Tvoj jazyk. Hovoríš narensky.“

„Narenčina? Narensky? Ako to myslíš?“

„Lussia, hovoríš jazykom, ktorý sa nazýva Narenčina. Ako si mu hovorila ty?“

„Ako som asi mala hovoriť? Jednoducho hovorenie. Nevedela som, že sa dá hovoriť aj úplne inak. Nepoznám svet tak, ako ty.“

„Tak to buď rada. Svet je divný. Niekedy narazíš na takých bláznov, že ti ja začnem pripadať ako tá najnormálnejšia.“

„Pozná tu niekto Naderčinu?“

„Narenčinu, nie Naderčinu. A áno, pozná. Ty a ja. A možno sa ešte niekto nájde. Každý, kto pozná Ganelčinu, pozná aj niečo ďalšie.“

„Aké jazyky vlastne poznáš? Asi všetky, alebo nie?“ Lussia si doberala arkánku. Bez strachu a s veľkou zvedavosťou.

„Narenčinu, arkánčinu a také niečo z niečoho. Jazykov je veľa. Niektoré sú podobné a iné úplne iné.“

„Môžem sa všetky naučiť?“

„Samozrejme, že môžeš. Najskôr by si sa mala ale naučiť čítať a písať. Keď ani to nevieš, tak sa ťažko niečo ďalšie naučíš.“

„Vieš, je to také zvláštne. Pri chráme to nevie takmer nikto a nikto to ani nepotrebuje. Dá sa žiť bez toho. Len čo sa ale odtiaľ odíde, už to potrebuješ. Rada sa naučím a niekedy to určite využijem.“

„Tak sa mi to páči, dievčatko. A teraz, poďme niečo zjesť.“

Krčma bola úplne iná, ako všetky, ktoré Lussia videla. Bola obrovská a rozprávalo sa v nej mnohými jazykmi. Niekoľko malých bytostí pobehovalo sem a tam s táckami naloženými jedlom a pitím. Niektoré boli nižšie ako stoly a pri chôdzi sa prehupovali zo strany na stranu. Na pohľad to boli bytosti nepekné, zamračené a bez záujmu o čokoľvek. Vyzerali dospelo, nie ako deti. Napriek tomu boli menšie ako ona. *Kto to je? Prečo sú takí maličkí?* Lussia sa pýtala sama seba a nespúšťala z nich pohľad. Najskôr si ju nikto nevšímal, ale postupne bola čoraz viac zaujímavá pre maličkých ľudkov. Pozerali na ňu a ukazovali na ňu

maličkými prstíkmi. Pozrela na Ziggy s očakávaním, že sa niečo dozvie o tých maličkých.

„Kto je to?“

„Ako to mám vedieť? Nemajú mená napísané na čele.“

„Ale sú to ľudia? Arkáni asi nie. Čo sú zač?“

„Takto to myslíš. Sú to bytosti z dávnych vekov, je ich len zopár. Radi hryzú do prstov.“

„Majú nejaké meno?“ Spýtala sa Lussia a odtiahla obidve ruky čo najďalej.

„Hovorilo sa im Parenasovia. Parenas je slovo, ktoré od nich prešlo do arkánčiny. Neuhádneš, čo znamená.“

„Parenas znamená obrovské.“

„No teda, ako si to mohla vedieť?“

„Naozaj som uhádla? Tak to som rada. Len tak som skúsila uhádnuť a podarilo sa. Sú maličkí a tak som si povedala, že to bude niečo s veľkosťou. Napríklad úplný opak.“

„Parenasovia tu boli už pred ľuďmi, ako sa hovorí. Sú to vlastne vaši predkovia. Sú obrovskí oproti tomu, z čoho sa vyvinuli. Vidíš, máš tu ukážku rôznych porovnaní. Pozeráš sa na niekoho, kto je menší ako ty. Zároveň sú ďalšie a ďalšie formy života,

ktoré sú menšie ako oni. Nikto nie je teda najmenší, teda takmer nikto.“

„Sú nebezpeční?“

„Samozrejme, ak im podávaš ruku, tak si radi zahryznú. Nič iné ale neurobia. Počas dávnych vojen na nich padlo prekliatie, aby slúžili naveky. Slúžili maniom a teraz slúžia ľuďom. Ak chceš, môžeš si niektorého kúpiť a nakrájať. Ja si dám ťavu.“

„Zjesť ho? To určite nie, však je ako ja, len o trochu menší.“

„Aj zjesť ho môžeš. Napadlo mi ale kúpiť si niektorého, mohol by robiť tvojho otroka.“

„Ziggy? Ty ma nahováraš, aby som si kúpila niekoho, kto by mal pre mňa pracovať?“

„Celý život pracuje niekto na teba. Keď si z tej najvyššej kasty, tak ani nevieš, ako sa rôzni ľudia derú len preto, aby si mala všetkého dostatok. Dosť jedla, oblečenia a všetkého, čo len chceš. Jediný rozdiel je v tom, že ani nevieš, kto pre teba pracuje. Teraz si na úteku. Tu nič nedostaneš za to, že si sa narodila blízko chrámu. Tu na to každý kašle. Ak chceš a ak máš na to, tak si kúp niekoho, kto by pracoval na teba.“

„A ty nekúpiš?“ Lussia sa so záujmom pozerala na Ziggy a očakávala jej odpoveď.

„Ja nie. Mám s nimi skúsenosti, kapú ako muchy.“

„Si... si... len tak si niekoho kúpiš? Je to podľa teba správne?“

„Dievčatko zlaté, na všetko sa dá pozrieť z viac pohľadov. Napríklad, ak si niekoho kúpiš, tak sa nedostane do rúk niekomu, kto by sa postaral o neho horšie ako ty. Môžeš kúpiť otroka a narábať s ním ako s otrokom, ako so sluhom, či dokonca ako s priateľom alebo veľkou láskou. To je len na tebe. Pozri sa na to tiež z pohľadu niektorého chudáka. Utečie od svojho pána, chytia ho a dajú na trh – a možno bude mať oveľa lepšieho pána.“

„Alebo horšieho. Ak je viac možností, viac pohľadov, tak sa môže všetko zmeniť k lepšiemu, ale aj k oveľa horšiemu. Nechcela by som si nikoho kúpiť. Určite nie.“

„Lussia, ty si mladé dievča. Nič ťa nebolí, máš život pred sebou, dokážeš sa sama o seba postarať. Si múdra aj bez vzdelania a máš odvahu, aj keď si proti takmer všetkému na celom svete maličká. Najvyššia kasta, neskôr otrokyňa, ktorú ani kúpiť nikto nechcel. Svet je šialený, úplne divný a ty si jeho súčasťou. Ako budeš žiť, to je na tebe. Nepáči sa ti obchod s ľuďmi, nepáči sa ti otroctvo. V poriadku. Ak by si ale vždy robila niečo, čo je iba úplne dobré, tak by si neurobila úplne nič.“ Ziggy prehovorila rázne. S otvorenými očami, ale vyznievalo to tak, ako keby všetko hovorila zo skúseností. Sama bola tiež kedysi otrokyňou a zažila už naozaj veľa.

„Keby mal každý slobodu, tak by bolo všetko lepšie. Žiadne trhy ani obchodníci s ľuďmi a nikto by ti nešliapal po živote. Nechcem byť niečí majetok a nechcem, aby ma niekto mohol kedykoľvek vymeniť za kus mäsa alebo za slnečník.“ Mladé dievča zo seba dostalo niečo, v čo verila. Neučila sa to v chráme, neučila sa to od sestry ani od nikoho iného. Jej názor, ktorý predpokladala, že nebude nikto schopný vyvrátiť.

„Povedz mi, aký osud by si dala najrôznejším vrahom a podobnej bande? Zlodejom, ktorí kradnú nie preto, že niečo potrebujú, ale len tak? Lebo je to jednoduché? Čo by si dala tým, čo ťa uniesli? Samozrejme, že sú tam aj nevinní. Chudáci, ktorí majú smolu. A veľa tých obchodníkov sú jednoducho svine. Ale chceš, aby si každý chodil po slobode bez trestu?“

„Všetci, čo obchodujú s ľuďmi sú svine. Je hnusné, ak má tvoj život hodnotu päť alebo desať zlatiek.“

„Vitaj na Križovatke. Tu sa stretáva všetko so všetkým. Každý tu má iný názor na niečo, no ak ukážeš mince, tak ho zmení. Páči sa mi na tebe to, aká si. Ale budem taká mrcha a poviem ti, že kým s niečim sa dá súhlasiť, s iným nie. Čo takto vyriešiť to, po čo sme prišli?“

„Ideš zjesť tú ťavu?“

„Veru áno. A budem potrebovať tvoju pomoc.“

„Ja ťavu jesť nebudem. Je to neľudské!“

„Také mne nevadí, nie som človek. Veríš mi, že by som ju bola schopná zjesť?“

„Ty dokážeš predsa všetko,“ povedala v lepšej nálade Lussia. „Len...“

„Len čo?“ Pozrela na ňu arkánka.

„Len sa na to nechcem pozerať, asi to bude dosť nechutné.“

„Vysvetlím ti, čo mi napadlo.“

Ziggy sa pozrela tým svojim nezabudnuteľným pohľadom na Lussiu a začala hovoriť o miestnych ľuďoch. O tom, akí sú – a aký je ich zmysel života. Rozprávala o hazarde, ktorý každý obchodník miluje. Staviť sa o niečo a dúfať, že sa šťastena usmeje priamo na teba. Nehovorila veľa, však ani jej plán nebol veľmi zložitý.

„Takže chápeš svoju úlohu?“ Ziggy položila poslednú kontrolnú otázku. Len tak, pre zopakovanie.

„Samozrejme, nič to nie je. Mám dať na kopu zlatky od každého, kto si bude myslieť, že nedokážeš zjesť celú ťavu.“

Vyžiadala si pozornosť všetkých, ktorí sedeli v krčme. Poriadne nahlas povedala, že má obrovský hlad a prišla ukázať, ako to vyzerá, keď niekto dlho hladuje. Vyhlásila, že vôbec nikto na svete nie je schopný zjesť celú ťavu len tak, na posedenie. Napriek tomu sa o to pokúsi. Vyzvala zúčastnených k stávke. Alebo to dokáže a získa zlatky od každého, čo si myslel opak, alebo zlatky vráti každému jednému. Šomranie, najrôznejšie reči, nepochopenie a hlavne istota, že to nedokáže. Burácali slová o tom, že by tá divná žena s dlhými rukami nezjedla ani polovicu.

Po dlhých hodinách, ktoré Ziggy spoľahlivo a s jej typickým výrazom tváre hladovala, začali pred ňu ukladať kusy mäsa. Hltala ich, kus za kusom. Rýchlejšie, ako by to dokázal nejaký človek. Lussia mala v rukách poriadny mešec a záznam s rôznymi menami a číslami, ktorý bol pre ňu bezcenný. Vedela, čo na ňom je, ale nevedela zistiť niečo presne. Neprečítala ani kúsok. Rovnako ako všetci ostatní sa sústredila na arkánku a na taniere. Pribúdali ďalšie, naložené po okraj, zatiaľ čo prázdne mizli. Jeden za druhým. Hádky o tom, či sa to vôbec dá všetko zjesť, neustávali. Najskôr si myslel každý bez výnimky, že to nedokáže. Čoraz viac ľudí však začalo hovoriť o tom, že sa to dá. Ta-

niere stále pribúdali, ale rýchlosť jedenia sa začala spomaľovať. Ako počet optimistov narastal, tak začal aj klesať. Do Ziggy sa už nemala kde zmestiť taká hromada. Na prvý pohľad a z akéhokoľvek uhlu pohľadu jej to chutilo a rada by zjedla všetko, ak by to bolo v jej silách. Prestala a spokojne sa pozrela na svoje brucho, ktoré jej poriadne narástlo. Podala hlášku, že jej chutí a je to výborné, no už jej to vychádza ušami. Vzbudila tým pozornosť, no čoraz viac ľudí sa pozeralo na Lussiu a všetky zlatky, ktoré mala na starosti.

Jeden z prísediacich sa na Ziggy úplne vykašlal a podišiel k Lussii. Odsunul ju a tá sa nemala proti tomu ako brániť. Začal si brať svoj podiel peňazí. Ostatným to samozrejme nedalo a utekali za svojím bohatstvom. Ten si vzal toľko, ten zas toľko a po chvíli nikto nevedel, koho je čo. Hádali sa, strkali do seba, rozsýpali zlatky po zemi a schúlilo sa k bitke. Z kolotoča udalostí sa dostalo mladé dievča štvornožky a neverila svojim očiam. Na zemi našla Lussia iné dievča v jej veku, ktoré zbiera zlatky padnuté na zemi. Len tak. Neprišla sa staviť, či zjedenie ťavy naraz možné je, alebo nie. Prišla, lebo videla zlatky padajúce na zem. Lussia sa jej nebála a hneď chápala, o čo jej ide. *Chce si len trochu zarobiť. Je úplne vychudnutá, nechám ju tak. Ale je fakt*

vychudnutá, čo sa jej stalo? Nech si nazbiera. A mohla by som aj ja niečo zobrať.

Vymotala sa zo spleti ľudí a kriku v rôznych jazykoch, vrátane toho, ktorým sama dokázala rozprávať. Chytila ju ruka arkánky a spolu odchádzali preč. Lussia sa pozrela pri vychádzaní za seba. Veľká bitka v krčme, nešťastný človek, ktorý ju mal na starosti, rozhegané stoly, ktoré neboli určené na ostrejšie výmeny názorov, boli zničené a ich kúsky rozhádzané po zemi. Dievča, neznáme, červenovlasé a vychudnuté, ktosi vyhnal spod stola. Prišla o svoje zlatky, ale dostala za to pár kopancov. Lussia sa rozhodla vrátiť, ale arkánke sa to vôbec nepáčilo a ťahala ju von. Bola silnejšia. Snažila sa vytrhnúť, ale nič to so Ziggy nespravilo, ani ju netrhlo. Kývla na dievča, ktoré ostávalo v krčme. Pokyn, aby prišla bližšie, bol známy aj v jej kultúre, nech už tá kultúra je akákoľvek. V tom si všimla, že aj keď neprišla s nápadom zbierať mince po zemi ona, má ich viac.

„Kam pôjdeme?“ Spýtala sa Lussia po východe z krčmy, ktorá sa zmenila za krátky čas na nepoznanie.
„Splnilo sa všetko presne tak, ako som si priala. Výborne, dokonale. Poďme niečo zjesť.“ Odpovedala Ziggy

„Zjesť? Nie si náhodou plná?“

„Ako vieš?“

„Nerob sa na nechápavú, Ziggy. Zjedla si kus ťavy a to naozaj poriadny kus.“

„No áno, zjedla. A som rada, fakt mi je tá ťava sympatická. Keď takto vo mne pláva.“

„To myslíš zase ako?“

„No že mi chutí predsa. Ty si nič nejedla a zaslúžiš si.“

„A ona?“

„Kto ona? Jéj, ty si si dovliekla prívesok. Ja som mala ťavu, ak chceš tak ju zjedz ty.“

„Ziggy! Zaškrtím ťa!“

„Áno? Si si tým istá?“ Lussia poriadne rozosmiala arkánku a kombinácia jej smiechu a zvukov jej plného brucha bola neopísateľná.

„Nechcem ju zjesť.“

„Tak potom ďakujem za darček, ale zjem ju až zajtra. Alebo pozajtra.“

„Ziggy!“

„Čo zas!“

„Nie je na jedenie. Chcem... chcem...“

„Otroka?“

„Nie!“

„Otrokyňu?“

„Ziggy!“

„Mňa?“

„Chcela by som, aby mohla ísť s nami. Je vychudnutá a nemala by tu ostávať. Len láskavo nehovor, že je na zjedenie. Chápem ťa a viem, že chceš vždy niečo niekde zjesť. Rešpektujem to. Prosím, rešpektuj aj to, že...“

„Už viem, chceš aby bola tvoj naavriek“, rázne naznačila Ziggy.

„To je zase čo?“

„Neviem, ako by sa to dalo preložiť do vášho. Niečo ako kamarát do dažďa, ale... to asi celkom nechápeš.“

„Chcela by som byť s niekým, kto mi rozumie. Aj ty si dobrá, ale nie si celkom ako ja.“

„Takže ti vadia moje poznámky, aj to, že chcem tú tvoju kamošku bez mena zjesť či to, že sa viem bez ohybu poškrabať na kolene?“

„To nie, len si z ďaleka.“

„Chápem, dávaš prednosť mladšej. Nepáčim sa ti. S plačom odchádzam. Ó, krutý osud!“

„Ziggy! Aspoň chvíľu si nerob srandu.“

„No dobre, poviem to inak. Rada chodím s tebou, ale dve také ako ty by ma asi zabili.“

Neznáme dievča, ktoré sa na všetko pozeralo a očividne nič nechápalo, odrazu odpadlo. Len tak. Obidve si to všimli a Lussia ju len tak zodvihla. Alebo bola čoraz silnejšia, aj keď dlho nejedla, alebo jej dodalo síl odhodlanie, alebo bolo to dievča ešte viac vychudnuté, ako sa zdalo. Mala na sebe dotrhané šaty, ktoré jej boli veľké a zakrývali jej nahotu. *Zaslúžila by si niečo zjesť a ja tak isto, už len ju niekde dostať. Iná krčma ak by tu bola, tak to by bolo výborné. Ak by bola.*

Po chvíli blúdenia sa podarilo nájsť inú krčmu. Ziggy nemala hlad, úplne výnimočne, no zohnala za pár zlatiek niečo pre Lussiu. Rada sa najedla a ponúkla aj červenovlasú cudzinku, ktorá sa proti kŕmeniu dievčaťom v jej veku nebránila. Pripadalo jej to ale veľmi zvláštne. Ako keby ju nikdy nikto nekŕmil. Lussia sa o ňu vzorne starala. Nepodobala sa na ňu, vyzerala úplne inak. Dokonca aj kašlala inak, ale bola rada, že niekoho takého spoznala. Spýtala sa na meno, ale nedostala odpoveď, akej by rozumela. Nehovorili tým istým jazykom.

„Ziggy, ako sa povie v tomto jazyku otázka Ako sa voláš?“

„Je tu viac jazykov.“

„A v tej ganelčine?“

„Tlache.“

„Tlache Slovej“, odpovedala vychudnutá červenovláska, aj keď odpovedala na niečo, čo vravela Ziggy Lussii.

„Lussia,“ ukázala na seba, „Ziggy“, ukázala na arkánku. Bola rada, že dokáže urobiť aspoň predstavenie.

„To nie je jej meno, to je titul,“ spomenula Ziggy.

„Ako titul?“

„Slovej je ten, kto nadobúda majetky neoprávneným spôsobom, ktorý poškodzuje ostatných.“

„Slovej je zlodejka?“

„Skôr niekto, kto ti pichne dýku do chrbta a až potom prehľadá vrecká.“

„Ona by nikomu neublížila, len sa na ňu pozri.“

„Musíš sa ešte veľa učiť,“ napomenula ju Ziggy a vliezla červenovláske pod šaty. Vytiahla jej dýku, ktorú schovávala. Obidvom dievčatám preletel mráz po chrbte. „Nie je všetko také, ako sa zdá. Svet je nebezpečný a môžeš ľahko dôverovať tomu, kto ťa zanedlho prebodne.“

„Nečakala som, že má dýku.“

„Mamt. Mamt!“

„Čo povedala?“

„Vraj to len našla.“

„Videla som ju zbierať zlatky zo zeme. Mohla to len nájsť. Kto môže mať takúto dýku?“

„Asi každý. Vidíš, to ma nenapadlo. Niečo môžeme skúsiť. Vieš, čo je to test dôvery u arkánov?“

„Tak to netuším.“

„Ak podáš niekomu zbraň, tak ju alebo ten niekto okamžite zoberie, alebo nie.“

„Čo je to za test dôvery? Ako to funguje?“

„Kto so zbraňami nepracuje, ten sa ich bojí. Kto áno, ten z nich nemá žiadny strach.“

Lussia dostala dýku od Ziggy a opatrne ju ponúkla tomu druhému dievčaťu. Tá ju okamžite zobrala a utekala preč. Lussia neverila svojim očiam a bola presvedčená, že to dopadne úplne inak. Videla len to, ako vyhladovaná a stále slabá uteká oveľa rýchlejšie, ako by sama kedy dokázala v plnom zdraví a bez hladovania.

„Niekto si ju najal na vraždu. Možno teba alebo mňa.“

„To už zase preháňaš.“

„Viem, že je ti jej ľúto a nechápeš ju, ale je to tak. Naje sa poriadne až po tom, čo dostane odmenu. Je to také kus rituálne a pre teba zvláštne, ale funguje to. Nebola som si istá, ale už som. A ona nehladuje preto, že by nemala na jedlo. Hladuje zo sľubu. Dúfam, že ju už nestretneme.“

„Takže ona chcela niekoho zabiť? Jej život je plný zabíjania?“

„A zomrela by skôr, keby si ju nekŕmila. Ak sa chceš spýtať na to, či tú dýku našla, tak to sa radšej ani nepýtaj.“

„Ziggy, ty si to nepochopila. Musíme jej pomôcť.“

„Pred tým, ako ťa zabije, alebo až potom? Myslím, že môj nápad je veľmi úspešný.“

„Ziggy! Ako to myslíš teraz? Čo chceš povedať?“

„Celé od začiatku. Ťava, stávka a tak ďalej. Kto si všimol, že veľká žena s dlhými rukami a dievča sa do niečoho takého pustia? Budú o tom reči a bude ich veľa. To znamená, že hocikto zistí, že sme tu. Aj tvoja sestra, teda ak nie je úplne ale úplne blbá. A ťava chutila. Hlavne, keď bola celkom zadarmo. Som sýta, ty si si našla veľkú kamošku, dali sme možnosť tvojej sestre nech nás nájde ak je nažive a aby toho nebolo málo, naučila si sa pár slov v ganelčine. Najvyšší čas, aby si sa naučila aj písať.“

11. Kapitola – Západ slnka

Až tak veľmi sa mi tu nepáči. Ziggy tvrdila, že by bolo dobre stráviť nejaký ten čas práve tu-Ostať na tomto mieste. Vraj nás potom ľahšie Larynia vypátra. Ziggy je možno silná a odvážna, ale o mojej sestre nevie nič. Asi by som jej mala naozaj vysvetliť, že je hlúpa. Možno ale stretne niekoho, kto by všetko pochopil. Kto by ale s ňou vydržal? Niekto poriadne bláznivý. Určite sa dostane do nejakých problémov. Má svoju vieru, ktorá sa jej polámala pred očami. Aký má vlastne svet? Našla si svojho princa a ak všetko prežila, tak ho mohla uvidieť. Len tak, ležiaceho na zemi, mŕtveho. Lussia rozmýšľala nad sestrou. Sedela na niečom, čo pripomínalo kreslo. Detailne pretkané niečím, čo nedokázala opísať. Príjemné, ohybné a na slnku poskytujúce aspoň základné pohodlie. Nevedela, čo robiť. Sedela a pozerala okolo seba. Rozbité hlinené nádoby tu a tam, domy už dávnejšie zničené a vyrabované. Krajina plná tieňov. Vysoké budovy, z ktorých ostali len vysoké steny. Nejakým zázrakom sa všetky nezrútili. Obraz zničenej, smutnej krajiny, vychutnávaný z pohodlného kresla. Bolo ráno, preplnené rýchlo silnejúcimi lúčmi. Chumáče trávy boli vyschnuté a pôda bola rozpukaná, no Lussia mala v ruke džbán s vodou a mohla sa napiť kedy len

chcela. Vždy chcela zmeniť svet a teraz sa pozerala z pohodlia na utrpenie, ktoré nespáchala a nemohla ani napraviť.

Pomyslela na hviezdu a na to, čo o nej vedela. *Zlá, prekliata vecička, ktorá mi dovolí urobiť toľko bláznivých vecí. Stačí sa len dotknúť. Na druhej strane to môže ublížiť asi každému, už som to videla. Pokúsiť sa znovu ju od Ziggy získať? Čo by sa zmenilo? A čo by sa zmenilo k lepšiemu a čo k horšiemu? Dozviem sa niečo nové, alebo nie? Ziggy zistila, ako pomôcť Larynii nájsť ma. Možno sa dostaví a možno nie. A možno by som mala ísť ja za ňou, ale Ziggy nechce ísť na juh. Trávi si svoju ťavu a nezaujíma ju chrám, zničený hrad ani moja sestra. Iba ak by ju chcela zjesť. To je ono. Mám to!* Vstala z kresla a išla za Ziggy, ktorá sa umývala v miestnej fontáne. Predvádzala tam pohyby, ktoré na ňu pútali pozornosť. Hlavne preto, že sa do tej fontány, alebo do toho čo kedysi bolo fontánou, veľmi nezmestila.

„Ziggy, mám nápad!“

„Nestraš! Uschnem z teba, ty máš nápad! Už sa asi neschovám!“ Ziggy sa chytala za srdce, ako keby predvádzala to najdojímavejšie predstavenie pred celým svetom.

„Ako to myslíš s tým strašením? Len som povedala, že mám nápad.“

„Vieš o tom, že nápady môžu byť nebezpečné, však? Hovorí sa, že najhorší panovník je ten, čo má najviac nápadov. Príde nápad na niektorú vojnu a výsledok? Viac mŕtvych, ako sa čakalo. Dobije sa menej zeme, ako sa čakalo. Tá je menej úrodná, ako sa čakalo. Každý z kráľovstva alebo čo je tam za režim je z toho menej nadšený, ako sa čakalo. Dovezie sa so sebou viac divných chorôb, ako sa čakalo a spraví sa viac nepriateľov, ako sa čakalo. Čerešnička na torte nie je, niekto ju zožral. Aj to sa čakalo. To vieš, niekto mal nápad.“

„Dovolíš mi vysloviť, čo ma napadlo?“

„No neviem. Nie je to zdraviu škodlivé? Nepribudnú mi z toho vrásky na tvári?“

„Ziggy!“

„Čo je zas?“

„Počúvaj ma.“

„A rozkázal zajac vlkovi a vlk sklopil uši a počúval.“

„Ziggy!!!“

„Nechaj ma hádať, napadlo ťa niečo, čo by si mohla použiť k tomu, aby som išla s tebou znovu hlbšie do púšte za sestrou. A

malo by to súvisieť s rodinou, s jedlom alebo mi chceš povedať, že niektoré náboženstvo má o mňa záujem. Je to tak?“

„Vlastne áno, ale je to inak ako si myslíš.“

„Tak počúvam ťa. Vážne, počúvam ťa. Nenechaj sa rušiť. Ale naozaj sa nenechaj rušiť. Ani na chvíľu, ani na pol chvíle. Čas je dôležitý, nepremárni ho. Je dôležitý. Počúvam ťa, vážne ťa počúvam a čakám na tvoje názory a nápady. Názory a nápady sú dôležité, pretože...“

„Ziggy! Pre teba je všetko hra, tak sa hrajme hru v ktorej si ticho!“

„Ó. A aké sú pravidlá?“

„Také, že si ticho.“

„Tie pravidlá sa mi vidia veľmi nedokonalé, bolo by ich dobre zmeniť. Aktuálne sú veľmi obmedzujúce.“

„Ziggy!“

„Áno, maličká?“

„Ak naozaj tak rada chceš niekoho zjesť, tak by si mohla Marina. Potom by som už nemusela utekať. Všetko by bolo lepšie.“

„Takže mám zožrať škaredého starého týpka len preto, že ho nemáš rada?“

„Vypasený je dosť, tak kde je problém?“

„Vyzeráš chutnejšie.“

„Ziggy! Ak ma zožerieš, tak...“

„Tak mi to vrátiš?“

„Ako ti to asi vrátim? Nemám ako.“

„Výborne, zanedlho ťavu dotrávim a potom môžeme vyskúšať na praktických príkladoch.“

„Už to naozaj preháňaš. Ty naozaj myslíš iba na jedlo?“

„A na čo by som mala?“

„Ako to mám vedieť? Možno na lásku. Nájdi si niekoho.“

„Že lásku. Som mutant, nepodarok, mňa nikto nechce.“ Ziggy sklonila svoju hrdú hlavu.

„Si silná, odvážna a tiež pekná. A krásne voniaš.“

„To nie ja, to tá kvetinka, ktorú mám na krku.“

„Povedz mi niečo o nej. Ak môžeš.“

„Čo ja viem, to by ťa asi nebavilo. Nie je to priveľmi pekná história. Už si zažila svoje.“

„Nikomu to nepoviem, ak si to nepraješ.“

„Tak teda dobre počúvaj. Ukradla som ju jednej víle.“

„A? To je všetko? Ukradla si jednej víle a odvtedy ju máš?“

„Je to na teba moc komplikované? Mám to zjednodušiť?“

„Začínam sa ťa báť, ak mám byť úprimná. Naozaj neviem, čo si o tebe môžem myslieť. Mám ťa rada, ale mám ťa radšej keď nie si samí žartík. Keď si to ty, jednoducho ty. Môžeš byť dobrá

i zlá, dokážeš obidvoje. Viac si ale prajem, aby si bola trochu viac obyčajná. Neviem nič o arkánoch ani o ľuďoch v porovnaní s tebou. Vždy si bola taká, aká si? Alebo ťa niečo zmenilo?“

„Po otcovi by som mala byť ako zo železa, tvrdá a nekompromisná. Po matke tolerantná a prispôsobivá. Bola mi vždy bližšie, aj keď mám bližšie k arkánom. Dcéra arkána a ženy, ktorá bola na polovicu človekom. Štvrtina mňa je ako ty. Niekedy je to veľa a niekedy málo. Nežiadam o odpustenie. Nežiadam o ľutovanie a určite si neprajem, aby si si myslela, že nechcem žiť. Žijem, dýcham a môžem robiť čo chcem. Nehnevá ma, že nie som dokonalá. A ak ma to aj niekedy hnevalo, tak som sa dostala cez to.“

„Možno si taká, aká máš byť. Si úplne iná, niečo čo nie je bežné. Si v niečom lepšia od ľudí a v niečom od arkánov. Kto z arkánov lepšie rozumie ľuďom ako ty? A kto z ľudí viac rozumie arkánom ako ty?“

„Moja mama, kým som ju nezabila. Tým, čo tu vravíš, mi lichotíš. Si milá, naozaj milá a vážim si to. Bez srandy a úprimne máš moju vďaku. Pripomínaš mi však veci, na ktoré už dlho chcem zabudnúť. Nejde mi to. Snažím sa, robím čo môžem, ale nejde to. Nedokážem len tak zabudnúť na to, čo sa so mnou stalo viac ako raz. Sú veci, ktoré sama sebe odpustíš. Nie všetky sú ale

také. U arkánov je príslovie. Kde nevedie cesta, tam sa ide cez tŕnie.“ Ziggy dopovedala a zvlásť príslovie hovorila veľmi smutne, ako keby pre ňu zvlášť veľa znamenalo. Odkrývalo pravdy, ktoré zo seba nechcela dostať.

„Neviem, čo by som na toto mohla odpovedať. Svoju mamu som už dávno nevidela a len dúfam, že je v poriadku. Viem kde je, kde pracuje a viem, že ju chcem vidieť. A chcem, aby ona videla mňa. Vzdialenosť mení človeka, to sa hovorí zas u nás. Čím dlhšie si od niekoho ďaleko, od niekoho na kom ti záleží, tým viac si praješ, aby si mohla byť aspoň na chvíľu s ním. Je to úplne hlúpe. Byť s niekým na chvíľu. Pozdravíš sa, dotkneš sa ruky, povieš niečo čo ťa napadne a potom koniec a chýba ti ešte viac.“

„Zaujímavé, to si zapamätám.“

„Ak by si chcela, môžem ti ju ukázať. Možno by ste si rozumeli, ale určite by sa jej nepáčili tvoje srandičky.“

„U vás doma musí byť ale poriadna nuda.“

„Vieš, že aj bola? Zvlášť s Laryniou, to sa nezasmeješ asi nikdy.“

„Ak chceš, poviem ti pravdu o tom kvietku.“ Ziggy pohladila tajomnú rastlinku ovinutú okolo krku ako náhrdelník.

„Rada si vypočujem.“

„Kdesi ďaleko žila jedna víla, ktorá bola neuveriteľne ukecaná. Hovorila o sebe a o tom, aká je krásna. Zbierala po lúke kvety

a trhala ich preto, aby sa ozdobila ešte viac. Vždy, keď ju uvidel nejaký chlap, tak sa do nej zamiloval a už nechcel žiadnu inú. Ženy boli bez mužov, muži bez žien a víla bola šťastná, pretože sa každému páčila. Raz náhodou narazila na arkána, ktorému sa vôbec nepozdávala. Už neviem prečo, ale vznikla hádka a dostala poriadny zásah do sebavedomia. Prehrala na celej čiare a prestala sa tešiť zo života. Používala svoje čary, aby škodila každému okolo seba. Prišiel tak niekto ďalší, kto jej dal znovu na hubu. A potom znovu. Tento náhrdelník vytvorila ona. Najskôr bol krásny, ale prekliala ho, aby sa nikomu nepáčil. Preto má ostne a silnú vôňu. Trochu úprav a je taký, aký je. Väčšine sa nepáči a neprekáža mi to. Som čudáčka a nehanbím sa za to, že som iná. Neviem, kto všetko mi povedal, aby som to dala dolu, ale nikdy som neposlúchla.“

„Mne sa páči, ale zdá sa mi tak trochu zvláštny.“

„Ako myslíš zvláštny?“

„Neviem čím to je, ale keď sa naň pozerám, tak si spomínam na hviezdu.“

„Ale neblbni, to vôbec nesúvisí.“

„Mám taký zvláštny pocit, že tie dve veci súvisia viac, ako si myslíš.“

„Keby aj, mne to neublíži.“

„Ziggy, nič ma do toho nie je, ale mala by si dať ten náhrdelník naozaj dolu. Niečo mi na ňom nesedí.“

„Ak si myslíš, že ho dám teraz zo strachu dole, tak sa pletieš.“

„Ako dlho ho máš na sebe?“

„Dlho, aj podľa arkánskych meradiel dlho.“

„Nikdy ti nebolo zvláštne, že nevädne? Normálny kvet vydrží iba chvíľu.“

„Možno to nie je normálny kvet. Možno sú na ňom nejaké čary.“

„O čaroch neviem vôbec nič, ale podľa mňa je to prekliate.“

„Na tomto sa musím smiať. Už ťa párkrát skoro zabili a teraz sa ešte aj kvietku bojíš. Si predurčená na veľmi bláznivý život.“

„Ako keby si ty nebola. Chodíš po svete nikto nevie ako dlho a spoznala si toľko bláznivých vecí, že by si to žiadny človek ani nezapamätal.“

„Veľa poznať znamená, že vieš, že môžeš spoznať viac. Naše príslovie.“

„Pekné, páčia sa mi tie príslovia z tvojej domoviny. Ako sme od nej ďaleko?“

„Ako to mám vedieť?“

„Nevieš, kde máš domov?“

„Po prvé, nemám domov. Po druhé, nemám na čele mapu sveta a po tretie, čo iste tušíš, už mi ide táto púšť či čo to je poriadne na nervy a rada by som odtiaľto vypadla.“
„Nečudujem sa ti,“ otrávene naznačila Lussia. „Svet musí byť plný farieb, plný všetkého, na čo ani myslieť nedokážem, kým púšť je všade rovnaká.“

Lussia si dávala dohromady to, čo vedela o svete mimo miesta, v ktorom strávila detstvo. Krátke a veľmi zmetené útržky z príbehov, ktoré niekedy niekto povedal pri chráme. Pravdy, polopravdy a úplné klamstvá. Niečomu verila a niečomu ani náhodou. Mladá, neskúsená, no inteligentná. *Ako by mohlo byť niekde viac vody ako piesku? Ak by bolo vody veľa, tak by bola všade. Prečo by tu nebola takmer žiadna a inde by nebolo nič iné?*

Hlavou Lussie prechádzali rôzne myšlienky, ale vzdialené krajiny nepoznala. Mala vedľa seba osobu, ktorá toho poznala veľa, oveľa viac. Nemala strach sa spýtať na niečo a netrápilo ju, či to bude hlúpe alebo nie. Nevedela však kde začať. Pripadala si, ako keby mala okolo seba všetko, čo sa jej kedy páčilo, ale nevedela ktorým smerom sa rozbehnúť. Chcela sa spýtať na

more, ale pred vyslovením pomyslela na vysoké hory a potom na niečo ďalšie. Iné, tak celkom iné, odlišné a predsa úplne rovnako neznáme. Chcela informácie, chcela múdrosť. Rozhodla sa pre more. Počula o ňom veľa. Slová a opisy. Vedela veľmi dobré, že Ziggy nemôže nič iné poskytnúť. Znovu len slová o tom, aké je. Snažila sa pochopiť a predstaviť si pred sebou veľa vody, ako to počula v rozprávaniach, ale nešlo jej to. Opýtala sa Ziggy na more. Najskôr sa tešila na opísanie tej neznámej krajiny. Arkánkine umenie rozprávať s neznalým človekom bolo však ešte krajšie.

„More, to je také veľké. Veliké, velikánske. Predstav si tú riečku, ktorú poznáš. Tak more je niečo úplne iné. Keby bola tá riečka stokrát hrubšia, tak by to nebolo more. Len taká malá bezvýznamná mláka. No a ak by to bolo ešte oveľa väčšie, tak by to bolo more. Úplne bezvýznamné, ale už more. To je taká veľká hromada vody, väčšinou na druhý koniec ani nedovidíš. Môžeš si krásne dorezať nohy na takých ostrých nepríjemných somarinách, ktoré sú na dne. Určite sa skús napiť, morská voda chutí úplne inak, ako by si čakala.“

„Ako inak?“ Lussia sa zvedavo pýtala na niečo, o čom nevedela vôbec nič. Ale chcela vedieť čo najviac.

„To sa ťažko opisuje, treba skúsiť. Môžem ti ale povedať, že ak sa dobre napiješ, tak si to budeš ešte dlho pamätať.“

„Asi nie je vhodná na pitie.“

„Ako si to uhádla?“

„Možno som si už zvykla na tvoju škodoradosť.“

„No dobre, uhádla si. Je slaná. Príšerne slaná. Napiješ sa a ideš sa zblázniť, lebo je fakt príšerná. Voda, toľko vody a predsa úplný hnus.“

„Ako sa tam soľ dostala?“

„Maniovia ju tam dali, aby tá voda nikomu nechutila.“

„To ti neverím.“

„Úprimne som nikdy nebola na more. Nie je to krajinka pre mňa, beriem more ako hromadu slanej, nechutnej vody. Niekedy moc ostré dno a tak celkovo nuda. Vlnka sem, vlnka tam, počítať sa ti to nechce a aspoň na mňa to moc dobre nepôsobí.“

„A čo máš rada? Čo je pre teba zaujímavé? Si vysoká a silná, tebe by sa určite mohli páčiť hory. Aj tu, v púšti, sú hory, ale asi nie také, aké niekde ďaleko.“

„Tu a hory? Sem tam nejaký kopček, o ktorý by si ani nezakopla. To, čo poznáš ty, nie sú hory. Kopček sem, kopček tam a to je asi tak všetko. Poriadne hory sú vysoké, zasnežené, vidíš ich zďa-

leka. To, čo je na nich najkúzelnejšie, je možnosť vyšplhať sa až úplne nahor, do obrovských výšok.“

„A čo tam?“

„Zakrúti sa ti hlava, spadneš a budeš mať dve modriny, pár metrov od seba.“

„Ale teraz vážne. Čo je také krásne, keď sa vyšplháš nahor?“ Lussia sa snažila zo slov vyťažiť maximum, aj keď jej bolo do smiechu. Za normálnych okolností by bola prekvapená a pri Ziggy ju vždy niečo prekvapilo, ale už vedela aká je a čo môže od nej očakávať. Niečo múdre, nudné a chutné, alebo hlúpe, vtipné a naozaj nechutné.

„No čo asi je zaujímavé na veľkých výškach? Si fakt trdlo. Čím si vyššie, tým máš lepší výhľad. Ak si úplne hore, tak je celý svet krásny a maličký. Môžeš vidieť to, čo poznáš i nepoznáš z úplne iného pohľadu. Ako keby si bola kdekoľvek inde. Zistíš, že svet je obrovský, aj keď vidíš len jeho maličkú časť. Môže ťa slnko opekať, alebo sa môžeš zahrabať do snehu. Ako len chceš. Je to navyše sloboda. Len málokto sa tam vyškrabe. Dokážeš teda to, čo dokáže len málokto, čo nie je bežné a je to teda výnimočné. Je to pocit úplnej otvorenosti k sebe samej, objavovania a čo je hlavné, nikde taký pekný západ alebo východ slnka nenájdeš. Máš pocit, že môžeš lietať a niekedy ťa úžas drží pri zemi.“

„Nestačilo povedať, že je z veľkej výšky pekný výhľad?“

„Nie je to len výhľad, je to niečo viac, oveľa viac. Pekný výhľad máš, keď vylezieš na nejaký kopček. Skús ale vyliezť na najvyššie končiare pohorí a zistíš, že sa to nedá porovnávať. Je to ako skočiť do rieky a skočiť do mora. Skočíš do rieky a dolámeš sa na kamienkoch, skočíš do mora a aké to bude, to si musíš vyskúšať sama.“

„Dorežem si nohy, ako si vravela. Veľký rozdiel to nie je.“

„More môže byť obrovské. Niekedy je tak hlboké, že by si sa do neho ani po ležiačky nedostala. To je ale len na okrajoch. Potom je také, že si ledva na špičkách a nakoniec také, že nemôžeš ani odhadnúť ako je naozaj hlboké. Na dne môže byť čokoľvek. Niekedy ostré somariny a inokedy jemné kamienky alebo piesok tak jemný, že je ako perina.“

„Takže všade je piesok. V púšti bez vody i v mori, kde je vody zase priveľa.“

„V lesoch a v horách piesok nemáš. A v mori síce niekedy áno, ale väčšinou ho nevidíš. Tak čo, pôjdeme zas na sever?“

„Nemala by som tu čakať na Laryniu?“

„Jasné, čakaj si, poriadne sa načakáš, ak sa vôbec dočkáš. Ak ale chceš vidieť svet, tak poď so mnou. Buď taká dobrá a netvár sa,

ako keby z teba ubudlo. Nudiť sa na jednom mieste môžeš kedykoľvek, skús ale aspoň niekedy niečo viac. Ak sa nebojíš.“

Lussia vzorne pochodovala za Ziggy, ktorú prestalo baviť rozprávanie o viac alebo menej vzdialených krajinách. Vybrala sa znovu na cestu do neznámych končín a sivohnedé vlasy arkánky znovu viali vo vetre, hneď vedľa nej. Lussia si všimla úsmev na tvári Ziggy. Vyzeralo to, ako keby vedela veľmi presne, kde je a kam smeruje. Niesla luk so šípmi a meč tak, ako keby ich nemala v pláne použiť. Cesta do bezpečia, do zvláštneho kraja plného priateľov. Lussia si neniesla nič. Len tak si kráčala v nových, jednoduchých šatách. Dávno neumytá a neistá. Nepáčilo sa jej, že sa od sestry vzďaľuje, a to úplne dobrovoľne. Takmer úplne dobrovoľne. Odrazu na nej padol pohľad vysokej bojovníčky.

„Ty si ešte neskackala po púšti na jednej nohe, však?“
„Nie, prečo?“ Lussiu zaujímalo, čo sa znovu vymýšľa a ako to celé dopadne. Nahodila svoje dievčenské oči plné očakávania, aj keď vedela, ako bude pokračovať typická hlboká arkánska myšlienka.

„Ak budeš ďalej pozerať na to vrecko s hviezdou a ak sa o niečo pokúsiš, tak ti ten pocit doprajem.“

„Nechcem s tou hviezdou nič. Viem, aké to má riziko. Tie silácke reči by si ale mohla trochu obmedziť.“

„Vieš o tom, že si ku mne drzá, však?“

„Nemám ani trinásť a v mojom veku si bola rovnaká.“

„Kto si to má pamätať?“ Odvrkla Ziggy, zrazu v odmietavej nálade.

„Podľa mňa si bola maličká a ani si nesnívala o tom, že budeš spoznávať svet. Ani o tom, že budeš niekedy bojovať.“

„Zalez!“ Vyletelo zo Ziggy ohromnou rýchlosťou, niečo medzi krikom a šepotom.“

„Takže áno?“

„Zalez! Skrč sa!“

Len čo sa Lussia skrčila, z luku, ktorý mala arkánka v rukách, vyletel šíp. Z blízkosti niekoľko málo metrov sa ozval dievčenský hlas, ovplyvnený silnou bolesťou. Ziggy sa rozbehla tým smerom s mečom v ruke.

12. Kapitola – Nepriateľ

Lussia neverila svojim očiam. Pred sebou mala dievča, tak úplne obyčajné a zároveň zvláštne. Nedokázala si predstaviť seba v jej koži. Pozerala sa na dievča, ktoré malo podobný vek a výšku ako ona sama, ale bola vychudnutá, ozbrojená dýkou a so šípom zabudnutým v ramene. Dýku nechcela pustiť z rúk za žiadnu cenu, napriek očividnej bolesti. Na tvári jej bolo veľmi dobre vidieť sklamanie. Ako keby mala urobiť len jednu maličkosť a ešte aj v tom sklamala. Pôsobila nechápavo, keď sa jej Lussia snažila prihovoriť. Vychudnutá červenovláska sa stále pozerala na Lussiu, bola na ňu zameraná. Vôbec si nevšímala Ziggy, ktorá ju trafila do ramena. Strácala krv i odvahu. Urobiť niečo, čo urobiť musela.

Rana v pravom ramene bolela a krvácala, ale aj tak sa jej podarilo znovu zdvihnúť ruku a dýkou mieriť na Lussiu. Ziggy pripravila ďalší šíp, no Lussia ju zadržala. Možno z hlúposti a možno zo statočnosti. Hlúpe je niekedy to najmúdrejšie, s odstupom času, no teraz nebol čas. Malá Lussia odhovárala Ziggy od ďalšieho výstrelu a zároveň sa postarala o útočiacu ruku. Zachytila ju a začala ju vykrúcať, tak ako prednedávno vykrúcala

jej ruku Ziggy. Nedala do toho všetku silu a keby aj dala, nebolo by to také, ako keď niekomu vykrúca ruku arkánka po jej boku. Dýka vypadla a dievča spadlo na kolená. Znovu vstala, tentokrát s dýkou v ľavej ruke a pokúsila sa o ďalší výpad. Prekvapila Lussiu a podarilo sa jej bodnúť ju do brucha. Na Ziggy to bolo moc a bez čakania na akési dovolenia zabila nevítanú návštevníčku jedným seknutím.

Ziggy neprejavovala žiadnu ľútosť. Bola tvrdá a na slušné spôsoby si nikdy nepotrpela. Bola v poriadku, fyzicky i psychicky, čo sa ale o Lussii nedalo povedať. Nezdravo bledá z nepríjemného prekvapenia i zo zranenia, ktoré jej uberalo sily.

„Ty si ešte nebola zranená, však?“
„Nehraj tie svoje hry, teraz nie,“ odpovedala jej smutne Lussia.
„Keby si bola už niekedy zranená tak, ako si teraz, určite by si vedela, čo musíš urobiť.“
„Čo také?“
„Modliť sa za spásu svojej duše.“
„Ziggy! Ja tu umieram!“
„Modli sa nahlas a pokiaľ možno tak aspoň trochu úprimne.“
„Ziggy! Pomôž mi, ak vieš ako.“

„Pomôcť? Ty ešte nechceš opúšťať tento svet?“
„Samozrejme, že nie!“ Zvreskla Lussia a jej hnev prerušilo kašlanie.
„Tak to mení situáciu. Dobre ma počúvaj, ľahni si na chrbát, zavri oči a nehýb sa, urobím, čo budem môcť.“

Ubiehal čas a Lussia, ako večne nedočkavá, nedokázala zatvoriť oči. Zaujímalo ju úplne všetko. Pýtala sa na každú maličkosť, až jej Ziggy chcela niečím naplniť ústa. Zacítila, ako jej trhá oblečenie. Z nových šiat sa stávali handry na zakrytie rany. *Zariadim si nové, ale takto chodiť nemôžem. Znovu ma budú považovať za otroka, alebo za akúsi divnú. To ma budú asi vždy. Ziggy iste vie, čo robí. Aspoň niekto. Najradšej by som sa tam poškrabala, strašne to svrbí, ale to asi nie je dobrý nápad. Určite to nie je dobrý nápad. Ležím tu a vôbec sa mi tu ležať nechce. Nemám na výber.*

„Priprav sa, toto poriadne zabolí,“ unáhlene vysvetľovala Ziggy.
„Čože?“
„Ale nič, robím si srandu. Mala by si zostať ležať, ale blíži sa noc. Ak tu ostaneš, môžeš zomrieť.“
„Takže čo?“

„Takže sa tu neváľaj, vstaň a poď so mnou.“

„Vstať?“

„A čo si myslíš, že ťa len tak udvihnem a odnesiem?“

„Si aspoň desaťkrát silnejšia ako ja, Ziggy.“

„A možno aj jedenásť.“

„Budeš tak dobrá?“

„Ja a dobrá? Čo za to?“

„Ziggy!“

„Čo zase?“

„Ale nič, už vstávam.“ Lussia vstala, ale veľmi sa jej priťažilo. Znovu to brala ako nie veľmi dobrý nápad. Len s problémami udržala rovnováhu pri státí na mieste. Do chôdze, ktorou by sa mohla prirovnať s rýchlou chôdzou arkánky, sa jej vôbec nechcelo. V duchu si vravela, že je to zlý nápad. Na nič zložitejšie nedokázala myslieť a bolo jej zle. Pomaly a nestabilne sa presúvala do neďalekej budovy, ktorá bola kedysi určená pre každého pútnika. Medzi Križovatkou a koncom púšte to bolo jediné miesto, kde sa dalo odpočinúť a nabrať nové sily.

„Jedna vec mi nejde do hlavy,“ hovorila Ziggy len tak, sama pred seba, pred odpočívajúcou Lussiou. „Odkiaľ môže mať tá slovej tieto zlatky?“

„Neviem, čo myslíš s tými zlatkami. Asi ich niekde ukradla.“

„Tieto nie sú kradnuté. Vidíš aké sú?“

„Nevidím, ukazuješ ich sama pre seba a ja sa snažím spať.“

„Sú nové, ako keby boli len teraz vyrobené. Nie sú zošúchané, špinavé ani inak poškodené. Musí ich mať od niekoho, kto má veľa zlatiek odložených na polici. Väčšinou idú zlatky z ruky do ruky, no tieto patrili niekomu naozaj bohatému. Ak navyše mala zlatky a má ich tu dosť, prečo by išla niekoho zabiť?

„Možno dostala niečo dopredu a zvyšok by dostala po tom, čo by niekoho zabila.“

„No výborne, Lussia, myslí ti to. A ja už viem o koho sa jedná.“

„Áno?“

„Komu si narobila problémy? Kto sa ťa chce zabiť?“

„Mňa? Neviem o tom, že by som niekomu poriadne ublížila.“

„Bohatý, arogantný, tieto zlatky sú bežné odtiaľ, odkiaľ pochádzaš. Mne to sedí len a len na jedného človeka.“

„Myslíš, že Marinus je za to zodpovedný? On ma chce zabiť?“

„Urobila si nejakú maličkosť, už neviem akú, a dostala si sa do väzenia. Tam si mala zomrieť, ale nezomrela si. Mohla si zomrieť po tom, čo bol napadnutý hrad. Možno sa tam vypravil s vojskom práve kvôli tebe.“

„Ak je to pravda, potom je aj Larynia v nebezpečí.“

„Ak je to pravda, tak tvoja väčšia a chutnejšia sestrička je už mŕtva. Aj ty by si bola, keby som tu nebola ja.“

„Povedz mi niečo viac o tom dievčati. Všetko, čo vieš.“

„No veľa toho neviem. Len to, že také ako je ona sa živia krádnutím, zabíjaním a tak podobne. Sú to deti bez rodičov a bez snov. Ľahko ich niekto presvedčí na rôzne zvláštne chodníčky. Až tak zvláštne sa pre mňa nezdajú, ale na teba to môže silne pôsobiť. Keby si sa nenarodila v prvej kaste, hneď pri chráme, tak by si mohla takto žiť ty. A teraz zomrieť. Život je o živote, nie o smrti. Môžeš žiť naplno, alebo začať žiť ako nikto, žiť ako nikto a keď zomrieš, tak budeš na kope s ďalšími, ktorý nedosiahli vôbec nič.“

„Ale prečo na mňa Marinus poslal dievča a nie niekoho iného? Myslím tým silnejšieho?“

„Bojovať s mečom a bojovať s dýkou je niečo úplne iné. Ak chceš armádu bojovníkov s mečmi, tak potrebuješ silných chlapov, ktorý udržia meč a dokážu s ním silno udierať. Taktiež by mali udržať štít a to všetko v helme a brnení. Všetko z toho je drahé. Ak chceš niekoho zabiť, plne ti stačí dýka za dve zlatky, hlúpe dievčisko za päť zlatiek a hotovo, vybavené. Dobrý s dýkou je ten, kto môže byť nenápadný. Sila nie je dôležitá.“

„Ty s tým máš skúsenosti, však?“

„Chceš odo mňa priznanie? Samozrejme, že som to robila aj ja. Musela som sa nejako živiť.“

„Ale to je nesprávne!“

„Už som vravela, že sa dá na všetko pozerať rôznymi spôsobmi?“

„To som fakt zvedavá, ako ideš povedať iný pohľad na toto.“

„Veľmi jednoducho. Niekto zabije dvesto ľudí a chce ďalších. Ak jeho ako jednotlivca niekto zabije, tak pomstí dvesto životov a zachráni možno aj tisíc ďalších.“

„Nie každý, kto zomrie dýkou, je zločinec.“

„Ak by polovica z nich zabila troch ľudí a druhá polovica by bola nevinná, tak sa to oplatí. Ak chceš zachraňovať životy.“

„Si hrozná! A nepozeraj sa na všetko len cez čísla. Bolo by najlepšie, keby sa nikto nezabíjal.“

„Áno? Dobre teda, nezabudni to zakričať každému budúcemu vrahovi do ucha, možno ťa poslúchne.“

„Vieš, že sa to... auuu!“ Chcela na to niečo odpovedať, ale zväčšujúca bolesť jej v tom zabránila.

„Nehýb sa toľko a spi. Viac sa budeš hýbať, viac to bude bolieť a pomalšie sa to bude hojiť. Zároveň mi viac pôjdeš na nervy, a to hádam nechceš.“

„Ako som na tom?“

„Chceš počuť pravdu, alebo mám na rýchlo vymyslieť nejaké klamstvo, ktoré by mohlo byť lepšie stráviteľné?“

„Pravdu.“

„Aj keby ťa tá pravda nervovo zrútila?“

„Ziggy!“

„No dobre, tak pravdu. Nie je to moc hlboké. Tá dýka je tupá a krátka, navyše len malou silou bodnutá. To prežiješ, nemusíš sa báť. Skôr ma hnevá ten jed, ktorý ťa do dvoch hodín zabije.“

„Naozaj je tam jed, alebo si robíš srandu?“

„Čo myslíš?“

„Máš hnusný zmysel pre humor a toto na teba sedí. Ak si môžeš robiť srandu z niekoho, kto nevie či ešte bude chvíľu žiť, tak to urobíš.“

„Si najmúdrejší človek v tvojom veku, vieš o tom?“

„Hovoríš to preto, lebo zvyšok sú zlodejky? Práve si jednu zabila. Ako asi dopadnem ja?“

„Záleží na tom, či dostanem hlad.“

„Ziggy!“

„Áno, cukríček?“

„Môžeš s tým prestať?“

„A prečo?“

„Nerobí mi dobre, keď ma rozosmievaš. Taktiež sa tie tvoje reči tak trochu nehodia.“

„Prestať? No... asi nie. Prečo?“

„Ziggy! Prestaň! Radšej povedz niečo múdre.“

„Nehľadaj priateľstvo u toho, s ktorým si nemáš čo povedať. Radšej hľadaj priateľa, ktorému rozumieš a dôveruješ.“

„Nejaká vaša múdrosť?“

„Veru, prvá čo ma napadla. Je to dostatočne múdre?“

„Ale áno, dáva to logiku.“

„Vieš, o čom to hovorí?“

„Hovorí to o tom, ako získať skutočného priateľa.“

„Nie celkom. Po pravde je to o niečom inom. O ponáhľaní. Ak chceš mať čo najviac priateľov, ale ak nebudeš takmer žiadnemu rozumieť, tak to nebudú skutoční priatelia. Je to o vojne. Ak hľadáš narýchlo spojencov a oslovíš každého, tak s ním síce môžeš počítať v boji, ale po skončení bojov máš len malú šancu, že budeš s ním vychádzať.“

„Aj my máme niečo o priateľstve, ale asi to nemá taký zvláštny význam ako tie tvoje.“

„Tak to som zvedavá. Skús niečo.“ Ziggy si prezerala ranu, ktorú mala na bruchu Lussia a počúvala, čo povie. Ako scestovaná

toho vie veľa a za svoj dlhý život počula už všeličo, no stále sa rada učila niečo nové.

„Skutočný priateľ vie o tebe všetko a aj tak ťa má rád.“

„To je ale sprostosť. Nič lepšie nemáte?“

„Čo je na tom... Auuuu!“

„Čo je na tom auuuu, tak to neviem. Čo si tým chcela povedať?“

„Bolí... ma brucho,“ s ťažkosťami vysvetľovala Lussia.

„A ako bolesť brucha súvisí s tým, čo si povedala? Nemá to asi vôbec žiadny súvis. Celá tá vaša kultúra je naozaj divná.“

„Ziggy!“

„Čo zas?“

„Radšej ti už nič nepoviem, si hrozná a nemám silu na rozhovor.“

„Mala by si vedieť, že aj keď to zranenie nie je veľké, nejaký čas by si nemala jesť.“

„Ako dlho?“

„Asi týždeň. Kým sa všetko poriadne nezahojí a tak.“

„Týždeň bez jedla je veľa, to by som neprežila.“

„My toľko vydržať vieme, keď sa poriadne najeme. Ako je to u vás, obyčajných ľudí, tak to vôbec neviem. Skúšala si ťavu?“

„Ziggy!“

„Ľussia!“

„Môžeš ma nechať oddychovať?“

„Môžem, pôjdem zatiaľ do hôr a k moru. Za pár cyklov som späť.“

„Nemyslela som to tak. Prosím ťa, ostaň tu a rada by som sa poriadne vyspala do rána.“

„Za také služby navyše si niečo účtujem.“

„Prosím ťa, prestaň teraz s tými srandičkami.“

„Beriem zlato, striebro, drahé kamene. Niekedy obilie, ovocie či iné naturálie. V prípade dlhodobého záujmu aj myši. Také velikánske, akých sa malé dievčatá boja.“

„Aaach...“

Ziggy sa rozhodla nechať malú Lussiu, nech si oddýchne. Chápala jej celkovú únavu i zranenie, ktoré veľmi hrozivo nevyzeralo. Ustlala jej posteľ a jemne ju na ňu položila. Našla niečo, čo sa dalo použiť ako deka a zakryla ju. Nie tak šetrne, ako zakrýva matka svoje dieťa, ale šetrnejšie ako sa očakávalo od hrdej bojovníčky. Vrátila sa k telu dievčaťa, ktoré malo tú drzosť použiť dýku, keď zrazu našla namiesto tela stopy po ťahaní. Nerozmýšľala ani chvíľu a pozorne si pozrela stopy. Dali sa rozpoznať dve cudzie nohy, ľudské, veľkosťou pripomínajúce nohu dospelých mužov. Tasila meč a vydala sa behom po stope, ktorá

viedla do neznáma. Utekala tak rýchlo ako vedela, keď narazila na telo. Niekto ju odniesol sem. *Kto by ju sem nosil? A prečo?* Uvedomila si, že sa ocitla v pasci. V tme bolo ruiny len slabo vidieť, nie to ešte vojakov, ktorý sa za nimi schovávali. Vybehli a obkľúčili arkánku. Mali v rukách zbrane a palice, ktoré začali horieť veľkým plameňom. Ako keby ich niekto zapálil mocným kúzlom. Spomedzi vojakov vyšli dvaja muži. Jeden starší a pre ňu známy, druhého nepoznala.

„Marinus osobne, to je ale návšteva. Pozerám, dal si dohromady pár sedlákov s vidličkami. Výborne, možno niekedy aj sám niečo dokážeš. Ale nie, to určite nie... Nepovedala som to priveľmi nahlas?“

„Ty si tá najšialenejšia bytosť, vieš o tom? Za tých pár maličkostí by som ťa mohol zbičovať.“

„Bičovať arkána je podľa teba dobrý nápad? Tých, čo to tvrdia, podozrivo rýchlo ubúda.“

„Ste rovnaké zveri, všetci vášho druhu. Môžem zistiť to o bičovaní, ale je tu aj iná možnosť. Nikto ti neublíži a poriadne si zarobíš, ak pre mňa urobíš jednu službičku.“ Marinus sa usmieval, plný istoty. O jedného arkána prišiel a Ziggy by ho mohla nahradiť.

„Tak službičku, čo? Ak si stratil chuť do života, tak s tým by som vedela pomôcť. Rada ti to aj názorne predvediem.“

„Čo ak ti poviem, že v chráme sa usídlil tvoj najväčší nepriateľ?“

„Ja nemám nepriateľov, len obete môjho hnevu.“

„Trochu ti napoviem. Čaruje, túži po uctievaní a nenávidí arkánov. Na takých, ako si ty, jej kúzla neplatia.“

„Teraz ti poviem ja jednu rozprávku. Kde bolo, tam bolo, boli raz tri prasiatka.“

„Kopa zlata a sloboda, to je tvoja odmena. Alternatíva je smrť.“

„Vyzývam ťa. Ty s mečom proti mne.“

„Na také niečo nepodstúpim, ja takto nekonám.“

„Starci bez sily s ostrým jazykom často vôbec nekonajú. Lebo sú starci bez sily s ostrým jazykom.“

„Chyťte ju, rozkázal Marinus svojim vojakom. Znamenitý krik bojovníčky však tých zbabelších presvedčil o nevýhodnosti takéhoto správania a skúsenejší sa k nim pridali. Vzpriamená, ozbrojená mečom a s pohľadom tigra na love stála Ziggy uprostred zrúcanín.

„Presvedčíš malé dievča, ktoré sa ani podpísať nevie, aby sa dalo na zabíjanie. Dáš do ruky dýku tomu, komu si nedoprial hračky. Teraz si pozbieraš pár hlúpych služobníkov. Kde je tvoja armáda? Toto má byť všetko? Môžem ich zabíjať jedného po druhom,

a začala by som tamtým,“ ukázala na najmladšieho ozbrojenca, ktorý sa triasol strachom.

Predstúpil ďalší človek, ktorý doteraz mlčal. Mal na sebe červený odev posiaty znameniami smrti. Oči mu horeli a mladú tvár mal pokrytú maľbami. Zdvihol ruku a Ziggy sa prestala dotýkať zeme. Začala sa vznášať, ako keby bola pierkom v silnejúcom vetre. Prekvapil ju. Neočakávala, že budú na ňu pôsobiť kúzla. Jej vrodená imunita nefungovala, alebo bolo niečo zle. Odolná voči kúzlam mocných maniov, no obyčajný človek v bláznivom plášti to dokázal.

„Zložená na zem vtedy budeš, keď odprisaháš vernosť svojmu bohu.“ S plnou vážnosťou prehovoril čarodejník.

„To ako tebe? Alebo tomu starčekovi?“

„Marinus je tvojim bohom a si v jeho zasľúbenej zemi.“

„Chceš povedať mŕtva púšť je zasľúbená zem? No výborne, nabudúce to s pálenkou nepreháňaj.“

Ziggy klesla na zem a čarodejník sa s vypätím všetkých síl snažil znovu získať kontrolu. Nedarilo sa a keď ju znovu o trochu zdvihol, jeho kúzlo prestalo fungovať. Arkánka si ho premerala pohľadom. Mladý, nie veľmi mocný a skúsený v po-

užívaní mágie. Prudko dýchal a mal sklonenú hlavu. Marinus sa postavil medzi neho a Ziggy a prehovoril k nej zmes prosieb a hrozieb, ako to mal vo zvyku. Zobral mešec zlata a hodil ho bojovníčke do rúk.

„Si arkánka a maniov poznáš. Môj čarodejník je prislabý na to, aby sa tej potvory zbavil. Ty to na druhej strane určite dokážeš.“
„Lebo čo?“
„Lebo to dievča zomrie.“
„Však je mŕtve. Vy ľudia máte niečo s očami alebo čo?“
„Myslel som tú druhú, zranenú. Na mojej strane viac ľudí, ako si myslíš. Zanedlho ju sem privezú. Alebo ju hneď zabijem, alebo jej splním, čo bude chcieť.“
„Neskrivíš jej ani vlas. Nestačí ti, že si ju skoro zabil? A nie prvýkrát?“
„Život nič neznamená. Ale ak výmenou za jej život pre mňa zabiješ jednu čarodejnicu z rodu Maniov, budem ti veľmi vďačný. Nájdeš ju v chráme, kde vládne miesto mňa. Doprajem ti kone a zásoby.“
„Lussia pôjde so mnou a všetko chcem dopredu.“
„Mám tvoje slovo, že ju zabiješ?“

„Moje slovo nebudeš mať. Ver mi alebo nie. Na rozdiel od teba však s niekým z rodu Maniov bojovať dokážem.“
„Maličká ťa bude zdržovať, bez nej to zvládneš rýchlejšie.“
„A mám ju nechať tu? Postaráš sa o ňu ty? To by som chcela vidieť. Alebo skôr nechcela. Pôjde so mnou a už jej nikdy nevymyslíš niečo také, ako vymýšľaš.“
„Lepšie jej bude so mnou. Len sa na ňu pozri.“

Lussiu nešetrne previezli. Bola nezdravo bledá a podľa početných škrabancov na tvári jedného z marinovych prisluhovačov nešla dobrovoľne. Bránila sa. Marinus jej povedal, že vie, kde sa nachádza Larynia. Ramael to všetko potvrdil, no ani jednému neverila. Pre mladé dievča bol Marinus bezcitná sviňa a Ramael sa od neho odlišoval len tým, že ho mala jej sestra rada tým jej divne naivným spôsobom. Okamžite sa rozhodla, že nebude s Marinom spolupracovať na čomkoľvek. Napľula mu do tváre, aj keď ju rana na bruchu veľmi bolela. Marinus začal rozkazovať svojim vojakom, keď sa pod jeho krkom objavil nôž.

„Mám pre teba novú dohodu. Urobím čistý prierez tvojou veľkou osobnosťou a potom... ale to už ti bude jedno.“

„Dohodneme sa určite lepšie,“ poznamenal Marinus, ktorému veľa možností neostávalo.

AKT IX: Druhá strana mince

13. Kapitola – Ľahké stopovanie

Krok sa neustále zrýchľoval. Istota pridávala k rýchlosti a Larynia vedela, že sa to zanedlho stane. Stretne sa so sestrou. Nezvyknutá na jazdu na koni a v úplne neznámej krajine, napriek tomu však úplne istá. Nebola sama. Mala seba, mala v rukách hviezdu a mala svojho sluhu, ako Durfa nazvala Ciali. Piesky striedajú chumáče trávy a chumáče trávy striedajú ďalšie piesky. Nevedela, ako dlho je na ceste. Nezaujímalo ju to. Jedla a pila málo. Tvárila sa, že ju nič neprekvapí a tvárila sa tak tým viac, čím dlhšie držala hviezdu. Vidí do ľudí, vidí do seba, do Lussie či do Durfa. Zistila si o ňom už asi všetko, čo sa zistiť dalo. Vojak, ktorý je celý život vojakom. Rôznorodí páni, rôzne bitky, víťazstvá i prehry. Poslúchanie rozkazov i otvorená kritika. Dosiahol zmeny k lepšiemu, aj keď to nie vždy bolo jednoduché. Napriek tomu bol so všetkým vyrovnaný, odvážny a skúsený. Len málo o ňom sa dozvedela od neho. Použiť hviezdu je rýchlejšie a jednoduchšie, stačí pevne zobrať do rúk a myslieť. Aj keď vlastné myslenie muselo ustúpiť inej, vyššej moci. Prekliatej túžbe. Tú ľudskú poznajú naozaj nielen ľudia.

Chcela vidieť sestru, od ktorej bola odlúčená vojnou. Tešila sa na stretnutie, ktoré ale malo byť úplne iné ako všetky ostatné. Chcela ju vidieť, no nechcela sa pýtať na všetko, čo sa udialo v jej živote. Vedela o nej to, čo vedieť chcela i nechcela. Videla ju pred očami v sivých farbách. Videla to, čo videla Lussia, no videla aj niečo viac, jej vnútro. Pocity, spomienky a všetko, čo robilo Lussiu Lussiou. Videla to, čo v nej vyvolávalo radosť i smútok, všetko vďaka hviezde. Videla jej očami Ziggy a videla aj do Ziggy a do jej života. Pred mocou hviezdy nebola žiadna časť skrytá. Účinok bol presne rovnaký, ako kedysi dávnejšie rozprávala arkánka. Kto sa jej zmocnil, ten mal problém – pretože v skutočnosti sa hviezda niekoho zmocnila.

Dvojica Larynia a Durf dorazili na koni k hradu, alebo k tomu, čo z neho ostalo. Takmer obeť a takmer hlavný nepriateľ, veliteľ, aj keď skutočným veliteľom bol tentokrát Marinus. Zničený hrad, bez pôvodných obyvateľov. Nepríjemný pohľad na spúšť, ktorú spôsobila vojna. Neodpratané mŕtvoly a žiadny úkryt pred horúčavou a v noci pred zimou. Larynia sa rozbehla k Brennanovi, ako keby ho chcela nejako oživiť. Skúsila na ňom hviezdu, či cez ňu niečo zistí, ale tá mlčala. Neukazovala vôbec nič. Bola bezmocná, nemala možnosť vôbec nič urobiť, čo by

mu pomohlo. Bol bez života. Odrazu len tak vstala. Zosilnela sa jej túžba odísť odtiaľto a nájsť sestru. Nechcela sa zdržovať kvôli nejakému človeku, ktorý bol pre ňu čoraz viac len jedna z mŕtvol. Menila sa zvnútra, bez toho, aby si to uvedomovala. Durf mal iný názor. Neovplyvňovala ho hviezda a na boje bol zvyknutý, vrátane nepekných scén po skončení bojov. Pohľad mu skákal po telách, keď si všimol niečo veľmi zvláštne. Na mieste bez pohybu sa niečo pohlo.

Durf vytasil meč a opatrne sa zakrádal. Pôsobil chladne a sústredene, ako keby sa pripravil na útok zo všetkých strán. Niečo sa pohlo a potom znovu. Zmätené pohyby odkryli vlka. Sivý, nie moc veľký a rozhodne nie taký, ako sa o nich vravelo v príbehoch. Nepripravoval sa na útok, neceril zuby. Opatrne si ľahol na brucho a pozeral na Durfa, ktorý na neho mieril mečom. Čakal, čo sa stane. Pre Laryniu nevyzeral nebezpečne, ale držala sa za Durfom. Spoliehala sa na jeho ochranu. Čoraz viac ho nemusela, zdal sa jej stále viac vzdialený, no hviezda jej našepkala to, čo bolo podľa nej najsprávnejšie. Tajomná hviezda nechcela, aby sa Larynii niečo stalo. Teraz nie. Vôla predmetu bola silnejšia ako vôla dievčaťa. Ihneď sa sila hviezdy dostala do vlka. Spomienky pokrývajúce stovky cyklov, to nepripomínalo dravú

šelmu. Smútok dlhých vekov, prekliatie, trest... forma vlka preto, aby sa tá osoba nemohla k ľuďom priblížiť. Nebol to vlk, ale obeť silných kúziel.

„Čo je zač?“ Spýtal sa Durf, ktorý si všimol, že Larynia skúma toho vlka cez hviezdu. Modré svetlo len tak žiarilo, ako keby sa chcel niekto dozvedieť všetko o všetkých naraz. Záplava informácií všetkých druhov. Mocná mágia skrytá v inom tele, vedomosti, ktoré sa nedali ani porovnávať s tým, čo vedela Ziggy. Pre ňu najmúdrejšia bytosť. Alebo Ciali. Do Ciali, ktorá bola prekliata na mäsožravú palmu, nevidela. Všetko bolo zahmlené, blokované. U tohto vlka to bolo iné. Jasné a priezračné. Ako keby ten niekto chcel, aby sa dalo všetko dozvedieť. Žena, aj keď mala k žene ešte dosť ďaleko. Pri pohľade do jej vnútra sa Larynia cítila stará.

„Podľa hviezdy je zlá,“ sucho odpovedala Larynia.

„Zlá? Každý vlk je v svojej podstate zlý. Čo je to ale zlo, to je vždy o uhle pohľadu. Je to vlčica? Skús zistiť, či má mláďatá“

„Nemá, bola premenená, keď mala menej ako Lussia.“

„Premenená? To ako nie je vlk ale nejaký človek?“ Spustil meč, ale nepoľavil z pozornosti. Vlčica sa obrátila a dala na útek. Poti-

chu našľapovala, ako keby na niečo čakala. Alebo ako keby rýchlejšie ísť nemohla.

„Lilien,“ potichu povedala Larynia. Vlčica sa znovu obrátila, tentokrát k dievčaťu, ktoré povedalo to, čo už dávno nepočula. Svoje meno. „Si Lilien, je to tak?“ Vychudnutá vlčica sa pokúsila niečo povedať, ale vyšlo z nej len tiché, zúfalé zavytie.

„Ak o nej všetko vieš, tak mi povedz, či je nebezpečná.“

„Je nebezpečná pre Ciali. Cítim, že by bolo najlepšie, keby sa na ňu pozrela ona.“

„Zdá sa mi to, alebo kýva hlavou?“ Durf sa zapozeral na vlčicu, ktorá očividne kývala hlavou, ako keby chcela povedať jedno silné NIE. Starý vojak nepotreboval hviezdu na to, aby videl úprimnú prosbu. *Nech už je to ktokoľvek, bojí sa ako o život. Možno by jej aj išlo o život. Čo je tá Ciali zač, to celkom nechápem. Možno by nebolo múdre dať jej do rúk túto bytosť.* „Asi by si tú čarodejnicu nemala volať,“ len tak pomimo naznačil majiteľke hviezdy, ktorá bola oproti moci predmetu úplne bezmocná.

Ciali sa akurát pozerala na svet očami Larynie. Premiestnila sa od chrámu až k nej a Durfovi. Nádherná a príťažlivá, aj keď zamračená. Mala zdvihnutú ruku. Nebolo to priateľské gesto na pozdravenie. Kráska od hnevu úplne horela a v zdvihnutej

ruke pripravovala kúzlo, schopné zničiť všetko v ceste. Larynia jej ustúpila z cesty. Durfovi sa to nepozdávalo. Vlčica sa na neho zapozerala svojimi vlčími očami a potom sa mu zohla k nohám, ako keby u neho hľadala ochranu. Vystrašená šelma bez odvahy, mäsožravec z kostí a kože.

„Naozaj chceš zabíjať niekoho, kto sa nedokáže brániť? Neviem, kto je to, ale viem, že tebe ublížiť nedokáže.“

„Vôbec nič nechápeš. Choď z cesty, ak chceš pokračovať v svojom biednom živote.“ Hlasom Larynie bolo počuť hrozbu. Svetlo hviezdy bolo výraznejšie.

„Ak do mňa vidíš, tak dobre vieš, že neodídem. Neopustím toho, kto u mňa hľadá ochranu. Ako by sa tebe páčilo, keby teba ako palmu chcel niekto zapáliť? Nemôžeš sa ani pohnúť, len umierať bolesťou. Ak si naozaj lepšia ako Marinus, tak by si to mala zvážiť.“

„Dobre teda, odložím svoj hnev a navyše jej dám možnosť rozprávať sa. Nezabudni ale na svoju úlohu. Tvojou úlohou je nájsť sestru tejto...“, zatvorila oči a zanedlho ich znovu otvorila, „Larynie“. Samotná Larynia na to vôbec nereagovala a rozmýšľala nad krásou Ciali. Bola obyčajným dievčaťom v jej obyčajných šatách a nechápala, o čo ide. Priala si byť znovu krásna, taká,

ako ju urobila tá čarodejnica na chvíľu. Vôbec sa nezaujímala o vlčicu, ktorá nervózne krútila chvostom.

Úplne iným kúzlom, ako chcela Ciali pôvodne použiť, sa začala podoba vlčice vytrácať a ukazovala sa podoba pôvodnej osoby. Malá, detská tvár a malé telíčko. Nemohla mať viac ako osem alebo deväť cyklov. Polovica z toho, čo mala Larynia.

„Prosím, neubližuj mi, prosím, prosím.“ Prvé slová Lilien smerovali k Ciali. Uvedomovala si, kým je ona a kým je tá mocná čarodejnica.

„Ak chceš, môžem ťa zabiť a budeš mať pokoj. Musí to byť strašné, prechádzať po svete a nikto ti neporozumie. Chcem ti pomôcť.“

„Chceš pohltiť moju dušičku. Nerob to, prosím.“

„To je zase debata. Tri ženy pohromade a už sa chcú pozabíjať.“

„Ty sa do toho nepleť!“ Ciali napomenula Durfa a začala mu hroziť.

„Prosím, zabi ma, ak ma zabije ona tak jej bude naveky patriť moja dušička,“ nahodila svoj najprosebnejší pohľad na Durfa, ktorý bez váhania siahol po meči. Larynia, nad ktorou mala hviezda plnú kontrolu, ešte zvýraznenú prítomnosťou zlej víly,

začala ťahať Durfovi meč z rúk. Bez ohľadu na zranenia od ostria meča, ktoré si spôsobovala.

Počas toho zmätku, v ktorom sa všetko odohrávalo tak rýchlo, sa Lilien rozhodla utekať preč, čo najrýchlejšie. Nebola zvyknutá na svoje dve nohy. Potkýnala sa a padala. Utekala plnou rýchlosťou, no bolo to márne. Kúzlami ju Ciali pritiahla späť. Nemala kam utiecť.

„Budem slúžiť, budem slúžiť. Prosím.“
„Chceš sa vyhnúť spravodlivému trestu. Dobre viem, čo si zač. Si maličká a nevieš o tom, čo robili v minulosti tí vaši druidi. Určite ti vraveli, že my sme zlí a vy ste jediní dobrí. Vraj vy život tvoríte a my ho ničíme.“
„Výborná reč dievčatko, naozaj. Keby si bola moja dcéra, Ciali, tak za toto dostaneš na holú. Hovorí sa tomu vštepovanie nenávisti, ale to iste vieš.“ Durf napomenul Ciali a ako odpoveď dostal nepríjemný pohľad. Od bývalej mäsožravej palmy i od Larynie, ktorá sa na tú čarodejnicu čoraz viac podobala.
„Nájde Lussiu,“ prerušila chaotický rozhovor Larynia. Povedala niečo, čo potešilo všetkých. Neuvedomovala si, čo povedala. V skutočnosti to ani nepovedala ona, ale tá hviezda – jej ústami.

„Nedá sa jej veriť,“ namietala Ciali.

„Vy sa tu dohadujte, mňa už do toho nemiešajte. Mám toho po krk,“ poznamenal viditeľne otrávený Durf.

„Máš pred sebou úlohu. Dostal si za to zaplatené, tak nevymýšľaj.“

„Prosím, nechaj ma na žive, pomôžem s čímkoľvek, len ma nechaj žiť,“ prosila Lilien.

„Vnukla si mi výborný nápad. Dobre, neublížim ti. Slúž Larynii, tak ako tento...“, znovu zatvorenie očí a po chvíli otvorenie, „Durf. Ak mi budeš naozaj slúžiť a odprisaháš to, tak ťa odmena neminie.“

„Prisahám. Prisahám.“

„Nechám ti túto podobu, ale ak niečo skúsiš, budeš to veľmi ľutovať,“ odpovedala viditeľne spokojná Ciali. Nikomu nepovedala svoj plán, ale mala ho. Môže dosiahnuť ešte oveľa viac, ako si myslela.

„Nepribližuj sa ku mne,“ vyštekla Larynia na Lilien, ktorá sa ani nepohla a ani ústa neotvorila.

Durf sa pozorne zapozeral na Laryniu. Poznal ju od jej raného detstva. Odkedy bola maličkým dievčaťom. Vždy milá, snaživá a so srdcom. Posledné hodiny sa od toho všetkého vzďa-

ľovala stále rýchlejšie a rýchlejšie. Pozrel sa najskôr na jej tvár, ktorá bola plná hnevu. Červená na lícach, ako keby jej niekto veľmi ublížil a jediné, čo v nej ostávalo, boli myšlienky na pomstu. *Tá hviezda v jej rukách je možno niečo oveľa viac, ako len nástroj na sledovanie. Niečo to musí robiť s človekom. Možno sa viac podobá na Ciali. Ak dostala tú hviezdu od nej, tak to dáva zmysel. Môže byť jej očami a ušami, kdekoľvek len pôjde. Môže tiež vedieť všetko, čo vie každý, koho stretne a spozná. Celá cesta za Lussiou vlastne môže byť na to, aby sa do pasce chytila aj tá mladšia zo sestier. Alebo v tom môže byť niečo viac.*

„Ty mi chceš tú hviezdu zobrať. Ak sa o to pokúsiš, tak ťa okamžite zabijem!“
„Ty mňa? Mysli si čo chceš, ľahko ťa premôžem. Či už máš tú hviezdu, alebo nie.“

Larynia sa okamžite rozohnala, s úmyslom päsťou trafiť do tváre. Nechápala ako, no jej ruku pučila iná ruka, Durfova. Od bolesti vykríkla. Chytil jej aj druhú ruku, ktorá držala hviezdu a začal ju stláčať ešte silnejšie. Hviezda dopadla na zem. Chcela sa jej znovu zmocniť, ťahalo ju to k nej, ale nedovolili to Durfove mocné ruky. Odťahoval ju od nej. Kričala, prosila, vy-

hrážala sa. Stisk nepoľavoval. Vôbec si nevšímal, čo stvárala a ako sa bránila. Lilien sa na to pozerala, ako keby tú istú scénu už videla. Dávno, veľmi dávno, pred prekliatím. Podišla k hviezde a dotkla sa jej. Modrasté svetlo zhaslo. Z mocného predmetu sa stal kúsok kovu. Durf pustil Laryniu, ktorá sa ihneď rozbehla ku hviezde. Už nebola taká, ako predtým. V hlave sa jej motali myšlienky. Nevedela, či najskôr ublížiť tej novej, alebo Durfovi.

Rozhodla sa ublížiť Lilien. *Hviezda mala pravdu, je zlá. Mala som nechať Ciali, aby ju zabila. Okamžite ju... čo sa deje?* Larynia nechápala, čo sa v nej odohrávalo. Zlá energia hviezdy úplne zmizla a objavovala sa jej pôvodná osobnosť. Dostavila sa ľútosť za to, čo urobila a za to, čo chcela urobiť. Z ničoho nič bola znovu pri zmysloch. Ruka zovretá v päsť sa otvorila. Úder sa zmenil na pohladenie. Nechápala vôbec nič, len jedno. Tá Lilien jej práve veľmi pomohla. Chcela zistiť, čo sa stalo. Chytila hviezdu a chcela ju použiť. Zistiť všetko, čo sa dalo zistiť. Nešlo to. Spomínala si na všetko, čo s hviezdou súviselo, ale odrazu to nefungovalo. Najskôr si myslela, že je chyba v nej. Skúšala to, jednou aj druhou rukou. Myslela na to drobné dievča pred sebou, ale neukázalo sa vôbec nič.

„Už ťa nebude zraňovať.“

„Prečo si to urobila? Ako si to dokázala?“

„Hviezdy sú zlé a nechcela som aby si trpela.“

„Teraz Lussiu nenájdem,“ povedala Larynia smutne, sama pre seba.

„Asi viem, prečo chce Ciali, aby si našla svoju sestru,“ zapojil sa do debaty Durf.

„Aby aj ju urobila krásnou.“

„Netrep sprostosti. Posaď sa. Aj ty, Lilien.“ Dievčatá sa posadili a Durf začal rozprávať. Hovoril rázne a tvrdo, ako veliteľ svojim vojakom.

„Napadlo ma to až teraz, ale mohol som to tušiť skôr. Ty poznáš niekoho z tých veľkých ľudí s dlhými rukami. A Lussia tiež. Ak môže Ciali vidieť aj do Lussie, tak ľahko zistí, že nie je sama. Podľa mňa je Lussia s niekým z tých veľkých ľudí. Ciali určite chce urobiť zo svojich nepriateľov spojencov. Ako si videla, je veľmi mocná, no nie je nezraniteľná. Potrebuje niekoho, kto by ju ubránil pred nimi. Niekoho z nich. Potrebuje tiež teba, ako zástupcu z rasy ľudí. Zachránila si ju a tak si pre ňu veľmi dôležitá. Až táto výprava skončí, bude chcieť, aby si jej obradne slúžila.

Ty ako človek, niekto z tých velikých s dlhánskymi ručičkami a ona, ako víla.“

„Ty si tiež víla?“ Oslovila Larynia Lilien, no odpoveď sa dočkala od Durfa.

„Určite je, ale v niečom je úplne iná.“

„Je to iba dievča.“

„Aj ty si len dievča.“

„Možno až vyrastie tak bude rovnaká ako ona.“

„To si nemyslím. Lilien, povedz mi, kto si a čo vieš o tej druhej čarodejnici?“

„Bojím sa jej.“

„Určite o nej niečo vieš.“

„Zabila mi rodičov. Maniovia nás zabíjali pre potešenie. Hovorili tomu Vojna duší. Nechcem zomrieť.“

„Maniovia sú démoni, veľmi zlí, rozprávala mi o nich Ziggy. Tá arkánka. Lilien potom musí byť z rodu daniov.“

„Odkiaľ tieto veci vieš?“

„Rozprávala mi o nich Ziggy.“

„Dobre, že si to pamätáš. Ale teraz, jednoduchšie. Kto je dobrý a kto je zlý?“

„Maniovia sú zlí, arkáni a daniovia sú dobrí.“

„Som posledná.“

„Ciali chce, aby jej všetci slúžili, ak sa nepletiem. Napadlo ma to, len tak, no dáva to logiku. Niekto je mocný a vládne. Niečo sa stane, príde prekliatie a keď prekliatie skončí, tak sa chce znovu vrátiť na vrchol. Bola mäsožravá palma a teraz je z nej vládkyňa. Čo z nej bude zajtra, to nechcem vedieť. Nič dobré to ale nebude. Lilien, môžeš proti nej bojovať?“

„Nedokážem to. My nebojujeme.“

„Ziggy by mohla. Je mocná a ak vie, čo je Ciali zač, určite by s ňou bojovala rada.“

„Podľa mňa má Ciali možnosť počuť, o čom sa teraz rozprávame. Ak ju dovedieme za Lussiou a ak je naozaj s tou arkánkou, tak už teraz chystá plán, ako ju zabiť. Alebo ako ju prinútiť, aby jej slúžila. Ty, Lilien, si zložila sľub. Musíš jej slúžiť a môže ťa použiť na to, aby si odprášila Ziggy z cesty. Výborne, už som prišiel asi na všetko, len na jedno nie.“

„Na čo?“

„Čo budeme teraz robiť?“

„Nájdeme moju sestru.“

„Ak ju nájdeme, tak zabije ju, zabije mňa a zabije Ziggy. A už ju nikto nezastaví. A to sa mi veľmi nepáči.“

„Mali by sme ju nájsť, môže byť v nebezpečenstve.“

„Ty to nechápeš. Ak ju nájdeme, tak až vtedy bude v naozajstnom nebezpečenstve. Povedz mi o tej Ciali všetko, čo vieš.“

„Je pekná, a...“

„Na krásu sa vykašli. Povedz mi, ako si sa o nej dozvedela a čo všetko zatiaľ urobila.“

„Našla som ju neďaleko odtiaľto a rozprávali sme sa, keď ešte bola prekliata ako mäsožravá palma. Po skončení bojov som ju odčarovala, už neviem presne ako. Bola tu a potom išla do chrámu a prevzala Marinovo miesto.“

„Robila pri tom nejaké zázraky?“

„Áno, robila ich veľa. Každému sa to páčilo.“

„Ten, kto vie niečo výnimočné, si ľahko získa ľud. To je jej cieľom, urobiť, aby ju čo najviac ľudí počúvalo na slovo, aby pre ňu urobili všetko. Ešte neviem, či je to len o tom uctievaní, alebo niečo hlbšie. Ale prídem na to.“

„Čo bude s Lussiou? Bez hviezdy sa o nej nič nedozvieme.“

„Vystopovať ju nebude veľmi ťažké. Vravela si, že naposledy bola pri Križovatke. Mám tu zlato a viem, koho hľadať.“

„Môžem ísť s tebou? Zachránil si ma. Môj život teraz patrí tebe,“ povedala nežným hláskom Lilien. Asi si neuvedomovala vôbec nič a nemala moc, aby všetko napravila. Možno len nemala kam ísť a nikoho nepoznala. Až doteraz.

„Patrí? Ak by si bola vedro na vodu alebo meč, tak dobre, patrila by si mi. Ale si človek. Alebo niečo podobné, neviem presne. Ty mne patriť nemôžeš.“

Lilien pristúpila k Durfovi bližšie a dotkla sa jeho ruky, pokrytej starými ranami. Začali miznúť, jedna za druhou.

14. Kapitola – A teraz kam?

„Myslím, že už to mám,“ povedal neskoro večer Durf. Sedel pri ohni a fajčil niečo, čoho mal so sebou vždy zásobu. Pomáhalo mu to rozmýšľať. Larynia a Lilien na neho pozerali uprene, ako na kúzelníka, ktorý predvádza svoj najlepší trik.

„Už vieš, čo má v pláne?“

„Neviem, či viem. Môj odhad sa ale nemýli. Na čo by niekto potreboval ľudí? Ľudia sú najväčšia sila, aspoň na tejto planéte. Koľko ľudí dokáže niesť zbraň a narábať s ňou?“

„Myslíš, že chce vytvoriť armádu? Načo by jej bola, ak by ju každý uctieval?“

„Každý jeden človiečik, to áno. Ale čo arkáni? Boji sa ich, veľmi sa ich bojí a chce vyvolať vojnu medzi ľuďmi a arkánmi. Má v pláne, ak sa nemýlim, vyhladiť celú ich rasu. Vôbec jej nebude vadiť, že veľa ľudí pri tom zomrie. Zo skúseností je to tak. Každý, kto túži po moci viac, ako je zdravé, urobí práve toto. Ak máš nepriateľov, tak sa ich zbav. Čím máš nepriateľov viac, tým šialenejší nápad použiješ na ich odstránenie. Lilien je jediná svojho druhu a ju môže zabiť kedy len bude chcieť. Arkánov je ale veľa a sama im neublíži.“

„Čo ale môžeme urobiť?“

„Môžeme ich varovať,“ ponúkla sa Lilien. „Ale potom by ju oni zabili.“

„Ale to presne chceme.“

„Nikto by sa nemal zabíjať, to nie je správne.“

„Áno? A povedala si to aj tým, čo ti vyvraždili rodinu?“

Durfovi to strategicky myslelo. Vojak na prvý pohľad, ktorému hlavou prúdili najrôznejšie plány a myšlienky. Psychicky silný a inteligentný, veľmi odlišný od Larynie. Dievčina nemala silu a žiadnu chuť do čohokoľvek. Sedela na kameni a pozerala do ohňa. Neobdivovala krásu plameňov a netešila sa zo svetla a z tepla. Mala chuť do neho skočiť. Spáliť sa na popol. Veľa vecí si neuvedomovala a nerozmýšľala nad následkami. Veľmi dobre ale vedela, že je všetkému na vine. Považovala sa za tú najhoršiu. *Mala som sa postarať o sestru a nedokázala som to. Ani som nedokázala riadiť sa jej radami, ktoré boli správne. Pomohla som niekomu, komu som pomáhať vôbec nemala. Všetko je to moja vina. Som hlúpa. Každé jedno rozhodnutie je zlé.*

Bol na ňu smutný pohľad. Neodpovedala na povzbudivé slová Durfa ani na naivnú otázku Lilien, ktorá sa jej pýtala, prečo plače. Stále pozerala do ohňa, ako keby sa už videla v ňom.

Premýšlala nad tým, aké by to asi bolo, keby jej začali horieť šaty a vlasy. Durf ju súcitne chytil za rameno a niečo jej začal hovoriť. Najskôr nedávala pozor, ale postupne sa započúvala. Sama sa cítila byť na križovatke, ktorej chýba tabuľka s možnosťami. Kam ísť?

„... to bolo prvýkrát, čo som stratil vo vojne kamaráta. Neviem, čo presne sa s ním stalo, ale jeho štít mi zachránil život.“

„Prepáč, nedávala som pozor, alebo to asi nechápem.“

„Dobre teda, ešte raz. Už dávno sa mi stalo, že som pomohol niekomu, na koho som sa mal vykašlať. Dobrý kamarát zaplatil životom za to, že som sa zastal niekoho iného.“

„To muselo byť veľmi nepríjemné.“

„Aj bolo. A vieš čo? Výsledkom bolo potom toľko mŕtvych, že ich bolo ťažké vôbec odpratať.“

„Prestaň! Nehovor mi také veci.“

„Larynia?“

„Áno.“

„Hovorím to a hovorím to preto, aby si vedela, že si nič hrozné nespravila. Sú ľudia, ktorí urobili oveľa horšie veci a sú tu. Niekedy je naozaj ťažké sa s niečim vyrovnať, ale dá sa to.“

„Aj ty si oživil niekoho, kto chce rozpútať veľkú vojnu?“

„Po prvé, je to len môj názor, nemusí to byť tak. A po druhé, s koho pomocou sa asi Marinus dostal k moci? Kde by sa asi dostal bez dobrého vojenského veliteľa? A po tretie...“

„Po tretie čo?“

„To sa ti asi nebude páčiť.“

„Povedz mi to.“

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Rada by som to vedela.“

„Rozmýšlal som nad tou arkánkou, nad tou Ziggy. Ak by som ju dostal k tej Ciali, tak by ma obrovská odmena neminula. Zober to ako chceš, nechcem jej ublížiť, ale vo vnútri som určite horší, ako ty.“

„Hviezda mi našepkávala, aby som ťa zabila, ak by si si prial niečo iné.“

„Tá hviezda je vlastne čo? Čím viac o tom počujem, tým viac sa divím.“

„Tá hviezda je zlá,“ prehovorila Lilien, ktorá bola doteraz ticho. Pôsobila veľmi tichým, ustráchaným dojmom. Bola maličká a zo všetkého mala oprávnene strach. Plachá ako vlčica a ako bytosť blízka ľudskému dievčaťu bola na tom rovnako.

„Ty si ju dokázala nejako zmeniť. Čo si presne urobila? A ako?“

„Zobrala som jej silu,“ vysvetlila Durfovi, ktorý sa zrazu začal o hviezdu zaujímať.

„Môžeš mi povedať, čo je tá hviezda zač? Čo o nej vieš?“

„Neviem nič, iba to, že je zlá.“

„Ziggy sa do tých hviezd vyzná, môžeš sa s ňou poradiť, keď ich nájdeme.“

„Nemali by sme ich hľadať. To som už vravel. Je od teba pekné, že ju chceš vidieť a Lussiu tiež, ale práve im by sme sa mali vyhnúť.“

„Poďme k tej Križovatke.“

„Koľkokrát ti mám povedať, že by sme sa jej mali vyhnúť? To ti mám na čelo napísať? Síce, ty by si to neprečítala. Ak mám pravdu povedať, tak sme v peknom probléme. Nech už urobíme čokoľvek, bude o nás vedieť.“

„Áno, to budem.“ Ozvala sa Ciali, ktorá sa z ničoho nič pred nimi zjavila. Krásna, no nie taká desivá, ako predtým. Lilien sa jej bála rovnako. „Nemusíte sa báť, nechcem nikomu z vás ublížiť.“

„Vidíš do nás, nemáme sa ťa ako zbaviť, tak teda spusti. Nech to máme za sebou.“

„Úprimný, dobre, úprimnosť je dôležitá. Vieš, čo dokážem, ale nemáš zo mňa strach. Takých ľudí je veľmi málo. Dobre vieš aj

to, že môžeš pre mňa pracovať. Budem úprimná aj ja k tebe, vážim si ťa. Dokázal si zistiť, čo chcem dosiahnuť. Vieš, z koho mám strach a koho sa chcem zbaviť. Metódou, akú si tiež správne uhádol. Je to môj nápad. Plán, ktorého sa držím. Nie je problém získať ľudí, ktorí ma budú nasledovať. Stačí byť lepšou, ako bol Marinus a všímať si potreby. Kto je smädný, ten bude vďačný za vodu a hladný za jedlo. Viem, že aj vy máte svoje túžby. Ty si prišiel o niekoho, kto by ti dával rozkazy. Môžeš pracovať pre mňa. Vždy budú problémy, ktoré sa musia riešiť silou. Ako ich ale presne vyriešiť, to je na veliteľovi a dobrý veliteľ si práve ty."

„To je pekné od teba, ale veľmi sa mi to nepáči. Niekde bude háčik a skôr alebo neskôr ho nájdem."

„Háčik v tom je. Až sa arkáni dozvedia, že ľuďom vládne niekto ako ja, tak vypukne vojna. Chceš bojovať za tých, ktorých poznáš? Túžim po moci. Inak ako Marinus a viem, že to nebude zadarmo. Nepotrebujem náboženstvo na ovplyvňovanie ľudí a nepotrebujem si nechávať všetko pre seba. Zvládnem to bez teba, ale lepšie to bude s tebou."

„A čo ostatní?"

„Teba budem potrebovať tiež," pozrela sa na Lilien, ktorá sa stále bála. „Moji predkovia ti zobrali život a premenili ťa na vlka.

Nikomu si nič neurobila a aj tak si musela trpieť. Tí, ktorí ti to urobili, sú už dávno mŕtvi. Vrátila som ti podobu, ktorú som ti nezobrala. Prosila si ma, aby som ti neublížila a tak ti neublížim. Žiadam ale, aby si neublížila ani ty mne. Nie si silná, ale vieš liečiť. Kde sú boje, tam sú aj zranenia. Boje budú, nemôžem to poprieť. Niekto ako si ty by mohol veľmi pomôcť, na ktorejkoľvek strane. Môžem ťa zabiť teraz hneď, ako by to urobil niekto z môjho druhu, ale dávam ti namiesto toho možnosť žiť."

„Kradnete duše, to je to jediné čo robíte."

„Ak chceš, môžem tvoju dušu zobrať so sebou hneď teraz. Alebo ti môžem zabezpečiť život, aký si budeš priať. Okrem toho už si sľúbila, že budeš slúžiť. Nemusíš byť mojim otrokom ani sluhom. Si na tomto svete ešte dlhšie ako ja, cítim to. Možno aj dvojnásobne. V tomto som ti najbližšia. Viem, čo si zač. Si jedna z Daniov. Vy nechcete vládnuť a nikomu ubližovať. Ja zas vládnuť chcem a ubližovať budem musieť. Potrebuješ ty mňa a ja potrebujem teba."

„Radšej ma premeň na vlčicu alebo na niečo horšie. Cítim v tebe veľmi čierne myšlienky. Si zlá, aj keď sa tváriš byť dobrá. Všetko, čo kedy urobíš, bude dobré iba pre teba."

„Ako chceš teda,“ zasyčala Ciali. Veľká čarodejnica, proti ktorej by celá armáda nemala šancu, sa rozhodla zabiť dieťa, ktoré jej vzdorovalo.

„Ak jej ublížiš, tak...“

„Áno, Larynia? K tebe som sa ešte nedostala. Tebe sľúbim...“

„Ticho!“ Vykríkla Larynia. Všetky pohľady išli na ňu. Nikto také správanie neočakával.

„Ako sa opovažuješ! Premením ťa na sochu!“

„Keby nebolo mňa, tak si premenená ty, na palmu. Pomohla som ti a nechcela som za to nič. Teraz by som to rada všetko vrátila.“

„Ľudia sa majú lepšie, tvoj nový priateľ žije a žiješ aj ty. Zomrela by si od smädu, ak by som ti nepomohla. Teraz sa ťa môžem ľahko zbaviť, ale neurobím to. Máš moju vďaku. Povedz, čokoľvek si budeš priať. Chceš byť krásna?“

„Ak krásna znamená byť ako ty, očarujúca ale zlá, tak potom som veľmi rada, že vyzerám ako chudera.“

„Veľmi si sa zmenila. Neboj sa, dám ti novú hviezdu.“

„Mám hviezdu. Mám skutočný vzor a ty ním nie si. Môžeš byť múdra, ale si zlá. Nič pre teba nie je dosť dobré. Chceš dobro, ale každé tvoje dobro je skrytým zlom. Viem to. Verím Lilien, ktorá je lepšia, ako ty. Verím Lussii, ktorá je lepšia ako ty. Verím Durfovi, ktorý je lepší ako ty a tvoje hviezdy.“

Ciali v sebe len ťažko potláčala hnev. Natiahla svoju ruku smerom k Larynii. Dotkla sa jej a dievča hneď spadlo k zemi. Skolila ju moc spánku, jednoduché kúzlo maniov. Dotkla sa Lilien, ktorá sa nebránila a aj tá začala okamžite zaspávať a spadla na zem.

„Vyber si, generál, na koho si strane. Chceš pozíciu moci, alebo si chceš pospať?“

„Nemám na výber, chcem pozíciu moci. Radšej budem vládcom seba samého v spánku, ako byť znovu v službách niekoho, kto túži po večnom spánku ostatných.“

„Povedz mi pravdu, prečo mi vzdoruješ? Ako chceš stráviť zvyšok života?“

„Prečo sa zaujímaš o mňa a môj život? Si víla, démonická zlá víla, ktorá dokáže robiť zázraky lusknutím prsta. Aj tak ale potrebuješ akýchsi ľudí.“

„Koľko ľudí nemá vzdelanie? Koľko z nich nemá čo dať do úst? Sú ľudia, ktorí smútia celé dni a nemajú možnosť svoj život zmeniť. Ľudstvo sa môže zmeniť k lepšiemu vo všetkom. To musíš chápať.“

„A ty si myslíš, že ak im budeš vládnuť ty, tak pôjde tým správnym smerom? Vládnuť znamená aj to, že chceš, aby ťa ostatní poslúchali.“

„Áno, chcem vládnuť a mať ostatných ako prostriedky svojej moci. Som to ja a je to vo mne. Niektoré veci nemôžem zmeniť. Narodila som sa a odvtedy som sa zmenila, ale nie všetko sa zmeniť dá. Dobro a zlo je uhol pohľadu. Maj ma ako vílu, ktorá sa stará o ľudí, alebo menšie zlo oproti ľudským vládcom, ktorí dokážu len zhŕňať svoje bohatstvá.

„Najväčšie bohatstvo je sloboda. Neviem, kto to povedal, no je to tak. Ak chceš vládnuť pre to, aby bol niekto pod tebou, tak nebude múdre dovoliť ti vládnuť.“

„Si vojak, poznáš taktiku a rôzne spôsoby boja. Musíš vedieť bojovať a musíš vedieť aj to, pre čo bojuješ. Vieš, za koho teraz bojuješ? Ak by som bola ja tvojim nepriateľom, kto by bol tvoj spojenec?“ Pozrela na Durfa pohľadom ženy, ktorá sa potrebuje vyrozprávať. Nebolo na nej vidno hnev, len zamyslenie.

„Niečo myslíš dobre, to áno, ale niečo naozaj nie. Ak si jednotlivcom z tej najhoršej skupiny a nemôžeš proti tomu nič urobiť, tak si obeťou. Máš jedinečnú pozíciu na to, aby si mala na veľa vecí zdravý pohľad. Nemala by si ale vládnuť a práve po tom ty

tak veľmi túžiš. Koľko ľudí ti teraz slúži, za tých pár dní? Stovky? Tisíce? Viac?“

„Si človek, slobodný človek. Narodíš sa a máš svoje telo, svoje skutky a svoju cestu osudom. Ak si zoberieš, ako dlho som bola sama. Neuveriteľne sama, sama bez seba samotnej. Zistíš, že vládneš viac ako ja. Mám potrebu vládnuť, tak ako ty potrebuješ jesť a dýchať. Nepotrebujem vzduch, ktorý je pre teba potrebný. Vodu a jedlo tiež nie. Pre viac ľudí som skutočná rozprávka a nemôžem na to nič povedať. Som jediná a ak by som z veľkých diaľok zavolala ostatných svojho druhu, dopadlo by to veľmi zle pre všetkých.“

„Veľmi zle pre všetkých? Aj pre teba?“

„Nepamätáš si boje, ktoré bojovali maniovia proti svojim nepriateľom i sami medzi sebou. To boli vojny, pri ktorých umierali desaťtisíce nevinných a nikoho to netrápilo. Som rovnaká ako oni a predsa celkom iná. Tisíc cyklov zamyslení urobí niečo s každým, ale niektoré veci to zmeniť nedokáže.“ Ciali zo seba dostala ďalšiu dávku informácií, ktoré boli pre ňu sväté.

„Prečo sa od ostatných neodlíšiš viac? Ak musíš vládnuť, tak nevládni svetu, len jednej časti. Ak sa bojíš arkánov, prečo sa s nimi nedohodneš? Nemám toľko čo ty, ale viem veľmi dobre, že každý niečo potrebuje. Smädný vodu a hladný jedlo. Tak, ako

si to povedala aj ty. Vraj potrebuješ vládnuť. Je to nezmysel, nepotrebuješ to.

„Potrebujem. Nepoznáš našu rasu.“

„Môžeš žiť medzi ľuďmi a užívať si života. Skutočný život nie je o palácoch, ale o živote mimo nich. Život je, keď potrebuješ jeden deň zobrať do ruky hrable, druhý varechu a tretí meč. Ak chceš spoznať, čo je to byť nažive, tak musíš zažiť horúce slnko i neprestávajúce dažde. Ak chceš dobre vládnuť, musíš dobre žiť. Ak chceš dobre žiť, tak musíš spoznať život. Spoznávala si ho pred tisíc cyklami. Neviem, ako vyzeral vtedy, ale určite inak. Nie je pravda, že musíš vládnuť. Ak bol každý z vás zaradom vládcom alebo zomieral kvôli tomu, že chcel viac moci, tak môžeš urobiť presný opak. Nepotrebuješ na to zázraky ani krásu. Si mocná, ale predsa uspávaš tých, ktorí ťa na malú chvíľu prekonávajú.“

„Máš v sebe veľa múdrosti. Neviem, prečo mi pomáhaš. Mám ale dobrý dôvod, prečo sa s tebou rozprávam osamote. Nemám nič proti tebe a vybrala som ťa, aby si našiel sestru tej... Larynie. Niečo pre teba mám.“

„Tak to som zvedavý. Ďalšie zlato?“

„Nie celkom. Nastav dlaň.“

„Nenastavím. Viem o čo ti ide, ty chceš, aby som robil presne to, čo si odo mňa praješ. Hviezdu nechcem.“

„Ale chceš.“

„Zbytočne ma presviedčaš, nechcem.“

Ciali dala Durfovi do ruky hviezdu. Keby nepoznala mocné čary, tak by sa jej to nikdy nepodarilo. Tak, ako predtým Larynia, aj Durf sa začal meniť. Jeho vôla sa dostala do konfliktu s vôľou hviezdy a Durf začal v svojom vlastnom tele prehrávať.

15. Kapitola – Neprestávať, hlavne neprestávať

„Je to ešte ďaleko?“ Pýtala sa zvedavá Larynia Durfa, ktorý jej namiesto poučných odpovedí začal dlho odsekávať.

Nikdy si neobľúbila kone a znovu sa viezla, smerom ku Križovatke. Natriasalo ju a cítila sa veľmi nesvoja, ako keby mala každým okamihom spadnúť. Nejedla a nemala si ako odpočinúť. Znovu nechápala viac vecí naraz. Chcela si v hlave všetko usporiadať, ale neustále hopkanie spôsobilo len bolenie celého tela a nemožnosť sa sústrediť. Išla za sestrou, aj keď sa jej niečo marilo, že za ňou nemôže ísť. Nejaký dôvod, nejaký veľmi dobrý dôvod. Nemohla si spomenúť. Tvrdila sama sebe, že by si spomenula, len keby mohla zoskočiť. Ubiehala krajina. Nudné piesky a osamotené steblá trávy, ktoré túžia po daždi.

Larynia nemala spomienky na najnovšie udalosti. Vedela, že sa jej Ciali dotkla. Mala nežnú ruku, veľmi príjemnú. Potom sa zobudila až na cválajúcom koni. Hladovala, bola smädná a niečo ju veľmi ťažilo. Popýtala od Durfa trochu vody, ale nedostala očakávanú odpoveď. Ani sa na ňu nepozrel a nepovedal vôbec nič. Mohla sa opakovať a z nepríjemného nadskakova-

nia zblázniť, ale ani to by jej nepomohlo. Ak na niečo mohla myslieť, tak to bola hviezda. Nechápala, prečo ju vlastne má. Bez modrého svetla a bez moci, ktorá umožňovala preskúmať niekoho naozaj detailne. Ozdoba, kúsok kovu. Niesla ju so sebou a nevedela prečo.

„Tu si odpočinieme.“

Nechápala. Po dlhé hodiny nepovedal nič a teraz jedinú vetu. Niečo mu odpovedala. O smäde, o Lussii, bolestiach z jazdy na koni. Až teraz si uvedomila, že je s ním sama. *Kde je to dievča? Tá Lilien?* Pozerala sa okolo seba, či ju neuvidí. Nemohla ju nájsť. Nevedela, čo sa s ňou deje. Pýtala sa Durfa a znovu narazila na mlčanie. Išla za ním a stále viac sa jej zdalo, že sa rozpráva s múrom. Chytila ho za ruku, pripravená na čokoľvek. Predpokladala, že ju bude ťahať za sebou, alebo jej nejako ublíži. Namiesto toho jej ruku jednoducho dal stranou, bez emócii. Niečo povedal vo vývarovni a ticho sa posadil. Larynia ho vôbec nepoznávala.

„Si smädný?“ Možno nie najbystrejšia veta, ale rozhodla sa, že to skúsi. Bola skoro dospelá a vedela, ako sa má správať. Vo

vodných knihách boli pokyny pre ženy. Každá žena si mala ctiť muža a starať sa o neho. Durf vôbec nebol jej vysnený princ, ale nemala k nemu nikdy nejaký väčší odpor. Keď si už myslela, že ju tak rýchlo niečim neprekvapí, tak ju prekvapil. Znudene pozeral jedným smerom a neodpovedal.

„Môžeš mi povedať, čo sa s tebou deje?“ Otázka bez odpovede sprevádzaná ďalšou otázkou. So starším vojakom to nerobilo nič. „Dosť bolo odpočinku, musíme ísť ďalej. Musíme ísť hneď!“ Naliehavo vravela a pokúšala sa zodvihnúť ho. Dočkala sa len nepodstatných pohybov a pohľadu všetkých naokolo na nezvyčajnú dvojicu. Unáhlené dievča a starší muž, ktorému je očividne všetko jedno.

„Hej, hej ty, za koľko ju predáš?“
„Za desať je tvoja,“ sucho odpovedal nejakému chlapovi, ktorý sa zapozeral na Laryniu.
„Ak za desať, tak tu ich máš,“ hodil pár zlatiek na stôl pred Durfa a ťahal prekvapenú Laryniu preč.
„Počkaj, rozmyslel som si to. Poď so mnou.“ Durf vyviedol stále hladnú Laryniu von. Vôbec nevedela, čo sa deje. Všetko bolo pre ňu prirýchle.

„Čo sa deje s tebou?“

„Tie mince. Sú úplne nové, nepoužívané, s vytlačenou Marinovou hlavou.“

„No a?“

„Vieš, čo to znamená?“

„Nie.“

„Marinus bol tu. Možno sa mi ho podarí vystopovať.“

„Prečo si bol tak dlho ticho? A prečo si ma chcel predať? A prečo chceš vystopovať Marina? A prečo sme odtiaľ odišli? A prečo...“

„Tak,“ odpovedal Durf bez akéhokoľvek premýšľania.

„Čo tak?“

Larynia naskočila na koňa. Prvýkrát celkom sama a dobrovoľne. V poslednej chvíli, pretože inak by tam ostala. Nedávalo jej vôbec nič logiku. Skúsila použiť hviezdu na Durfa, aby videla, čo sa s ním deje. Nedosiahla nič. Hviezda mlčala. Nemala žiadnu z tých skvelých schopností, ktoré mala kedysi. Cválala s ním a akosi ju nelákalo držať sa silného vojaka. Snažila sa nevnímať neustále natriasanie, ale bolo to ťažké. Po dlhej púti sa kôň zastavil a Durf z neho zliezol. Larynia nevidela vôbec nič zaujímavé na tom mieste, ale očividne mal vojak iný názor. Pozorne skúmal akési stopy, z ktorých sa dalo čítať iba

ťažko. Viac rôznych stôp, no na niektoré z nich si pamätal. Nohou rozryl trochu piesku, pod ktorým sa objavilo ohnisko.

„Čo si našiel?“ Spýtala sa Larynia, ktorá neočakávala odpoveď. Pýtala sa len tak, zo zvyku. Zaujímalo ju, prečo človek s toľkými skúsenosťami rozhrabuje piesok.

„Bol tu.“

„Kto tu bol? A kedy?“

„Marinus. Ak sa mi ho podarí chytiť a doniesť ku čarodejnici, tak ma zasype zlatom.“

„Myslíš, že bude vedieť niečo o Lussii?“

„Možno. Čím skôr ho nájdeme, tým lepšie. Akurát je odtiaľto jeden deň cesty, presne tým smerom,“ odpovedal a ukázal rukou presný smer. Larynia sa pozrela, či tam niečo uvidí, nejaké stopy alebo čokoľvek iné, no bez úspechu. Nevšimla si vôbec nič.“

„Ako to vieš presne?“

„Jednoducho viem.“

„Niekto ti to povedal?“

„Áno. Vlastne nie.“

„Už viem čo je s tebou, ty máš hviezdu! Dala ti Ciali hviezdu aby si robil všetko čo si bude priať.“

„Dala a čo teraz?“

„Daj mi ju!“

„Daj mi ju? Akým tónom sa so mnou rozprávaš? Som myslel, že máš trochu viac výchovy.“

„Ja som myslela, že nezahodíš dušu tak úžasného človeka kvôli ligotavej veci, ktorá ti za to nestojí. Za tú chvíľu si ma veľa naučil. Obľúbila som si ťa a viem, čo to muselo znamenať, keď si sa obrátil proti Marinovi. Teraz ťa žiadam, aby si sa obrátil proti tej hviezde. Nedokáže to asi nikto, ale ak áno, tak ty!“

Do tváre hrdého človeka sa dostala hanba. Nedokázal to zniesť. Slová Larynie ho ranili. Nastal nový boj, medzi mocou hviezdy a medzi telom, ktoré dokáže žiť bez nej. Súboj medzi parazitom a hostiteľom, ktorý sa rozhodol pre ráznu zmenu. Mladá žena, skrehnutá strachom a všetkým, čo musela stále prekonávať, natiahla ruku. Chcela sa dotknúť. Zobrať na seba ťarchu, ktorá mení človeka. Obetovať sa. Ruka sa nedotkla hviezdy a hviezda sa nedotkla inej ruky, ako Durfovej.

„Ak chceš vedieť, prečo naozaj chcem tvoju hviezdu, tak to cez ňu zisti, nebudem ti v tom brániť,“ vyšlo potichu z Larynie. Jemný, dobrosrdečný hlások. Prosba, aká sa neodmieta. Bez ohľadu na to, či to skutočná prosba je, alebo nie.

„Verím ti,“ odpovedal jej na to Durf. Z ničoho nič hviezdu zahodil. Len tak, ako by odhodil objedené kosti, na ktorých už nie je ani kúsok mäsa. Larynia sa okamžite rozbehla, chcela ju zobrať do rúk, vábila ju. Žiarila a bola neodolateľná. Durf ju zachytil a ťahal od nej preč. Nebolo to pre neho nič ťažké.

„Prečo si to urobil?“

„Nepotrebujem ju. Jednoducho ju už nepotrebujem.“

„To nechápem, veď...“

„Veď čo? Dala mi ju divná čarodejnica?“

„Prečo si sa jej len tak vzdal?“

„Pochopil som, že prináša viac zla, ako dobra. A okrem toho, viem veľmi dobre, že tá Ciali všetko vidí. Aspoň ma nebude ovládať.“

„Niekde som čítala, že každý má v sebe skutočnú silu.“

„Ale netáraj, ty čítať nevieš. Ale naučím ťa to niekedy, ak budeš chcieť. Najvyšší čas... mám to!“

„Máš čo? Niečo si zistil?“

„Rozmýšľaj. Prečo Ciali chce, aby sme jej slúžili? Chce, aby sme pre ňu získavali ďalších ľudí, aby mohla neskôr vyhubiť Arkánov. Čo ak budeme tak ďaleko, že pre ňu nebude mať žiadny zmyseľ sa nami zapodievať? Ak pôjdeme preč od nej, tak by nás mala nechať úplne na pokoji.“

„Nemôžeme ísť preč. Čo Lussia? A Ziggy?“
„Na to mám tiež jeden nápad. Naskočme na koňa. Viem, kde ich nájdem.“

Cesta ku Križovatke bola dlhá a únavná. Larynia bola zničená, najradšej by aspoň mesiac ležala a oddychovala. Dobrodružstvá, cestovanie, stará a mocná mágia, na to všetko nebola stavaná. Cestou sa dozvedela o niečom, čomu nechápala, no Durf jej to odborne vysvetlil. Niekto, len kúsok odtiaľ, sa pokúsil zjesť celú ťavu. Vysoká, divoká žena s dlhými rukami a spolu s ňou obyčajné dievča. Popis presne sedel na Ziggy a na Lussiu. Nevedela, na koho sa tešiť viac. Mala hviezdu, ktorá ale nežiarila. Nemohla zistiť, kde sú a čo majú nové. Neostávalo jej nič iné, ako dozvedieť sa niečo o nich starým dobrým spôsobom.

Dostali sa do krčmy, v ktorej bola nedávno veľká stávka, či sa podarí zjesť ťavu alebo nie. Doteraz sa o tom viedli reči medzi ľuďmi i medzi tvormi, ktoré sa na ľudí podobali iba čiastočne. Parenasovia, malé bytosti, ktoré obsluhovali ostatných, sa Larynie báli. Pre ľudí vyzerala ako úplne obyčajné ľudské stvorenie, niekde medzi dievčaťom a ženou. Pre Parenasiov však bola táto neznáma niečim známa.

„Boja sa ma? Prečo sa tak správajú?“

„Ešte nevideli niekoho, ako si ty. Alebo možno pripomínaš nejakú ich bohyňu.“

„Ja? Čože?“

„Ako to mám vedieť? Tých krpatých som videl v živote... No teraz už druhýkrát.“

„Nemám rada, ak sa ma niekto bojí. Stačilo mi, keď sa ma Lussia bála, ale to bola ešte maličká.“

„Neviem, čo si jej robila. Či si jej na pár minút nedávala hlavu pod vodu alebo tak.“

„To určite nie.“

„Mala by si vedieť, je veľký rozdiel medzi slovami strach a rešpekt. Môžeš sa niekoho báť a tak mu nepôjdeš do cesty, alebo môžeš niekoho rešpektovať a nepôjdeš mu do cesty z iného dôvodu.“

„To nebolo veľmi dobré vysvetlenie.“

„Rešpekt je, keď sa môžeš na niekoho spoľahnúť, že urobí dobrú vec. Alebo je tu ešte jedna možnosť. Pozerajú tak na teba, lebo ťa chcú rituálne zjesť.“

Zatiaľ, čo veliteľ svojou neohrabanou ganelčinou objednal niečo na zjedenie, pridala sa k ich stolu ďalšia postava. Mladý muž so zakrytou tvárou.

„Musíme spolu hovoriť,“ opatrne pošeptal Durfovi.

„Ale no tak, Ramael, pekne sa ukáž, z nosa ti neuštipnem.“

„Ra-Ramael?“ Pridala sa do rozhovoru Larynia, ktorú to poriadne preľaklo. Nevidela ho celé cykly a teraz je s ňou pri stole.

„Kto je to? Veríš jej?“

„Ale celkom hej. Čo mi chceš povedať? A kde máš pána?“ Spýtal sa Durf Ramaela a pozeral po miestnosti, či ho niekde neuvidí.

„Je na teba odmena. A na pár ďalších ľudí. Hlavne na nejakú čarodejnicu. Marinus za ňu ponúka 50 000 zlatiek.“

„Toľko nemá. Ak by aj mal, tak to len ukazuje, že si s ňou vôbec nevie rady.“

„Uisťujem ťa, že má toľko. Alebo mal. Nevyzerá to s ním dobre,“ pridáva Ramael.

„Veľký vodca padá. Prišiel o moc a štve ho to tak, až z toho ochorel. Nemám pravdu?“

„Veru nie. Naštval nejaké dievčatko a to ho na zemi kus dokopalo.“

„Lussia! Ona žije? Je ďaleko?“ Larynia si nepýtala slovo. Dúfala, že o nej bude niekedy počuť. Ten popis na ňu sedel dokonale. Aj keď bol veľmi krátky.

„Ty ju poznáš?“ Obrátil sa na ňu s otázkou Ramael.

„Že či. Je to moja sestra. To dievča bolo trochu nižšie ako ja a s hnedými vlasmi?“

„Podobala sa na teba. Asi to bola ona.“

„Je živá? Je v poriadku?“

„Keby bola mŕtva, tak asi nikomu neublíži. To dá rozum. Povedz mi, čo ešte mi vieš povedať o Marinovi? Kde je?“ Durf sa vypytuje a chce sa rýchlo dozvedieť všetko dôležité.

„Neďaleko odtiaľto. Prinášam varovanie, má so sebou niekoľko ozbrojencov. Zopár tých, vieš ktorých, čo dajú za neho aj život a na ďalší deň si na neho nespomenú. Kvôli čomu si tu ty?“

„Dobrá otázka. Môžem ti veriť?“

„Samozrejme. Bol som prinútený slúžiť Marinovi, nie som v jeho družine dobrovoľne.“

„Mám úlohu nájsť sestru tejto slečny a doviesť obidve do chrámu. Ideálne aj s Marinovou hlavou.“

„To je riskantné, nepúšťal by som sa do toho. Má tu dosť mužov a myslím, že má v pláne niečo naozaj bláznivé.“

„Niečo bláznivé má v pláne vždy. Už je raz taký.“

„Zaujíma sa teraz o nejakých arkánov, vysoké bytosti s obrovskou silou, ktoré dokážu poraziť tú vílu, ktorej sa zapáčilo na jeho mieste v chráme. Viem, že ich chce nejako použiť proti nej.“

„Už sa o to raz pokúsil. Možno sa mu to teraz podarí, kto vie? Je tu ale jedna dôležitá vec, ktorú by si asi mal vedieť. Tá víla je nebezpečná a vo viac ohľadoch je lepšia ako Marinus. Dovoľuje veci, ktoré Marinus zakázal. Navyše vie čarovať. Myslím si však, alebo skôr som presvedčený, že chce zariadiť vojnu ľudí a arkánov. Chce sa ich zbaviť a je jej takmer jedno, čo to bude stáť.“

„V tom by sme mali určite niečo podniknúť. Ak dokáže naozajstné kúzla, tak si ľahko získa ľudí. Celé národy. Neviem, koľko žije ľudí na svete, ale každý jeden by jej slúžil dobrovoľne alebo nie. Navyše ak by im vo všetkom pomohla, bola by sa sila ľudí zvýšiť niekoľkonásobne v krátkom čase.“ Ramael mal na vec svoj pohľad. Vedel, že kto sa do kúzlenia naozaj vyzná a chce niečo dosiahnuť, tak to aj dosiahne.

„Prosím, doveď Lussiu ku mne, veľmi sa o ňu bojím.“

„Počkaj, to sem teraz nepleť, Larynia, riešime tu vážne veci.“

„Vieš moje meno? Pamätáš si ho? Keď sme sa naposledy, videli, tak...“

„Rozpovieš mi to potom, dobre?“

Durf s Ramaelom preberali v svojich rozhovoroch podrobnosti. O Ciali i o Marinovi. Larynia ich len potichu počúvala. Vôbec sa nevyznala do politiky. Nerozmýšľala nad tým, kto je v skutočnosti horší, či Ciali alebo Marinus. Bolo jej smutno za sestrou a zároveň sa veľmi tešila, že ju pravdepodobne už čoskoro uvidí. Aj Ziggy. Spomínala si na jej fóriky, ktorým nikdy veľmi nerozumela. *Mohlo ma napadnúť, že ak sa stretnú, tak bude všetko v poriadku. Spolu sú silné. A je veľmi odvážne, že chodia po svete.*

„Poď, ideme za sestrou,“ veselým hlasom oznámil Durf. Larynia ho bez váhania nasledovala. Vyšli z miestnosti a okamžite ich zadržali ozbrojenci. Nedošlo k boju a išli s nimi. Obidvoch vliekli k postave, ktorá im stála chrbtom. Žiadny atlét, ale starší človek, ktorého bavilo rozprávať aj s plnými ústami. Obrátil sa a neľútostne si premeriaval svojho bývalého generála a akési dievča, ktorého meno nevedel a ani ho nezaujímalo.

„Môj poslíček ti dúfam vysvetlil všetko potrebné, však?“

„Spomínal niečo o tom, že si sa vôbec nezmenil. Znovu potrebuješ pomoc všetkých naokolo, aby sa ti mohlo lepšie žiť.“

„Smelé slová, vždy si bol smelý. Viem, že ma nemáš vo veľkej obľube a ani ja teba, odkedy si ma zradil. Musíme si však pomáhať, iná možnosť tu nie je. Nemôžem dovoliť, aby niekto ako tá víla pošliapal našu vieru.“

„Toto nie je o viere, ale o moci. Prišiel si o moc a chceš ju späť. Chceš ju späť tak moc, že si ochotný dohodnúť sa aj s vlkmi.“

„Ak chce vlk to isté čo ja a dokáže viac ako len vrtieť chvostom, tak sa s ním rád dohodnem.“

„Nezmenil si sa.“

„Najlepšie sa dohodne s vlkmi ten, kto je sám vlkom. Dosť ale skrytých významov. Chcem sa tej Ciali zbaviť. Moje plány zlyhali, ale nie všetky. Mám to, čo chce. Toto dievča,“ ukázal na Lussiu, „a ty máš to druhé. Výborne. Máme čo chce a máme aj koho proti nej použiť.“

„No to som zvedavý.“

„Nechajte ju, nič vám nespravila!“ Larynia si znovu nepýtala slovo a žiadala, aby Marinus neurobil jej sestre nič zlé. Vznikol obrovský smiech, celá družina sa smiala, okrem Marina. Bolelo ho telo, pretože ho Dievča dostalo na zem a kopalo by ho asi doteraz, keby ju od neho nikto neodtrhol. Smiech prešiel všet-

kých po tom, čo sa Larynie dotkla akási postava s dlhými rukami. Okamžite spoznala Ziggy.

„Rada ťa znovu vidím.“
„Aj ja teba, aj ja teba! Chýbala si mi. Si tá najlepšia a...“
„Dobre, stačilo. Kto to má všetko počúvať? Poď, zavediem ťa za maličkou.“

Dvojica arkánky a ľudského dievčaťa sa vzďaľovala od ostatných. Nechali ich plánovať ich plány, ktoré Larynii nič nehovorili a Ziggy ich už dávno vedela. Nevedela, čo sa pýtať. Naposledy videla hrdú arkánku s podivným humorom ešte pred bitkou o hrad, ktorá nedopadla veľmi dobre. Dobre si ju pamätala, však takých ako je ona sa nedá nevryť do pamäti. Vysoká, svalnatá, s dlhými vlasmi prehodenými cez ľavé rameno. Presne taká, akú už dávno chcela vidieť.

„Niečo by som ti chcela povedať.“
„Áno? A čo také? Už si si našla novú lásku a chceš s ním ostať do konca života? Nezabudni niektorého krpca pomenovať po mne.“

„Nechápem, ako si to myslela. Nemám žiadne lásky. Chcela som povedať niečo iné.“

„Niečo iné. Čo to asi bude? Máš kameň v topánke?“

„Tá palma, to ja som ju oživila.“

„Palma? Aká palma? Hádam len nie mäsožravá a hádam to nie je tá, ktorú odkliala slečna, ktorá dovtedy nosila vodu. A možno áno. Prišla som na to! Som dobrá!“ Ziggy sa nezabudla pochváliť svojim typickým spôsobom.

„Ty to vieš?“

„Každý to vie, o čom sa asi tá banda múdrych dohaduje? Nevedia, či ťa zarezať a stiahnuť z kože, alebo najskôr stiahnuť z kože a zarezať až potom.“ Larynia na to chcela niečo odpovedať, ale nemohla. Od strachu jej stuhli ústa.

16. Kapitola – Stretnutie

„Tak rada ťa vidím!“ Opakovala niekoľkokrát Larynia pri objímaní sa so sestrou, od ktorej bola odlúčená. Najdlhšie v jej živote. Videla ju veľakrát cez hviezdu, no osobné stretnutie bolo silnejšie ako čary a múdrosť vekov, ktorá bola potrebná na stvorenie hviezd. Všimla si, že sa jej sestra trochu zmenila. Zmenšila sa, alebo to tak vyzeralo. Povedala jej to.

„Nie, nezmenšila som sa, len už nemusím stáť na špičkách. Mala som to rada, chcela som sa ti čo najviac priblížiť. Teraz ale som taká, aká som. Prijala som to. Nemusím sa už viac na teba podobať, mám pred sebou vlastný život. Vážim si ťa takú, aká si, váž si aj ty mňa. Ak ti nevadí, že som v porovnaní s tebou malá a odlišná.“

„To sa mi páči. Veľmi rýchlo rastieš a dospievaš.“

„Ja dospievam? Nie náhodou ty? Kedysi by si povedala, že je to podľa akýmsi zásadám.“

„Kedysi si ty na mňa nakričala, že nie som tvoja matka.“

„Celkom som na ňu zabudla. Naposledy, keď som na ňu použila hviezdu, tak nič neukázala.“

„Vieš, neviem ako by som to povedala,“ dostala zo seba smutne Larynia a jej krehké slová smerovali do plaču.

„Povedz mi to rovno.“

„Ale to sa nedá povedať rovno.“

„Ale dá sa. Ochorela? Zomrela?“

„Ty len tak povieš takéto slová?“

„Predávali ma na trhu, skoro uškrtili, skoro ma zabili hladom a horúčavou, Ziggy mi vykrútila ruku, poslali za mnou vraha a neskôr ešte aj vrahyňu. Jedno slovo vydržím, nech už je akékoľvek.“

„Už sa na teba nikdy tak neusmeje, pretože už...“

„Zomrela?“

„Áno.“

„A to si nevedela povedať rovno?“

„Si ešte malá na také veci.“

„Tak chvíľu ma rešpektuješ a chvíľu som podľa teba malé decko. Si naozaj divná. Musela si sa poriadne udrieť do hlavy. Je stále ťažšie sa v tebe vyznať.“

„Dospievaš príliš rýchlo,“ bránila sa Larynia.

„Ty príliš pomaly.“

„Prečo si taká drzá a protivná?“

„Z toho istého dôvodu, prečo si ty tak staromódna a hlúpa.“

„Prečo mi tak hovoríš?“

„Prečo si myslíš, že by som mala byť malá na niečo, čo som videla na vlastné oči? Môžeš mi povedať pravdu, znesiem ju. Určite to bude lepšie, ako tie hromady mŕtvych tiel, ktoré som videla a všetko, čo bolo za tým. Môžem povedať, že som toho prežila viac, ako ty. Som mladšia, to nezmením. Ale môžem zmeniť svet k lepšiemu a mám na to. Chcem svet, kde si budú všetci rovní. Nikto nebude považovať mladších za automaticky hlúpejších či slabších a nikto nebude nútený hrať sa na niekoho, kým nie je. Som drzá a čo teraz? Som hrdá na to, že si stojím za svojim.“

„Ja len... Nerozumiem ti. Neber si to zle s tým dospievaním. Obdivujem ťa, ako rýchlo dokážeš niečo prijať. Povedala som ti, že žena, ktorá ťa porodila, zomrela. S tebou to nič nerobí a zdá sa mi to neuveriteľné.“

„Čo zmení môj plač? Ak by som preplakala celé dni, nezmenilo by sa vôbec nič. Môžem sa trápiť, bedákať a modliť sa za dušu. Pre mňa ale nie je duša. Nie je nejaké nebo. Ak sa chcem trápiť, tak sa budem trápiť. Ak ale môžem urobiť niečo zmysluplnejšie, tak to urobím. Nezaujíma ma ma, či je to normálne alebo nie. Pretože viem, že to normálne je, len staré názory na to sú nenormálne.“

„Naozaj si sa zmenila. Vôbec ťa nespoznávam. Si to vôbec ty?“ Larynia sa pre istotu posadila, ako keby mala odpadnúť. Bola pred ňou jej milovaná sestra. V iných šatách, s inou istotou, ktorou kráčala svojim životom.
„Poď, niečo ti ukážem.“

Lussia sa pohla niekoľko krokov stranou a sadla si len tak, na piesok. Začala prstami niečo kresliť. Niečo, čo jej robilo obrovskú radosť. Jej pohyby boli nezreteľné a výsledok nevyzeral veľmi dobre. Nekreslila dlho, mala to hneď. Možno by jej staršej sestre niečo vravelo to, čo bolo napísané, keby zanechávala odkaz pomalšie.

„Čo je to?“ Larynia sa pozerala na umenie, ktorému nerozumela.
„To som ja. Dokážem písať! Od Ziggy som sa naučila niečo málo a teraz to dokážem. Možno nie najlepšie, ale dokažem to. Pár dní dozadu som nevedela vôbec nič a teraz už viem.
„Ty si sa naučila písať a čítať?“
„Ešte nie všetko. U arkánov vie písať každý, úplne každý. Raz to bude aj u nás, ako kedysi.“
„Ako kedysi? O čom to hovoríš?“

„O Marinovi predsa a jeho otcovi. Lepšie sa im ovládajú ľudia vtedy, keď ani len čítať nevedia. Poslušný otroci, to je to, čo si priali, jeden aj druhý.“

„Ale my nie sme otroci.“

„Sme v tej najvyššej vrstve, tak sme mali len nosiť vodu. Ostatní museli ťažko pracovať celé dni a nezarobiť za to skoro nič. Ale to určite vieš.“

„Keby to tak nebolo, tak by na svete nebol poriadok.“

„Aký poriadok? Čo chceš povedať? Ak sa nemôžeš naučiť ani len základné veci, tak môžeš snívať o poriadku. Je to celé o moci a o ničom inom.“

„Akej moci?“

„Určite sa s tebou niečo stalo, nie so mnou. Nepamätám si ťa tak nechápavú. Že si zase zaľúbená? Páči sa ti ten Ramael, však? Vždy sa ti páčil.“

„Nepovieš to nikomu?“

„A komu by som to vravela? Každý to už vie. Aj tí, ktorých to vôbec nezaujíma. Tvoj obľúbenec sa ale kamaráti s Marinom a to nie je veľmi dobre. Nevieš, čo môžeš od takých očakávať.“

„Počula som rozhovor medzi ním a Durfom. Podľa mňa...“

„Kto je ten Durf?“

„Pracoval pre Marina, bol vojakom a velil armáde.“

„Marinov kúzelník, Marinov generál. Ty máš ale priateľov. Aby som nezabudla, prebudíš démona, ktorý chce zničiť svet.“

„Preháňaš, nechce nič zničiť.“

„Že nie? Zobuď sa! Zobuď!“ Lussia bola čoraz viac netrpezlivá a nahnevaná. Vždy si svoju sestru vážila a teraz, keď sa po dlhom čase stretnú, je pre ňu ešte viac vzdialená, ako kedykoľvek predtým.“

„Možno je zlá, ale nie je horšia ako Marinus.“

„To preto, lebo nechápeš súvislosti. Si nechápavá.“

„Neurážaj ma... prosím.“

„Uvedomuješ si, že práve prosíš mladšiu, aby bola milšia ku staršej, však?“

„Nedávaš mi inú možnosť.“ Nešťastná Larynia si dávala hlavu do dlaní.

„Ty sa mi nemáš čo ospravedlňovať. Asi naozaj nevieš o tom, že je tá tvoja bývalá palma horšia, však?“

„Nie je horšia. Nikoho netrestala a robila zázraky, ktoré pomáhali ľuďom. Aj dovolila, aby sa mohli ľudia kúpať v jazere pri chráme.“

„To sú všetko maličkosti. Chce, aby ju uctievalo čo najviac ľudí. Viac ľudí, viac vojakov. Viac vojakov, väčšia šanca, že vyhubí

arkánov. O to jej ide, o nič iné. To vieš veľmi dobre. Tak sa nehraj na ešte viac nechápavú, aká si.“

„Neverím tomu, určite bola dlho prekliata a mohla sa nad všetkým zamyslieť. Nechce nikomu ublížiť,“ bránila ju Larynia.

Rozhovor medzi dievčatami pokračoval. Vymieňali si novinky a najrôznejšie názory. Larynia zisťovala, že akýkoľvek slovný súboj nad sestrou nevyhrá. Nemá ma to silu. Bála sa pokračovať a radšej ustupovala. Nevedela, čo má robiť. Odkedy sa prvýkrát výraznejšie zastala sestry, stále viac sa zamotávala do vecí, ktorým nedokázala porozumieť. Cestovala, spoznávala svet a zisťovala, že sa nikde nehodí. Poznala malú časť sveta, úplne maličkú, no aj tak bol už teraz pre ňu obrovský. Nevedela kam ďalej a nechcela nič podnikať. Ciali, maniovia, arkáni, Durf, Ziggy, Marinus, voda, viera, to všetko jej prúdilo vo všetkých myšlienkach. Búrka v hlave, ktorá išla vybuchnúť. Tlačila všetko v sebe a ukazovala len svoju naivitu a zbabelosť.

„Povedz jej to, povedz,“ ozývalo sa jej v ušiach a v celej hlave. Nevedela, odkiaľ prichádza ten hlas. Nebol to hlások Lussie ani drsný hlas Ziggy. Hlas sladký ako med zo sviežich kvetov. Našepkával jej, čo má robiť.

„Nepoviem.“

„Povedz!“

„Nepoviem!“

„Čo nepovieš? S kým sa rozprávaš?“ Lussia si všimla, ako Larynia niečo hovorí. Niečo, čo nie je určené jej.

„Ale nič, nevšímaj si to.“

„Je ťažké si to nevšímať. No tak, povedz mi, čo ťa trápi. A s kým si sa rozprávala.“

„To nie je dôležité, zabudni na to.“

„Budem hádať. Mala si v rukách hviezdu, takú ako som mala ja a ostal po nej hlas. Niekto ti chce povedať niečo, čo ťa oslabí. Niekto chce, aby si prišla o priateľov, aby si bola sama, slabá a zraniteľná.“

„Lussia, ako to môžeš vedieť? Vôbec ťa nespoznávam.“

„To je veľmi jednoduché, myslí mi to a poznám to. Mám s tým skúsenosti. A trochu je to o šťastí. Mne môžeš povedať, čo ti našepkáva nejaký hlas. Nemôžeš to v sebe držať na veky.“

„Nepovieš to Ziggy?“

„Poviem.“

„Nepovedz.“

„Prečo by som to nemala povedať? Je to niečo, čo ti tlačí hlúposti do hlavy. Možno ti ona pomôže.“

„Mne už nepomôže nikto.“

„Skús mi povedať, čo si také znovu vyviedla, odkedy sme sa nevideli.“

„Nič som neurobila, iba som sa vrátila k tej mäsožravej palme a pomohla som jej. Už mi nikto nepomôže.“

„Nikto? Dobre, zavolám ju, ostaň tu.“ Lussia išla k miestu, kde bolo zhromaždenie. Ziggy, Marinus, Ramael, Durf a pár vojakov.

Malá vyvýšenina, strážená vojakmi. Marinus a jeho najspoľahlivejší vojvodca, ktorý sa otvorene postavil proti nemu, diskutovali o spoločnom postupe proti čarodejnici. Údaje o vojenskej sile, taktike a ľudských stratách z jednej strany, z druhej reči o viere, o vode a predurčení kontrolovať ľudí. Diskusia bola veľmi živá, plná hrozieb a prázdnych sľubov. Bolo až neuveriteľné, ako sa každý dostal nejako do nepriazne osudu. Stačilo, aby neškodnú, mäsožravú palmu, niekto premenil na nebezpečnú krásku. Lussia išla za Ziggy. Len tak, na slovíčko. Tú ale viac bavili všetky tie vojenské dohady a jej prirodzené srandičky, ako robenie akejsi podpory pre tých, čo to v hlave nemajú úplne v poriadku. Hlavné slovo skackalo z úst do úst, každý sa do diskusie zapojil a po skončení dostal pohľady plné súhlasu, alebo nesúhlasu.

„Čo zase chceš?“ Ziggy nervózne nasmerovala svoj hlas na Lussiu, ktorá do nej stále dobiedzala.

„Môžeš sa pozrieť na Laryniu? Niečo s ňou je.“

„S ňou je stále niečo. Raz jej šibe, potom jej šibe viac, neskôr jej šibe z lásky a ešte viac jej šibe, keď o nejaké tie lásky príde. A vôbec, ona ťa požiadala o to, aby si išla za mnou?“

„To nie.“

„Tak prečo ju nenecháš trochu na pokoji? Prežila si toho asi dosť a tak je jasné, že má niečo s nervami. Všetci máme. Česť výnimkám. Mne sa nervovať nechce. Ani s tebou. Takže ak neprinášaš nejaký nápad, ako sa zbaviť tej démonickej paničky, tak nás nechaj rozmýšľať.“

„Keby na ňu viacerí strieľali z rôznych strán, tak by nemohla zneškodniť všetky strely.“

„Výborné. Počuli ste tu všetci? Máme riešenie. Preberte to, ja sa zatiaľ pozriem na tú slečnu. Čo si sa o nej dozvedela?“

„Má v hlave hlasy. Neviem, čo sú zač a ako sa tam dostali, ale môže to byť pre ňu veľmi nebezpečné.“

„Čo tie hlasy hovorili? Nie niečo ako pozabíjaj ich všetkých, poodtínaj im končatiny a z vnútornosti urob guláš?“

„Ziggy!“

„Čo?“

„Prestaň s tým!“

„Ešte som nepovedala, čo by mohlo byť korenie.“

„Ty sa nezmeníš, však?“

„U nás, arkánov, je jedna krásna filozofia. Smejte sa nám, že sme každý iní, my sa smejeme vám, že ste všetci rovnakí.“

„Takže ty chceš byť iná?“

„Či chcem byť originálna, inteligentná a kreatívna? To vieš, že nie.“

„Prečo nie? Aha, už chápem. Povedala si nie, pretože každý iný by povedal áno.“

„Nie.“

„Nie?“

„Ale áno. Len ťa skúšam. Ako dlho má tie hlasy?“

„Neviem, ale vraj jej už nikto nepomôže.“

„Zaujímavé, s takýmto niečim som sa už stretla. Podľa mňa ju niečo trápi.“

„To je ono? Na to si prišla? Že ju niečo trápi?“

„Viem o tom jeden okamih. Čo si čakala, že vymyslím niečo na dvadsať kníh? Dám do toho filozofiu celého sveta, všetky tie mystické vecičky a budem o tom meditovať?“

„To nie, ale niečo viac.“

„Fajn. Niečo ju trápi a veľmi ju trápi, že ju to trápi. Spokojná?“

„Si naozaj zďaleka.“

„A niečo negatívne mi nepovieš?“

„Myslím, že si natoľko bláznivá, že nikdy nebudem vedieť, čo mám od teba čakať.“

„Ja si zase myslím, že myslíš až priveľa. Skús niekedy nemyslieť. Oddýchne si tvoja hlavička a nájdeš si toľko nápadníkov, až to nebudeš vedieť spočítať. Lebo ti nebude fungovať hlava.“

„Ziggy, ty si prípad. Minimálne na ľudového liečiteľa.“

„Náhodou, to bola inak dobrá robota. Vtedy som sa dobre nasmiala. Keď som liečila bylinkárku, ktorá tyranizovala okolie. Nechala niektoré tie zelené buriny sušiť pridlho.“

„Ty si bola ľudovou liečiteľkou?“

„Ty nie? Pche, môžeš závidieť. Kde si nechala tú svoju sestričku? Nebola ešte pred chvíľou tu, alebo nie?“

„Určite plače za nejakým krikom.“

„To by ma mohla naučiť. Pred krikom pochopím, ale za krikom, tak to veru nie.“

„Ber to trochu vážne. Teraz tu bola a nie je tu, musela ísť... za Ramaelom.“

„Ten stojí tam a Laryniu pri ňom nevidím.“

„KDE SI SA SCHOVALA?!?!?!“ Vykríkla Lussia na staršiu sestru, ktorá mala ostať na mieste. *Vraj zodpovednejšia a múdrejšia. Mám pocit, že sa zase išla niekde vyplakať. Ale prečo?*

„Tu sa nemá ako stratiť. Žiadne kopce, nič. Len kopa piesku. A za tou kopou piesku zase nič. Možno našla lopatu.“

„Pochybujem, že by sa dokázala zahrabať.“

„No asi sa s ňou zahrabala. Bolo by dobré nájsť ju skôr, ako bude dvesto lakťov pod zemou.“

„Máš príliš šialenú fantáziu, vieš o tom? Podľa mňa jednoducho zmizla.“

„Možno jej narástli krídla a odletela. Alebo sa prepadla do inej dimenzie.“

„Do čoho? Vieš, že tie tvoje arkánske výrazy nepoznám.“ Lussiu rozčulovalo, že vie hovoriť len jedným jazykom a iba teraz sa začína učiť čítať a písať, stále len v tom istom jazyku. *Ziggy ich vie toľko, tak veľa sa môžem dozvedieť. To by som si priala.*

„Ale to nie je arkánsky. To o tých dimenziách, to boli také rôzne technologické hračky, ktoré mali tergasovia. To je také niečo, čo som už asi spomínala. Také zvláštne bytosti, ktoré vedeli asi všetko a nezanechali za sebou takmer nič.“

„Čo to má s tým, že tu Larynia bola a teraz nie je?“

„Nič, alebo všetko. To nikto nevie úplne presne.“

„Čo sú to tie dimenzie?“

„Myslíš, že by si to pochopila?“

„Určite.“

„Tak, až sa naučíš čítať ich jazyk, tak mi to môžeš vysvetliť. Budem len rada.“

„Nevieš čo to je a spomínaš to?“

„Rátala som s tým, že ty to vieš. Máš prehľad o všetkom možnom, na svoj vek. Možno máš v hlave veci, ktoré raz všetkých zachránia a zmeníš svet, aký ho poznáme.“

„A to má byť zase čo? Ako myslíš, že zmením svet? Možné to je, ale neverím tomu.“

„No... Nad tým som neuvažovala. Možno sa ale naučíš privolávať dažde bubnovaním a táto púšť sa zmení na peknú, veselú krajinku.“

„Ziggy?“

„Áno?“

„Môžeš byť chvíľu vážna? Snažím sa zistiť, čo sa stalo.“

„Asi naozaj zmizla, ako si spomínala. Alebo niekto na ňu použil nejaké kúzla.“

„Kto dokáže vyčarovať silné kúzla a má s Laryniou niečo spoločné? Napadá ma iba jedna osoba.“

„Tak vieš čo,“ zamyslene povedala Ziggy, „poďme ju navštíviť. Zaklopeme na dvere a spýtame sa, či náhodou neodčarovala tú, čo sa na teba tak trochu podobá. A tiež nám môže urobiť čaj, nebudem proti.“

AKT X: Čarodejnica

17. Kapitola – Miesto plné zmien

Larynia bola zmätená. Bola pri sestre, rozprávala sa s ňou. Nerozumela si s ňou tak, ako kedysi, ale bola šťastná. Niekto, kto jej nič zlé neurobí. S Lussiou mala vždy zvláštny vzťah. Chápala ju, no po chvíli úplne stratila niť. Niečo sa ale zmenilo. *Kde je Lussia? A kde sú všetci? Čo sa stalo? Som v sne?* Pozrela sa okolo seba. Poznala budovu chrámu. Pamätala si na všetko, čo tu zažila. Všetko, čo súvisí s nosením vody pre bláznivé náboženstvo a ešte bláznivejšieho vodcu.

„Doneste niečo na jedenie, urobíme si malú hostinu.“

„Hostinu? Kde?“ Larynia počula hlas a odpovedala naň. Nehlasne, ako keby len tak, pre seba. Pocítila, ako sa na ňu niekto usmieva. Otočila sa a uvidela krásnu ženu v zlatých farbách. Ciali bola ešte krajšia, ako kedykoľvek predtým. Muži, ktorí už boli na jej krásu navyknutí, z nej nevedeli odtrhnúť pohľad a ženy závideli a rozprávali sa iba o nej.

„Tu a pre teba. Tak rada ťa vidím!“ Ciali objala nechápajúcu Laryniu. Objatím ju zmenila. Miesto obyčajného dievčaťa stála vysoká, mladá žena s havraními vlasmi, ktoré sa jej po chrbte vlni-

li. Odrážalo sa od nich svetlo, ako keby v nich boli drahokamy. Celá sa zmenila na krásku, akou už bola v minulosti.

„Aj... ja ťa rada vidím.“

„Máš v sebe pochybnosti, Larynia, cítim ich v tebe. Nebudem ti klamať a poviem ti úplnú pravdu, nemala som použiť tie hviezdy. Vnucovala som ti svoju vôľu. Teraz už asi vieš, kto som. Kým som sa narodila, kým chcem byť a čo všetko je medzi tým.“

„To neviem.“

„Nezachovala som sa k tebe tak, ako som sa mala. Zachránila si ma a mala by som ti byť za to oveľa viac vďačná.“

„Prečo si ma odtiaľ uniesla?“

„Vedela som, že ti chýbam. Preto si tu. Nechcem, aby ťa niečo trápilo. Veľmi si prajem, aby si bola spokojná. Pozri sa okolo seba. Použila som tvoje myšlienky a zmenila s nimi svet, aspoň túto malú časť sveta. Nikdy si nikomu nepovedala, že by voda mala byť pre každého. Vždy si si to ale myslela. Myslím, že je to správne a malo by to tak byť všade. Zabezpečiť, aby nikto neumieral od smädu a aby jej mal každý dostatok, to bol tvoj sen. Dostal sa ku mne a ja som využila svoju silu. Môžeš sa pozrieť na ktorú stranu chceš.“ Ciali láskavo vysvetľovala a hladila Larynii vlasy, ktoré neboli skutočné.

Zapozerala sa. Ľudia, chrám, jazero, všetko bolo tak trochu iné. Ľudia vyzerali šťastní. Niektorí z najvyššej vrstvy v drahých šatách, iní v jednoduchých handrách. Všetci mali dostatok. Aj na diaľku im nič nechýbalo. Po jazere s úsmevom veslovali na člnkoch, prizerali sa na hudobníkov z ďalekých krajín, ktorí hrali naozaj výborne. Započúvala sa aj Larynia. Piesne o krásnych krajinách medzi horami i pri moriach, ktoré z miestnych nikto nepoznal. Zodvihla sa. Chcela si vypočuť hudbu z blízka. Okamžite si zvykla na inú chôdzu. Nesmelé kroky mali istotu. Pri chôdzi ako keby jemne tancovala. Šaty sa jej krásne vlnili a nútili ju zdvihnúť ruky. *Akoby som letela*, pomyslela si a sledovala oči, ktoré sledovali ju. Muži, ktorí s ňou nosili vodu a ktorých si vôbec neobľúbila, úplne uchvátila. Každý jeden by s ňou chcel niečo mať. Mala šestnásť a bola obyčajným dievčaťom, ale nevyzerala na to. Teraz nie. Nebola zvyknutá na to, že sa na ňu niekto pozerá. Aspoň nie tak, ako teraz.

Podišla bližšie k hudbe. V tónoch si vybavila horskú bystrinku, ktorá sa ponáhľa pomedzi kamene. Nikdy nič také nevidela na vlastné oči, ale vedela, že ak niekedy také niečo uvidí, bude to presne ako v týchto piesňach. Zaznela ďalšia skladba,

znázorňujúca oblohu v krajinách, ktoré sú od púšte tak odlišné. Obrovské dravé vtáky, ktoré dokážu uloviť i človeka a vedľa nich maličké spevavé vtáčiky, ktoré svojim spevom napĺňali oblohu a uší všetkých, ktorí sa započúvali. Poletujúce listy, ktoré pri zapadajúcom slnku hrali všetkými farbami.

„Všimni si tohto človeka," ukázala na muža, ktorý obratne narábal dreveným mečom.

„Garnys? Ale on bol už... starší."

„Aj je starší, ale trochu som ho zmenila."

„Trochu? Už nevyzerá ako starý človek, ale ako bojovník, ktorý nepozná strach!"

„On aj bol bojovníkom. Až pribúdajúci vek mu vytrhol meč z rúk ešte pred tým, ako si sa narodila."

„On? Bojovník? Ale veď Garnys je... dobrý."

„Áno, to viem. Dobro a boj však nie sú dve nesúvisejúce veci. Proti ozbrojenému zlu sa musí postaviť ozbrojené dobro. Ten, kto má moc a dokáže brániť seba, môže brániť aj tých, ktorí sa sami brániť nedokážu. Sú ľudia, ktorí zasvätia svoj život ochrane ostatných a zasluhujú si za to veľké uznanie."

„Prečo to robíš? Dávaš mne krásu, jemu silu, pomáhaš ľuďom od smädu a od hladu."

Larynia bola zvedavá. Zaujímala ju Ciali, zvláštna bytosť, ktorej sa chcú zbaviť všetci, na ktorých jej záleží. Ziggy pripravovala proti nej plány, Durf tiež a ďalší sa pridávali k nim. Aj Marinus, ktorého vôbec nemala rada, sa chcel akýmkoľvek spôsobom zbaviť Ciali. *Prečo proti nej stále niekto niečo má? Na všetko zabúdam, nezmestí sa mi to do hlavy. Keby tu bola Lussia alebo Ziggy. Ale nie je.*

„Dôvod je veľmi jednoduchý. Robím to, čo môžem urobiť. Ak môžem niekomu pomôcť, tak to urobím. Na oplátku niekto urobí niečo pre mňa. Tak by to malo fungovať. Každý je iný, má iné vlastnosti, iné silné a slabé stránky. Je nutné, aby sme si všetci pomáhali, ak chceme prežiť. Ty si pomohla mne a ja sa snažím pomôcť tebe. Niečo ti ukážem, poď so mnou. Chyť sa ma za ruku.“ Ciali ponúkla svoju ruku a Larynia sa jej chytila. Viac zo strachu ako z odvahy. Spolu sa kúzlom dostali do najvyšších komnát chrámu, do ktorých nikto nechodil. Podlaha bola pokrytá zlatými mincami. Všetky boli veľké a ťažké. Za jednu by sa dalo kúpiť takmer čokoľvek a nikto nevedel, že sú tu.

„Kde to sme?“

„Marinova tajná komnata. Niečo z jeho zlata. Objavila som to len dnes a priznám sa, že neviem, ako všetko to zlato využijem. Máš nejaký dobrý nápad?“

„Nikdy som toľko zlata nevidela,“ ostýchavo spomenulo dievča. Sklonila sa, zodvihla jednu mincu a skúsila ju ohnúť v zuboch, ako to niekde videla. „Je to pravé zlato.“

„Áno, je. A je ho tu oveľa viac, ako by mal mať v rukách jeden človek.“

„Neviem rozhodovať o svojom živote a nie to ešte o majetku, na ktorý by som sa nemala ani pozerať. Vedie to k závisti.“

„To bolo vo vodných knihách. A predsa ten, kto tie knihy používal na udržanie svojej moci, má toto všetko. Chcem to zlato použiť. Nie pre seba, ale pre všetkých,“ spomenula Ciali.

„Ale nie je tvoje.“

„Patrí každému. Na každom si dokázal zarábať a tak sa mu zlato hromadilo. Je najvyšší čas vrátiť ho ľuďom. Máš nápad, čo by sa dalo zlepšiť?“

„Na to nie som tá pravá.“

„Si výnimočná. Každý človek je výnimočný a ty nie si horšia. Teraz mi budeš chcieť povedať, že Lussia je múdrejšia a vedela by poradiť lepšie. Vybrala som si ale teba. Ty máš niečo, čo tvo-

jej sestre chýba. Niečo, čo je na svete tak veľmi málo bežné. Hovorí sa tomu dobré srdce.“

„Dobré srdce možno mám, ale nedokážem nič urobiť.“

„To dokážem ja. Si lepšia, pretože si dobrá už od narodenia. Urobila som hrozné veci a tá forma palmy bola mojim prekliatím. Nemám sa za to komu pomstiť. Každý, kto mi kedy ublížil a každý, komu som kedy ublížila ja, je mŕtvy. Dlho, naozaj dlho. Mala som dostatok času na zamyslenie sa. Nad všetkým. Možno sa mi nepodarí byť viac dobrá ako zlá, ale chcem sa o to pokúsiť. Potrebujem šancu. A potrebujem tvoju radu.“

„Moju radu? Ale veď neviem, ako môžem poradiť. Som hlúpa a na nič sa nehodím.“

„Poznám ten pocit. Chceš niekomu dobre, ale nevieš ako na to. Vidíš okolo seba ľudí. Kto by mohol potrebovať pomoc?“

„Nevybrala si si tú pravú, poznám len blízke okolie chrámu a o všetkých si sa postarala tak, ako by som ja nedokázala.“ Larynia sa snažila pomôcť, ale vôbec nevedela ako.

„Povedz mi niečo o Ziggy. Tvoj názor. Čo ju trápi?“

„Nič ju netrápi, je šťastná.“

„Určite ju niečo trápi. Každého niečo trápi. Aj tých najsilnejších, ktorí sú pre ostatných vzorom.“

„Myslím, že sa bojí toho, že sa nemôže vrátiť medzi svojich. Nepovedala o tom veľa ale myslím si, že by bola rada tam, kde patrí. Ale ju tam nechcú a preto cestuje po svete. Je mi jej ľúto.“

„S tým by som ti rada pomohla, ale asi nemôžem. Nad arkánmi nemám žiadnu moc, no oni môžu ľahko zničiť mňa. Urobím však niečo, aby som jej pomohla. Nájdem nejaký spôsob, to ti môžem sľúbiť.“

„Ak sa nenávidíte, tak prečo by si jej chcela pomôcť?“

„Nenávisť medzi nami a arkánmi je stará už veľmi dlho. Tak dlho, že nikto zo žijúcich arkánov nevidel niekoho z nás. Už veľmi dlho, celé generácie arkánov sa venujú niečomu úplne inému ako tomu, na čo boli stvorení. A ja som asi posledná svojho druhu. Som zraniteľná a potrebujem priateľov. Nikto nie je silnejší, ako arkáni. Nechcem proti nim bojovať, no viem, že by oni chceli bojovať so mnou. Možno mi s týmto budeš môcť pomôcť.“

„Do vojen sa nevyznám, nič o tom neviem.“

„Najdôležitejšia vec na vojne je poznať svojho súpera. Viem, akí sú arkáni a oni si myslia, že vedia, aká som ja.“

„Môžeš im povedať, kto si. Tak sa možno dohodnete bez boja.“

„Poslať im správu? To je dobrý nápad. Musela by som sa však stretnúť len s časťou. Keby som sa stretla s viacerými, tak by sa ma pokúsili zabiť. Ako ten, ktorého tu držal Marinus.“
„Prečo si ale myslíš, že by ťa chceli zabiť? Zatiaľ si nič zlé neurobila. Si veľmi milá a pomáhaš ľuďom.“
„Boli na to vytvorení. Národ bojovníkov, ktorí sa nezľaknú a neustúpia. Majú jediného nepriateľa. Áno, mňa. Kedysi boli veľké vojny, keď sa naše čary stretli s ich mečmi. Výsledok je taký, že som asi jediná žijúca. Ak chceš, poviem ti o starých vojnách niečo viac.“
„Rada by som videla Lussiu. Odtrhla si ma odtiaľ, bude sa o mňa báť.“

Ciali si sadla a v zamyslení povedala niekoľko slov v neznámom jazyku. Prudko vydýchla, ako keby dostala nepríjemnú otázku, na ktorú sa odpovedá iba veľmi ťažko.

„Ak by som ťa tam vrátila, tak by si stratila svoju krásu. Viem, že sa ti to možno nebude páčiť, ale rada by som ostala s tebou. Máš dobré srdce a nezaslúžiš si utekať. Si doma tu a kde len budeš chcieť. Postarám sa o teba.“

„Nikto by sa nemal starať o mňa ale ja by som sa mala starať. O Lussiu. Úloha, ktorú nezvládam a nedokážem, ale chcem. Už viem, aký je svet a nechcem pred ním utekať. Pôjdem tam, kam pôjde ona.“

„Nemôžeš ísť stále za ňou. Ste odlišné. Vychovala si ju a teraz je na vlastných nohách. Niekoľkokrát ti jasne naznačila, že by si priala, aby ona bola tou staršou, pretože by sa dokázala postarať o teba lepšie ako ty o ňu.“

„V tom máš pravdu. Na nič sa nehodím.“

„Ale no tak, také niečo by si nemala vravieť. A okrem toho, už si to spomínala predtým a nesúhlasím s tým. Máš možnosť urobiť zmenu. Povedz mi, kto by si prial nejakú zmenu? Koho poznáš?“

Ciali dolovala odpovede na otázky s neskutočnom trpezlivosťou.

„Ak by sa mohla nosiť voda na vozíkoch, tak by to nebola pre nikoho ťažká práca.“

„O to som sa už postarala. Najskôr sa spevnila cesta a potom sa vypracovali pevné vozíky na vodu. Ak chceš, môžem ti ich ukázať.“

„Ty nepotrebuješ pomoc. Všetko ťa napadne oveľa skôr, ako mňa.“ Larynia mala smútok v očiach a zároveň hnev. Na svoju vlastnú nešikovnosť.

„Stovky cyklov to nenapadlo vôbec nikoho a ja som sa inšpirovala nápadom, ktorý si ty s Lussiou vymyslela a odskúšala. Skoro vás to stálo život, pretože si sa tým postavila proti tradíciám, ktoré sú vymyslené úplne nesprávne.“

„Chcela som iba pomôcť sestre.“

„A pomohla si. Zaslúžila si si za to uznanie, ale až teraz. To nie je správne.“

„Čo je ale správne? Na to nikdy neprídem. Na nič takéto sa nehodím.“

„Si presne taká, akú potrebujem.“

„Prosím?“

„Zamysli sa. Priateľstvo trojice mocných, ktoré vládne v krajine, ktorá je široko ďaleko známa svojou spravodlivosťou. Ríša dobra, kde nikto neplače a nikto nie je sám. To je moja vízia.“

„Trojica?“

„Áno. Zástupkyňa tých, ktorí stvorili život, tých, ktorí ho udržiavajú a tých, ktorí naozaj žijú svoje životy.“

„Z toho som nepochopila vôbec nič.“

„Chcela by som prezentovať vládu troch žien z troch národov. Jednota je práve v rešpektovaní rozdielností a myslím, že by to bolo veľmi šikovné. Konečne niekto, kto môže reprezentovať ľudí a viesť k vzdelaniu a kultúre.“

„Ako to myslíš, že konečne niekto?“

„Ľuďom vládnu náboženskí fanatici, vojenskí velitelia a králi s titulmi, ale bez múdrosti.“

„Kto má byť v tej trojici?“

„Napadá ťa niekto z daniov, maniov a ľudí?“

„Už si dobre nepamätám, kto je kto. Som len obyčajné dievča, nemôžem si všetko hneď zapamätať. Všetko zabúdam. Donedávna som ani nevedela, že je aj niekto iný ako ľudia, kto dokáže rozprávať.“

„Veľmi rada ti to objasním. Daniovia sa pokladajú za prvých na svete. To oni vytvorili život a každému kvetu, každému steblu trávy i každému zvieraťu vdýchli niečo, čo by si nazvala dušou.“

„To si ty?“ Larynia bola zaskočená. Cítila sa veľmi hlúpo. Obyčajná vedľa neobyčajnej. Dievča, ktoré nedokáže nič, vedľa ženy, ktorá dokáže všetko.

„Nie, to nie som ja. Patrím medzi maniov, aj keď už sa necítim ako jedna z nich. Maniovia sú zlodeji duší. Démoni posadnutí ničením. Vládcovia a mocní čarodejníci.“

„Chceš ukradnúť moju dušu? Tak ako si ju ukradla Lilien?“

„Presný opak. Lilien je tu, ak chceš, môžem ju zavolať. Máš moje slovo, že som jej neurobila vôbec nič. Prajem si vládnuť, spolu s ňou. A s tebou.“

„So mnou? Ale ja o tom nič neviem. Som rada, že nechceš vládnuť sama. Prajem ti to. Naozaj sa na to ale nehodím. Lussia vždy chcela vládnuť a starať sa o ostatných, má na to dobrú hlavu. Lepšiu ako ja.“

„Nemusíš sa ľutovať. Tolerancia je o rešpekte. Si veľmi odlišná, no to neznamená, že si horšia.“

„Keď tak hovoríš o tolerancii, prečo nechceš vládnuť s niekým z arkánov?“

„Teraz mi pripomínaš svoju sestru. Výborne. O arkánoch nevieš všetko. Na niečo také sa nehodia.“

„Ani o ľuďoch neviem všetko a niekedy vôbec nič. Som pritom človekom. Ľudská bytosť. Ziggy je arkánka a vie o ľuďoch viac ako ja. Nie je to len preto, že pochodila svet. Vie toho veľa, pretože má oči otvorené. Hodila by sa na takú úlohu viac ako ja. Ktokoľvek z ľudí alebo arkánov by sa na to hodil viac ako ja.“

„Ktokoľvek z arkánov a veľa z ľudí by nechcelo mať so mnou nič spoločné. Preto si výnimočná. Ak sa každý dozvie, že som jedna z maniov, tak sa začnú naozajstné problémy. Bola som dlho prekliata, zmenila som sa. Chcem byť úplne iná ako ostatní, ktorí tu už dávno nie sú. To, čím som sa narodila, je pre mnohých oveľa dôležitejšia ako to, čím naozaj som. Je to utrpenie, ak urobíš pre všetkých to najlepšie, čo môžeš, no napriek

tomu nemôžeš povedať kým si. Alebo kým si bola v dobách, ktoré si už pomaly ani nepamätáš. V starých časoch boli tresty veľmi prísne, do konca života v jednej cele. Niečo, čo si pamätáš aj ty. Chvíľu nariekaš, chvíľu máš hnev a ak urobíš niečo naozaj zlé, tak to oľutuješ. Možno za chvíľu, možno za deň, ale oľutuješ. Zvyšok iba trpíš.“ Ciali nepotrebovala kúzla na to, aby urobila na Laryniu silný dojem.

„Nechcem ťa odsudzovať za niečo, čo si kedy urobila alebo neurobila. Musíš ale vedieť, že mám z teba strach. Veľmi si mi ublížila tou hviezdou.“

Ciali sa znovu hlboko nadýchla. Pripravila sa na odpoveď, ktorá jej mohla všetko pokaziť. Necúvla pred výzvou a skúsila to. Bez kúziel a bez klamstiev, na rovinu. Zodvihla ruku, zatvorila oči a na dlani sa objavila ďalšia hviezda, obklopená modrastým plameňom.

„Hviezdy sú najsilnejšou zbraňou. Dokážeš sa cez ňu dostať do niekoho iného. Odhaliť aj tie najväčšie tajomstvá a donúti ťa použiť úplne všetko proti nim. Proti nepriateľom i proti tým, na ktorých ti veľmi záleží. Hlavný dôvod, prečo som bola prekliata, je výroba hviezd. Áno, to ja som ich vytvorila v dávnych dobách.

Najkrvavejšie bratovražedné vojny boli spôsobené tým, čo som vyčarovala práve ja. Nikto nedokáže spočítať, koľko ľudí a všetkých ostatných zahynulo. Teraz mám možnosť aspoň trochu napraviť to, čo som urobila. Snažím sa pomáhať a ak by som do konca života pomáhala všetkým, čo teraz žijú na tejto planéte, stále by to nebolo dosť."

„Neviem, ako..." Larynia chcela niečo povedať, ale jej hlások rýchlo zanikol. Nečakala niečo takéto. Bola smutná, plná súcitu, no čoskoro súcit nahradil hnev. Zovrela ruku v päsť a celou silou udrela čarodejnicu do tváre.

„Na tvojom mieste by som urobila to isté. Len silnejšie."

„Teraz mi vnútiš tú hviezdu a prinútiš ma znovu poslúchať na slovo. Urobíš zo mňa svoju bábku."

„Presne naopak. Neurobím to a mrzí ma, že som s tými hviezdami ublížila v minulosti. Dokážem však niečo, o čom asi nevieš."

„Čo také?"

„Dokážem ti povedať, že na celom svete je teraz trinásť hviezd, vrátane tejto. Môžem ich vypnúť, všetky naraz. Ak si to praješ."

„Samozrejme, že si to prajem. Na to sa nemusíš pýtať. Každému tie hviezdy ubližujú."

„Ak to urobím, moja sila poklesne. Je to veľká obeta, ku ktorej by nikto z môjho rodu nepristúpil."

„Neviem, čo na to odpovedať.“

„Na niečo prídeš. Bola by som ale rada, keby si ostala pri mne. Mám moc pomôcť ľuďom, no problémovú minulosť. Možno práve ty budeš mojou vstupenkou k vyššej moci, aby som mohla pomôcť viac ľuďom.“

„Alebo viac uškodiť.“

„To je, bohužiaľ, tiež možné. Minimálne riziko, ale je dobré, ak s ním niekto počíta. Myslím, že je správne priznať to dopredu.“

„Budem rada, ak prestaneš ubližovať.“

„Ako teda myslíš, všetky vypínam. Už teraz pociťujem pokles svojej moci. Existuje prastará múdrosť, ktorá je staršia, ako ja. To, čo robíš ostatným, sa niekedy vráti k tebe. Ak ľuďom ubližuješ, môžeš rátať s tým, že ti to vrátia. Hocikto má dôvod niečo mi vrátiť a často je to veľmi dobrý dôvod. Za niečo si môžem sama a za niečo nie. Narodíš sa, ale niekedy tvoj život nezačne. Skôr, ako niečo urobíš, niečo, čo si môžu ostatní zapamätať, už môže mať niekto o tebe mienku. Klamstvo i pravda sa šíria veľmi rýchlo a zistiť, že máš moc zničiť svet, nie je niekedy vôbec ťažké. Mať moc je úžasné a pravdou je, že bez tej moci my, maniovia, nevieme žiť. Dôležitejšie ako akákoľvek moc je to, ako ju použiješ. Sila ovládať oheň môže viesť k vojnám. Ľudia pomrú a budú žiť v utrpení. Oheň ale môže pomôcť proti zime,

pri príprave jedla či v práci. Ak by si ovládala oheň, môžeš zničiť domy – ale môžeš aj pomôcť pri ich stavbe. To, čo niekomu urobíš, sa ti vráti. Možno v dobrom a možno v zlom. Ubližovať všetkým znamená, že niekto ublíži tebe. Ak máš moc ubližovať, no namiesto toho pomáhaš, vtedy si dobrá. Pre tých, ktorí ťa poznajú. Tí, čo ťa ale nepoznajú a vedia len o tom, kým si sa narodila, ťa aj tak budú chcieť zabiť a často ich nedokážeš presvedčiť, že sa mýlia. Nejde to. Stále je to tá istá múdrosť a stále, za všetky tie veky, sa na nej nič nezmenilo. Aká budeš ty?“

18. Kapitola – Princezná

Prebudenie bolo iné ako všetky ostatné. Žiadna zem, slama alebo staré deravé deky. Posteľ z neznámeho, jemne voňajúceho dreva, pokrytá kožušinami z neznámych zvierat. Nebezpečné šelmy, na ktorých sa dobre spí. Larynia bola úplne zmätená. *Kde to som? Ako som sa sem dostala? Čo sa vlastne stalo?* Dotkla sa svojej hlavy. Viac inštinktívne, zo skúseností, ako z potreby. Vyspala sa výborne a tak, ako asi ešte nikdy v živote. Cítila sa sviežo, oddýchnuto a samozrejme zmätene. Niekde bola, ale nevedela kde.

Okná boli dobre zakryté, takmer žiadne svetlo neprichádzalo do vnútra miestnosti. Vstala z postele a potkla sa o topánky. Nečakala, že budú priamo tam. Tie jej, úplne obyčajné. Vedľa nich narazila na ďalšie, s kúskami tej istej kožušiny, ktorá bola na posteli. Skúsila si ich. Presne jej veľkosť, sedeli výborne. Pohodlné a príjemné, nie ako tie jej, úplne obyčajné. Vstala len pred malou chvíľou, ale už si začala zvykať na luxus. Otvorila okno a nevychádzala z údivu. Okamžite sa samo otvorilo ďalšie okno a za ním ďalšie a ďalšie, až boli otvorené všetky. Tmavá miestnosť, v ktorej spala, bola úplne jasná, plná ranného svetla.

Jemný vetrík jej zvlnil vlasy. Zamierila k najbližšiemu zrkadlu. *Som krásna, ešte stále som krásna. Nikdy som nebola krásna tak dlho. Keby som len mohla mať tieto havranie vlasy naveky. Bolo by to tak úžasné. Myslela som si, že ma Ciali urobí krásnou iba na chvíľu. Prečo som stále krásna?*

Tanečným krokom vyšla z miestnosti a ocitla sa v známom svete. Chrám, obrovský a známy, mal svoje časti, do ktorých sa dostal iba málokto. Jedno z dverí, do ktorých Larynia nikdy nevošla, viedlo do izby, kde strávila noc. Tvárila sa a cítila, že sa dostane všade. To, čo bolo zakázané, je teraz povolené – vďaka tomu, že tu už nevládne Marinus, ale niekto úplne iný. Namiesto tyrana víla. Laryniu napadli kvety. *Ciali ich má rada, ako každá víla a ako každá žena*. Okrasné kvetiny sa podľa jej znalostí nachádzali hneď vedľa chrámu. Niekedy ich tiež polievala. Vodou z rieky, pretože voda z blízkeho jazera sa považovala za posvätnú. Vybehla z hlavnej budovy, keď si všimla zaujímavú vec. Nejaký obchodník z ďalekých krajín sa na ňu zapozeral a pustil pri tom džbán, ktorý mal v rukách. Zničená nádoba, z ktorej vytekala neznáma tekutina, mu bola pri nohách. Nepohol sa, len sa stále díval na ňu. Na Laryniu, ktorá ako keby na chvíľu zabudla, že je krásna. Vďaka kúzlu, nie vďaka vro-

deným vlohám a úsiliu. Ciali z nej urobila nádhernú mladú ženu, akú videla v zrkadle, ale akú dobre nepoznala a nevedela, ako sa má správať. Vždy bola krehkým dievčaťom a nevedela sa rýchlo zmeniť svojim správaním na dámu.

Spýtala sa prvých ľudí, ktorých stretla, kde môže nájsť Ciali. Nerozumeli jej, alebo aspoň nerozumeli časti toho, čo povedala. Adresovali jej otázku, v ktorej sa pýtali na to, kto je ten alebo tá Ciali. Nikdy o nikom takom nepočuli.

„Ciali... Nikdy ste o nej nepočuli? Bola mäsožravá palma.“
„Larynia, si v poriadku? Opeknela si, to áno, ale nepieklo ti prisilno na hlavu?“
„Teraz je tu, namiesto Marina.“
„Myslíš dobrú vílu?“
„Áno, ju. Kde je teraz?“
„Je kdesi na severe. To je všetko, čo vieme.“

Cítila sa zvláštne. Ako keby niečo nebolo v poriadku. Nevedela, ako sa dostala do postele. Do tej krásnej a veľmi pohodlnej postele, do ktorej by sa asi málokto dostal len tak. Taký, ako ona, by sa tam určite nedostali ani omylom. Na Ciali mala čers-

tvé spomienky zo včerajšieho dňa, keď veľkej čarodejnici jednu vrazila. *Je to zvláštne, niekoho udriem a dostanem za to odmenu od toho istého človeka. To sa môže stať iba mne. Veľmi jej na mne záleží. Vysvetľovala mi to, ale aj tak to nechápem. Každý ju nasleduje a ja jej mám s tým ešte pomôcť. Vážne neviem ako, ale naozaj.*

Poprechádzala sa pomedzi ľudí a nechápala vôbec nič. Nedokázala pochopiť ostatných, no s pochopením samej seba mala oveľa väčší problém. Bola krásna a vynikala oproti ostatným. Tie najkrajšie dievčatá, ktoré sa trápili hladom a po skončení prác tancovali skoro do odpadnutia, sa s ňou nemohli porovnať. Ako keby božská krása Larynie zvýrazňovala nedostatky krásy ostatných okolo. Bolo jej ľúto, čo sa dialo. Vždy si priala byť pekná a priala si tiež byť najkrajšia, príjemná na pohľad pre každého. Byť ženou, ktorej by sa chcel dotknúť každý muž a pozvať ju niekam. Už vtedy ju napadla prvá myšlienka, keď bola ešte dievčaťom so snami, že raz ju bude obdivovať každý. Stalo sa. Mala obdiv pre krásu, no nie skutočné priateľstvá. Pripadala si ako obraz, namaľovaný veľkým majstrom. Obraz ženy, na ktorú je dobré sa pozrieť, pretože to poteší srdce. Čo iné sa ale dá robiť s obrazom?

Všimla si, ako sa schádzal dav. Bohatí i chudobní, muži i ženy, bojovníci so zbraňami i ženy, ktoré sa starali o kvety. Zhromažďovali sa na mieste, kde mával Marinus svoje zapálené reči. Jeho kreslo, ku ktorému viedol červený koberec, však bolo prázdne. Koberec sa tiahol medzi ľudí, delil ich na dve polovice a špeciálne na to určení sluhovia ho práve odkrúcali. Jeden koniec bol pri kresle, druhý len niekoľko krokov od miesta, kde stála Larynia. Pozreli na ňu ľudia, ako keby od nej niečo očakávali. Od tej, ktorá nebola navyknutá na to, aby od nej niekto niečo očakával. Plnila čo mohla, no viac z poslušnosti ako z vlastnej šikovnosti.

Veľkolepé zhromaždenie pod holým nebom sa začalo nervózne vrtieť. Ozýval sa šepot a neskôr výkriky. Bola ticho, nemiešala sa do vecí, ktorým nerozumela. Aj preto jej dlho trvalo, kým pochopila, že každý čaká práve na ňu. Všetkých by aj videla, keby si dlaňami nezakrývala tvár. Vždy bola nenápadná, alebo sa aspoň snažila byť. Jej sestra sa často dostala do problémov a nechcela ešte viac zvýrazňovať jej prítomnosť. Teraz ale bola Lussia kdesi ďaleko preč a pre Laryniu bolo prichystané sedadlo a očakával sa prejav.

K vystrašenému dievčaťu, ktoré sa skrývalo v tele krásnej ženy, sa vybral muž. Nevedela jeho meno, ale mal svoju vážnosť. Po Marinovi najvyšší sudca. Závidel Larynii jej miesto, ktoré predtým patrilo Marinovi a v jeho neprítomnosti jemu. Naznačil jej, že by bolo dobre, keby sa už konečne dostala do kresla. Vraj sa už dávno malo všetko začať. Larynia sa vybrala ku kreslu a posadila sa. Kreslo jej oveľa viac pripomínalo trón a bolo pre ňu priveľké, aj keď už nevyzerala ako vychudnutá chudera.

„K pozornosti sa dáva, že táto skupina ôsmych ľudí sa previnila voči dobrým mravom a našej najvyššej a jedinej správnej viere, voči vode. Nech pristúpia bližšie.“

Na viditeľné miesto, po ľavici kresla s Laryniou, sa postavilo osem ľudí v reťaziach. Zbičovaní, niektorí oslepení, unavení a hladní. Nebol na nich pekný pohľad a Larynii sa rozbúšilo srdce. Znovu sa jej vôbec nezdalo to, že niekto trpí hneď vedľa nej, kým ona si sedí na pohodlnom kresle.

„Previnili sa a zasluhujú trest,“ povedal muž smerom ku divákom. Jeho hlas bol iný, ako keď rečnil v súdnej miestnosti.

Nebolo to ale len prostredie, ktoré menilo hlas. Bolo to hlavne to, že ešte nevidel nikdy Laryniu alebo nejakú inú ženu v tom kresle. Nevedel si na to zvyknúť a nevedel, čo ešte očakávať. Pozrel na ňu. Jeho úloha skončila a ona mala teraz pokračovať. Pridali sa k nemu všetci a množstvo očí sa sústredilo len na ňu.

„Neviem, aká je presne moja úloha. Ešte som tu nikdy nesedela.“ Nechtiac rozosmiala všetkých. Nezdalo sa jej to vtipné, ale bola rada, že trochu zlepšila náladu. „Čo presne urobili?“

„Rozkradli jedlo a hlavne vodu, ktorú my, všetci, uctievame ako najsvätejšiu.“

„Rada by som sa spýtala ich, čo presne urobili. A prečo.“ Dav divákov bol úplne ticho. Za celé cykly, čo tu vládol Marinus, nič také neurobil a Ciali ešte zatiaľ nikoho nesúdila. Rodilo sa prekvapenie za prekvapením a za ním znak súhlasu.

„Mojich šesť detí a moja žena. Hladovali sme. Pracovali sme, ale nemali sme dať čo do úst. Boli sme z najnižšej triedy.“

„Tak dosť, ako sa opovažuješ zaťažovať svojou neschopnosťou nás, urodzených! Mal by si...“

„Nechaj ho pokračovať,“ povedala Larynia úplne ticho. Zistila, že kreslo i jej postavenie jej spôsobilo veľkú vážnosť. *Možno im môžem práve ja pomôcť. Asi to chápem. Ak by som bola k ním*

dobrá, tak by som mohla niečo zmeniť k lepšiemu. A niekedy možno aj celý svet. Ako si to priala Lussia.

„Ako si dovoľuješ? Ty jedna...“

„Ak nechceš, aby sme hneď po nich začali preberať teba, tak už nič nehovor. Chcem byť spravodlivejšia ako Marinus a ty.“

Ticho, spôsobené šokom, striedal ďalší šok. Pre ňu. Bola obľúbená. Ľuďom sa páčilo to, ako sa dokázalo toto dievča postaviť problémom. Svojou ľudskou tvárou. Napriek tomu sa akosi necítila sama sebou. Nebola obdarovaná len krásou, ale niečím viac.

„Môžeš povedať ešte raz, čo si urobil? Nikto ťa nebude prerušovať.“

„Ďakujem vám, ďakujem vám! Volám sa Jares a toto je moja žena Halia. Máme spolu šesť detí. Pracovali sme ťažko a všetci. Bol som na stavbe a ukladal som kamene, moja žena ošetrovala rany ostatným a deti nosili drevo, železo i kameň. Nemali sme jedlo, aj keď sme pracovali. Prišli sme o dom. Museli sme ale pracovať ďalej. Rozhodol som sa kradnúť, aby som sa nasýtil a aby som nasýtil ženu a deti. Kradol som iba ja, nikto iný z rodiny.“

„Myslíš, že si pracoval tak, že by si každý z vás mohol dopriať jedlo a vodu?“

„Určite áno.“

„Mal si dostať dosť jedla a vody od chrámu. Ak si nedostal, tak je niekde chyba a treba to napraviť.“

„Nemôžem ukázať na toho, kto mi to spôsobil. Oslepili ma.“

„Týmto teba a tvoju rodinu zbavujem viny a žiadam, aby bolo pre vás všetkých zabezpečené jedlo. Ak chcete ďalej pracovať, tak musíte za to dostať jedlo a samozrejme zlato. Päťdesiat zlatých ti vydám ja, z bohatstva, ktoré tu nechal Marinus.“

Občania boli najskôr štastní. Našli niekoho spravodlivého. Spravodlivosť ale má vždy dve strany. Takmer všetci boli z prvej kasty. Nepáčilo sa im, že sa niekto zastáva až priveľmi tých chudobných. Ešte viac sa im ale nepáčilo, že prvý nevinný po dlhej dobe, ktorý dostane ešte aj zlato za to, že kradol, je z najnižšej kasty. Nesúhlas bolo počuť čoraz silnejšie. Larynia nevedela, čo urobila zlé a o ovládaní davu nevedela už vôbec nič. Priala si, aby mohla byť pri nej Ciali. Potrebovala jej pomoc. Nevidela ju. Rozmýšľala, čo by tak mohla urobiť. *Možno sa jej niečo stalo alebo tu dlho nebude. Mala by som to vyriešiť sama. Ešte pred chvíľou ma mali radi a teraz idem znovu na nervy.*

„Koľko ľudí je teraz vo väzení?“

„Nikto, víla tam nikoho neposielala. Každý z tých, ktorých poslal ešte Marinus, je už určite mŕtvy,“ odpovedal bývalý sudca.

„Odteraz by sa malo väzenie zrušiť. Nikto by nemal zomrieť takým spôsobom.“

„Nemôžeš len tak zrušiť niečo, čo je tu už dlho a je potrebné na nastolenie poriadku.“

„Môžem a urobím to hneď. Odteraz je väzenie zrušené!“

„Nechápeš to, nemôžeš len tak zrušiť väzenie. Nič s tým neurobíš.“

„Ale áno, urobím. Od teraz je zrušené. Sama som tam skoro zomrela. Znepáčila som sa Marinovi a tak ma tam dal. Bez nejakého súdu. Hodil tam mňa, moju sestru i Durfa. Ktorý tiež slúžil Marinovi.“

„Viem dobre, kto je Durf a dobre mu tak.“

„Je to dobrý človek. Je tu ešte niekto ďalší na súdenie?“

Dovliekli zaujímavú ženu. Bledú a slabú. Ledva sa držala na nohách a telo mala pokryté ranami od biča. Zdrapy oblečenia boli sfarbené krvou. Postavili ju tam, kde predtým stála rodina.

Larynia sa na ňu pozrela a uvedomila si, že ju už videla. Bola s ňou v tuneli. Skrývali sa počas útoku na hrad.

„Môžeš povedať, ako si sa previnila?“

„Neviem, nikomu som nič zlé neurobila.“

„Kvôli niečomu tu byť musíš.“

„Neviem ale kvôli čomu. Vojaci mi zabili muža a chlapca. Utekala som. Keď sa ma pýtali na kastu, tak som povedala, že nie som v žiadnej. Teraz som tu,“ povedala žena. Zlomená zo straty svojich najbližších. Nevedela, čo očakávať. Rozhodne nečakala, že ju bude súdiť niekto ako Larynia. Ani v snoch jej nenapadlo, že veľký Marinus, pred ktorým utekala a ktorý jej zničil život, nebude pri jej odsudzovaní.

„Z akej si kasty?“

„Neviem, z akej som. Ale nechcem byť. Mala som možnosť nasilu začať veriť v Marina a jeho vodu, alebo utiecť. Tak som utiekla.“

„Vo vodných knihách je napísané, že kto neverí, ten škodí všetkým ostatným a nikoho si neváži.“

„Vážila som si muža, ktorého zabili. Aj chlapca. Vážila som si každého, s kým som bola. Kým Marinus všetkých nezavraždil svojou vojnou. Nie som zlá, len som si zvolila život bez miestnej

viery a mám za to ešte ďalej trpieť, keď už som o všetko prišla? Alebo zomrieť?“

„Si odteraz slobodná, môžeš ísť kam chceš. Rany ti musia ošetriť a dostaneš zlato. Už by nikto nemal nikoho bičovať, je to nesprávne.“

Hladina celkového súhlasu poklesla. Chvíľu bola Larynia tá, ktorá si zaslúžila potlesk, no za chvíľu si zaslúžila iba šomranie. Nevyznala sa do toho a nikto sa nevyznal v nej. Začalo ju baviť rozhodovanie o iných ľuďoch. Každému chcela pomôcť. Stavala sa do pozície ochrancu. Všetkých, ktorí mali podobnú smolu, ako ona. Tretí prípad bol o poznanie šialenejší ako predošlé dva. Doniesli človeka, ktorý otvorene ohováral Ciali. Veľký priaznivec Marina, hluchý voči všetkému ostatnému. Nezranený, plný života a informovaný.

„Môžeš povedať, ako si sa previnil?“

„Povedal som pravdu o tej víle, že je to démonka. Chce všetkých zničiť. Získava si ľudí len preto, aby mohla rozprúdiť ťažkú vojnu s neveriacimi. Chce nás vyhubiť pre svoje ciele, aby sa cítila o niečo viac bezpečne.“

„Niečo také nemôžeš tvrdiť, o všetkých sa stará.“

„Si na jej strane, lebo ťa urobila krásnou. Je to tak, však? Ty by si nemala rozhodovať. Si nespravodlivá. Urobíš všetko preto, aby si ublížila Marinovi. Sama nič nedokážeš.“
„Skoro ma zabil, niekoľkokrát, aj moju sestru, kým Ciali mi pomohla.“
„Svoj osobný život miešaš s prácou. Ty nemôžeš súdiť. Si hlúpe dievča. Nie si ani dospelá. Kto chce, aby ho súdilo dievča? Ja určite nie. Požadujem spravodlivý súd!“

Larynia sa len prizerala, ako na ňu kričal neznámy človek. Urážal ju čoraz viac, no nevedela sa brániť. Nevedela, čo robiť. Pomyslela na Ciali a požiadala ju o pomoc. *Dúfam, že ma počuješ. Nedokázala som splniť úlohu, ktorú si mi asi dala. Vôbec nič neviem. Príď skôr, ako bude neskoro*. Pred Laryniou sa objavilo svetlo, z ktorého vyšla čarodejnica. Pristúpila k mužovi a jemne sa ho dotkla. Použila svoju spánkovú moc a ten, kto ju nemal v láske, zaspal na podlahe. Pristúpila k Larynii, ktorá bola neuveriteľne krásna, ale smutná.

„Si v poriadku? Nič sa ti nestalo? Niekedy na takýchto narazíš, naučíš sa aj s takými žiť.“
„Nechcela som nikoho nahnevať, ja...“

„Nič sa nedeje. Môžeš sa vrátiť do svojich izieb, dokončím to.“
„Mojich izieb?“
„Tam, kde bol predtým Marinus.“
„Ale... ja nemám silu ho nahradiť.“
„Počkaj ma tam, zanedlho prídem.“

Ciali sa pustila do ďalších prípadov. Dobre vedela o tom, čo dokázala Larynia. O jej úspechoch. Čarodejnica postupovala rovnako a nikto nedostal trest, ak nikto neurobil niečo, čo by bolo nesprávne. Ľudia, ktorí kradli, pretože nedostali dobre zaplatené za poctivú prácu, dostali zlato a sľub – že sa to už nebude opakovať. Za jeden deň Ciali vyriešila viac prípadov, ako Marinus za mesiac. Prípad muža, ktorému sa Ciali nepáčila, si nechala na koniec. Prebudila ho.

„Nedotýkaj sa ma, bosorka!“
„Tak dobre, nebudem sa ťa dotýkať,“ odpovedala úplne bez emócii Ciali. Použila jedno zo svojich kúzel a muž sa začal vznášať. Vo vzduchu ho otočilo dole hlavou a z vreciek začali vypadávať mince. Zlaté, úplne nové, s tvárou Marina.
„Okamžite ma daj dole!“

„Okamžite to nebude. Najskôr si niečo povieme o tom, že zbytočne útočíš na Laryniu. Na dievča si trúfneš? Má dobré srdce, všetko odpustí. Teba budem ale súdiť ja. Previnil si sa zbytočným útokom na súdiacu osobu. Nechal si si za to poriadne zaplatiť. Viac, ako dostali odškodnenie tí pred tebou. Ďalej hovoríš o mne veci, ktoré by si si mohol odpustiť. A aký je tvoj vzor, Marinus? Pozrime sa na to. Kým Larynia za chvíľu dala slobodu deviatim ľuďom, za celé cykly dal Marinus slobodu len trom. Jednej z otrokýň, lebo si ju zobral ako manželku. Jednu z nich. Bez problémov zvyšok jej rodiny vyvraždil. Druhá milosť bola synovi, ktorý sa dostal pred súd za krádeže. Syn najbohatšieho a stále mu bolo málo. Tretí prípad za všetky, keď dal milosť nepriateľskému kráľovi, aby ho mohol neskôr súkromne umučiť v svojej mučiarni. Ak toto je vzor, tak aký si potom ty?“

„Ty klameš! Všetko sú to lži!“

„Nemám prečo klamať. Alebo si pozbieraj svoje zlatky a vypadni, alebo ich tu nechaj a ako chlap si nájdi normálnu prácu.“

Muž pozbieral svoje zlatky a utekal preč tak rýchlo, ako mu nohy stačili. Ciali bola spokojná. Očakávala to. Rozprúdila diskusiu medzi ľuďmi.

„Rozhodla som sa a dúfam spravodlivo. Každý prípad bude mať niekoho, kto bude obhajovať činy obvineného. Na to sa Larynia dobre hodí. Naučím ju niečo o tomto remesle. Prosím, podporte ju v tom a dovoľte jej, nech rozhoduje čo najsprávnejšie a tak, aby nikomu neublížila. Nie je pekný pohľad na to, že tak veľa ľudí trpí a často zbytočne. Dosť bolo nespravodlivých rozsudkov.“

„Výborne, výborne,“ ozývalo sa v dave. „Podporíme ju.“

„Idem jej to hneď povedať. Bude to trvať len chvíľu. Ak sa nájde ďalší prípad, vyžadujúci pozornosť, začneme s ním okamžite.“

Zatiaľ, čo Larynia plakala nad svojou neschopnosťou, Ciali sa jej dotkla ramena. Utíšila jej smútok a dodala jej odvahy.

„Je to pravda. Vojny. Ty chceš bojovať.“

„Nechcem ti klamať, je to naozaj tak. Ak sa nebudeme brániť, tak všetko, čo pre každého urobíš, pominie.“

„Ale vojna nie je riešenie. Všetci pomrú.“

„Najlepšia je dohoda a v diplomacií vyhráva ten, kto nemá strach. Taktiež ten, kto dobre pozná súpera. Môj záujem je mier a jediný vyšší mier je boj, ktorý zabezpečí mier.“

„Máš záujem, aby som ti pomáhala tu, kým ty budeš niekde preč.“

„Veľmi správne, Larynia. Si šikovná. Títo ľudia potrebujú vodcu. Je možné, že ma zabijú. Musíš byť silná a... pripravená.“

„Už som sa za teba postavila a urobím to znovu.“

„Žiaľ, asi teraz tvoja sila stačiť nebude. Veľké zlo sa blíži.“

19. Kapitola – Zúčtovanie

„O niečom by si mala vedieť,“ povedala Ziggy Lussii. „Nájsť arkánov je možné, ak pôjdeš veľa dní na sever. Takú diaľku, že sa tam živá nedostaneš. Neďaleko je ale jeden tábor. Tajný, nikto o ňom nevie. Takmer nikto. Ani ja by som o ňom vedieť nemala.“

„Chceš sa tam dostať a zobrať pár arkánov so sebou. Však?“

„Máš dobrú hlavičku, ale asi vieš, mala by som ísť sama. Teba by asi uvarili a zjedli, mne maximálne odrežú hlavu.“

„Prečo ma tak desíš? Neviem takmer nič o tvojom živote a čo všetko si chtiac alebo nechtiac spôsobila, ale prečo by ti mali ublížiť až tak? Dovoľ mi ísť s tebou a poviem im, že si sa zmenila,“ odvážne ju podporovala Lussia. A prosila, aby mohla ísť s ňou.

„Zmenila? Možno som iná a možno nie. Na to ma poznáš príliš krátko. Pre teba som odvážna cudzinka. A celkom kočka. Pre niekoho som slabá a zbabelá...“

„Žena? Bojovníčka? Stopárka?“

„Niečo iné. To radšej nepoviem, vzhľadom k tvojmu veku.“

„Povedz, nebojím sa.“

„Pokazím ti morálnu výchovu.“

„To robíš päťkrát denne a ide ti to dobre. Môžeš aj šiesty.“

„Lussia!“

„Ziggy!“

„Neštvi ma!“

„Ja teba? Nie je to tak trochu obrátené? Rovno povedz, čo si pre nich.“

„Môžem sa vyhovárať na to, že neviem, ako sa to povie v tvojom jazyku, však?“

„Nemôžeš!“

„Tak dosť maličká. Skrátka ma nemajú radi a možno ma zabijú skôr, ako vypočujú. Buď silná, áno? Ešte sa uvidíme. Ak sa uvidíme. A ak mi ostane aktuálny počet očí, alebo aspoň polovica.“

Ziggy si vzala svoje zbrane a odišla od ostatných, smerom k táboru. Cestu poznala dobre, aj keď tým smerom už dlhšiu dobu nešla. Mala strach. Z odmietnutia, zo straty hlavy i končatín, z nevypočutia. Bolo to ďaleko. Najedla sa z Marinovych zásob a veľkú časť cesty bežala. Cesta k táboru zabrala niekoľko dní. Cez opustenú a suchú púšť až k jednej z jaskýň, ktorá by sa dala len ťažko vyhľadať. Len málokto by to miesto považoval za útočisko pre ľudí a pre tvorov, ktoré sa na ľudí podobajú. Maličká brána bola z balvanov, zatlačených do seba silou obra. Ziggy

sa zakrádala, chcela si vypočuť čo najviac. Bola arkánka a o náladovosti arkánov vedela svoje. Vtrhnúť medzi nich s chladnou hlavou je podmienka, nie výhoda.

Po čase vyskočila z úkrytu a potichu, aby si ju nikto nevšimol, prešla k hlavnému vchodu. Prechádzala popri strážcoch, ktorí si ju najskôr nevšímali, ale potom sa za ňou rozbehli. Bránila sa, ale proti dvom arkánom nemala šancu. Vedeli, čo je zač. Na privítanie ju vyváľali v piesku.

„Ale nie, kto to k nám zavítal? Smelá Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren, legenda medzi legendami, drahokam medzi drahokamami. Kto vie, koľko by si stála po kúskoch na čiernom trhu.“

„Milý a pozorný ako vždy, však? Počuj, keď už tu prehadzujeme komplimenty a úsmevy, mal by si vedieť, že som tu z dobrého dôvodu. Ešte lepšieho, ako minule.“

„Áno? Tak Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren, už nie si hladná? Naposledy si zjedla čo sa dalo a utekala od stola. Teraz si prišla po niečo svieže a tekuté, však?“

„Už si nepamätám tvoje meno, ale ty ma radšej volaj Ziggy. Krátke a pekné. Navyše sa konečne dostaneme k tomu, čo ti chceme povedať.“

„A to je čo?“

„Necháš ma dohovoriť?“

„To vieš, že nie. Si miešanka. Z čoho ťa namiešali?“

„Ak nechceš, aby sa ti v ústach všetky zuby pomiešali, tak láskavo drž hubu a nastav uši, nech ti to nemusím vysvetľovať dvakrát ako sopľavému decku.“

„Takú si ťa pamätám. Máš odvahu. Pokračuj.“

„Potrebujem najať všetkých bojovníkov. Vrátane teba. Na juhu sa dostala k moci jedna čarodejnica z rodu maniov. Dobre počuješ, naši odvekí nepriatelia sú nažive. Aspoň jedna z nich. Viem, že ju budú brániť ľudia. Zaslepení jej mocou. Je silná a prefíkaná.“

„My máme bojovať s ľuďmi a ty s čarodejnicou? No to si uhádla. Ľudskú chamrať si zober ty, Miešaná.“ Zatiaľ, čo to strážca povedal, dobehli ďalší arkáni, vrátane ich veliteľa.

„Nevolaj ma Miešaná, koleduješ si o problém!“

„Tak ty máš problém so mnou? Výborne. Najskôr si úbohý poslíček a teraz si dôležitá. Si slabá a mýlil som sa v tebe. Ostaneš tu, môžeš drhnúť podlahu. Bojovníci pôjdu na výlet, teba tu za-

vrieme a ani sa nepohneš!“ Veliteľ arkánov ju chytil za krk a zmietol s ňou všetko zo stola.

„Zabila som viac ľudí, ako ty,“ bránila sa slovne Ziggy, keď sa znovu nadýchla a postavila zo zeme.

„Ľudia? Ľudia sa nerátajú, neznamenajú vôbec nič!“

„Prestať s tými nadradenými hlúposťami. Skôr, ako ich z teba vymlátim. Ak si si to neuvedomil, máme tu problém a ja prichádzam, pretože viem, že sa nebezpečenstva nebojíš. Alebo si ťa možno s niekým mýlim.“

„Nebezpečenstva? Pár ľudí chráni jednu démonickú čarodejnicu. To nie je boj, to je jednohubka.“

„Ver mi, niečo je na nej veľmi špeciálne. Neviem čo, ale niečo mi na nej nesedí.“

„Môžeme sa o tom dohadovať koľko chceme, ale najskôr by sme mali konať! Načo používať reči, keď máme zbrane!“

Veliteľ malého tábora rozdelil bojovníkov. Vybral jedného, aby išiel čo najskôr na sever a informoval ostatných. Ďalší ôsmi, vrátane jeho a Ziggy, sa dali na pochod. Nebezpečná skupina svalnatých a vysokých bytostí s dlhými rukami. Každý z nich mal v ruke meč alebo inú zbraň a na chrbte luk so šípmi. Napredovali pešo, no aj tak veľmi rýchlo. Nikto sa im nemohol

rovnať. Najedli sa v tábore do sýtosti, pripravili na pochod a pochodovali, ak sa dal beh nazvať pochodom. Miel-Uwe-Vastare-ava-Astaro-Sulvulun, veliteľ tábora a ostrieľaný bojovník, utekal pred ostatnými. Nasadil tempo, ktorému Ziggy len veľmi ťažko stačila. Skupina išla rýchlejšie ako akékoľvek správy. Cesta až k chrámu však bola ďaleká. Výzva, na ktorú sa bojovníkom oplatilo čakať.

Ziggy opustila skupinu a stretla sa s Durfom a ostatnými. Povedala im o svojom úspechu. Nasadla na koňa a cválala k hradu spolu s armádou žoldnierob, ktorú stihol Durf s Marinom zabezpečiť. Povel na začiatok cvalu spôsobil radosť a smútok zároveň. Lussia po boji túžila a chcela v praxi ukázať všetko, čo sa od Ziggy i od Durfa naučila. Marinus túžil po svojej stratenej moci a bolo mu jedno, za akú cenu ju môže dostať späť. Nemal zbraň a nechcel sa zúčastniť bojov. Chcel však byť na mieste a osláviť veľké víťazstvo. Ramael cválal s pochybami, no nie s takými, ako Durf. Pre vojaka to bolo ťažké rozhodnutie. Bojovať po boku toho, kto ho dal zabiť, proti tej, ktorá ho zachránila. Chápal záujmy, vyššie i nižšie a nebál sa boja. Vedel bojovať, no vedel tiež rozhodovať o tom, či je boj správny alebo nie. Na nadchádzajúcom konflikte si všimol viac, ako ostatní. Boj za zách-

ranu sveta znamenal pre neho tiež boj proti priateľom. Nechcel zdvihnúť meč proti tým, ktorých vychovával a nechcel sa štítom brániť proti tým, na ktorých mal teraz sám útočiť. Hlavou mu prechádzali rôzne myšlienky, ale hlavne chcel čo najviac obmedziť straty na životoch. Nepáčila sa mu revolúcia, ktorú organizoval Marinov otec. *Krvavé časy by už konečne mohli prestať. Nástup tejto rodiny k moci znamenal potoky krvi. Keď prišla tá víla, tak sa zmenilo všetko bez jednej kvapky krvi a to k lepšiemu. Teraz musím proti tomu bojovať a podieľať sa na potokoch.*

Kone a jej jazdci sa dostali ku Križovatke a pokračovali na juh, ku chrámu. Počas pochodu sa Durf priblížil ku arkánke. Plánoval boj, v ktorom mu niečo nesedelo.

„Proti čarodejnici sme prislabí a nevieme, aké kúzla na nás použije,“ so starosťou povedal Durf.
„Nemusíš sa báť, arkánom žiadne jej kúzlo neublíži. A ak by aj, je nás dosť na to, aby sme niečo vymysleli.“
„Možno by mohol Ramael niečo so svojimi kúzlami zmeniť.“

„On? Nebuď smiešny, nemá takmer žiadnu silu. Keby som sa namiesto vŕtania v uchu venovala čarovaniu, dokázala by som toho dvakrát viac, ako on.“

„Najlepší, akého máme.“

„Suverénne najlepší, ak je jediný. Za dávnych čias by sa mu smiali aj malé deti. To, že dokáže po dlhom tréningu zdvihnúť niekoho na okamih, mu nepomôže proti sile maniov. Tá čarodejnica ho rozmetie na prach a nanovo poskladá skôr, ako pohne tým svojim smiešnym prútikom.“

„Ty chceš, aby ju zabili arkáni. Je to veľmi jednoduché a nepochybujem o sile vášho ľudu. Vždy sa ale môže niečo pokaziť a aj tá najľahšia bitka sa môže zmeniť na porážku.“

„Moc taktizuješ a ešte viac sa bojíš. To je to, čo si prajú. Aby sa ich každý bál. Proti nej sa ľudia nehodia. Všetci títo žoldnieri. Chudáci bojujúci za zlatky. Nevedia, do čoho sa púšťajú. Poraziť zbojníkov a poraziť bytosť, ktorá dokáže zabíjať po stovkách, to nie je to isté. Ty si už bojoval s niekym takým? Niekedy žiadne rozmiestnenie bojovníkov nepomôže. Stokrát úspešná taktika môže znamenať roztrhanie celej armády v tých najväčších bolestiach v stoprvej.“

„Akú máme inú možnosť? A povedz mi, prečo ju tak veľmi chceme zničiť? Neviem o všetkom, čo urobila, no zatiaľ nič, čo

by prekonávalo Marina. Nemôžem si pomôcť, ale myslím si, že som na zlej strane. Môžem ti povedať, že veliť armáde šialenca je stály vnútorný boj.“

„Marina by som sa najradšej zbavila, ale je tu moc svedkov a jeho peniaze sa môžu hodiť.“

„Chceš pred ňou previesť niektorých bojovníkov na našu stranu? Ziggy, to je nemožné. Má viac zlata, celé pokladnice má v rukách ona. Tiež si môže nové zlatky jednoducho vyčarovať.“

„Každé čarovanie ju oslabí. Už vieš, na čo myslím?“

„Určite nebude vyčarovávať zlato, to skôr armády. Vojakov z tých najstrašnejších nočných môr. Tých nemôžeme poraziť, to je samovražda.“

„Čím viac sa bojíš, tým je silnejšia. Ak ju chceš slabú, tak ju musíš prekvapiť. Pustiť sa do boja proti každému. Si len bábka osudu. Vieš bojovať a vyznáš sa do boja, to si cením. Zaujímaš sa o vojny i o tých, ktorí v nich bojujú. To si cením ešte viac. Ak chceš, aby som ťa začala mať rada, tak sa postav čelom aj tam, kde budú ostatní utekať.“

„Myslím, že môže byť aj iná cesta. Nejako sa s ňou dohodnúť. Ak chce niekomu vládnuť a ak to vie, tak nech si kľudne vládne. Ak samozrejme nebude chcieť robiť niečo, čo by ostatným ublížilo. Viem, aký dôležitý je vodca. Marinus vládol naozaj dlho

a dokázal to. Tá víla sa zdá byť vo všetkom lepšia, aj keď pravdepodobne robí všetky dobré skutky preto, aby mohla urobiť jeden veľmi zlý.“

Durf a Ziggy cválali vedľa seba. Bojovník vedľa bojovníčky. Veliteľ a stratég vedľa bojovníčky bez výcviku, za to s veľkou silou. Päťdesiat jazdcov išlo na juh a sedem arkánov. Ciali predpokladala problém. Na severe zhromažďovala ľudí a rozdávala im zbrane. Nie obyčajné, ale čarovné. Stovky lukostrelcov, ktorí trafia svojimi očarovanými lukmi každého, aj na veľkú vzdialenosť. Ďalšie stovky sfanatizovaných bojovníkov, ktorí neustúpia. Necítila sa pripravená a získavala rýchlo na svoju stranu verných i žoldnierov. Nemala problém so zlatom a kombináciou zlata, hrozieb a veľkolepých sľubov sa jej armáda stále zväčšovala. Uvedomovala si nebezpečenstvo, ktoré predstavuje malá skupina. Oveľa viac sa ale pripravovala na to, že by sa všetci arkáni zosypali z hôr ako horská lavína a boli by nezadržateľní.

V hlave mala otázku, ktorá ju trápila ešte pred prekliatím. O mocnej rase, ktorá rozdrvila maniov. Veľká sila, úplná odolnosť voči kúzlam a neuveriteľná nenávisť, ktorá ich tlačí vpred.

Ak by som privolala maniov z iných svetov, podarilo by sa arkánov poraziť. *Moja vláda by sa ale skončila. Teraz som jediná, potom by som bola jedna z mnohých. Stratila by som svoju výnimočnosť. Zavolať ich, alebo nie?* Rozmýšľala a dávala vedľa seba všetky klady a zápory. Oprašovala spomienky na zverstvá a nenávisť. Všetko to poznala a snažila sa na to zabudnúť. Ako prekliata bojovala s tým, kým sa narodila. S množstvom vecí, ktoré spravila i nespravila, keď sa to od nej očakávalo. Zlodejka duší, schopná kradnúť duše. Vysávať ich z tiel a mučiť akýmkoľvek spôsobom. Neprekonateľná, stvoriteľka hviezd. Temných hviezd s mocou, ktorá prekonáva moc ľudí a posilňuje ich prirodzenú túžbu po moci. Ďalšej a ďalšej. V hlave mala kúzla schopné ničiť, trhať na kusy a zotročovať. Vedľa kúziel, ktoré liečili choroby, úrazy i samotnú smrť. Mohla zosielať rôzne choroby, na ktoré ľudia nemali liek a mohla zostavovať zo svojich vedomostí a kúziel lieky na tie choroby, ktoré už dnes nikto ani nepoznal.

20. Kapitola – Nepriateľ pred bránami

Ciali si dobre uvedomovala situáciu. Prekliata na tisíc cyklov, ktoré strávila vo vymýšľaní plánov. Teraz na žiadny z nich nemala čas. Viac, ako ôsmich arkánov, ktorí sa blížili k nej so zbraňami, sa bála jedného jediného. Poslíčka na ceste k ostatným. Bude pre ňu ťažké zničiť tých niekoľko, ktorí sa k nej blížia, no oveľa ťažšie poraziť silnú armádu. Arkáni boli jej nočnou morou a vstupenkou na iný svet.

Dostala nápad na to, ako sa zbaviť poslíčka. Všetky jej kúzla a čary by proti nemu nefungovali a jej reč by ho nepresvedčila. Len by sa pustil do nej a dobre by to z jej pohľadu nedopadlo. *Čo ak by som tam ale poslala Laryniu? Bežnému dievčaťu neublíži, aspoň by nemal. Možno ona nájde tie správne slová, ktoré ho presvedčia, aby nešiel ďalej*. Zavolala si ju a povedala jej, čo by mohla povedať. Následne ju premiestnila arkánovi do cesty.

Larynia sa ocitla na ceste, ďaleko od ostatných, úplne sama. Pozrela sa na svoje ruky a na šaty. Bola krásna, čarovne krásna. Blížil sa jej smerom arkán, putujúci na sever. Iný ako

Ziggy, tak veľmi odlišný. Dostala z neho strach. Ktokoľvek iný by sa hneď pokúsil splniť úlohu. Povedať, čo bolo pripravené a potrebné. Larynia cúvla. Triasla sa od strachu. Bojovala sama so sebou, či sa mu postaviť čelom, ako predtým pri chráme, alebo nie. *Vtedy bol so mnou Durf a on asi nepozná strach. Teraz som tu sama.* Arkán si ju všimol pri ceste. Bolo mu zvláštne, čo robí vychudnuté dievča v roztrhaných šatách v takej pustatine. Hodil na ňu pohľad, no nezastavil sa a pokračoval ďalej.

„Počkaj! Počkaj, musím ti niečo povedať!“

„Nemám čas,“ odsekol posol.

„Musíš mať čas, počkaj.“

„Čo odo mňa chceš, hlúpe dievča?“

„Ale veď nie som dievča, som žena a som krásna.“

„Ty? Koľko máš cyklov, pätnásť?“

„Ty nevidíš?“

„Možno vidím až príliš dobre. Si očarovaná, aby si sa ľuďom viac páčila. Ja ale nie som človek. Jedine čarodejnica ťa mohla takto doriadiť. S tým by som mohol niečo urobiť,“ odpovedal arkánsky posol a zobral do ruky meč.

„Ciali, zachráň ma. Prosím! Prosím!“

Švih meča preťal iba vzduch. V poslednej chvíli sa Larynia dostala späť k svojej paní, ktorá ju privolala. Bledá, vystrašená a s pocitom vlastnej neschopnosti. Očakávalo sa od nej, že zlyhá – a zlyhala. Večne priemerná, nevýrazná.

„Je mi to ľúto, tak veľmi ľúto. Ja...“

„Hlavne sa neľutuj. Ide nám o krk. Všetci, čo tu žijú, budú mŕtvi. Každý, koho máš rada.“

„Aj Lussia? Ale ako? Ona tu nie je.“

„Ale je. Všetci sú tu a tvoja sestrička sa spojila aj s Marinom proti mne. Urobí všetko pre vlastnú moc. Spojí sa s kýmkoľvek, len aby jej to vyhovovalo.“

„To neverím. Nikdy by mu nepomáhala. Nikdy.“

„Len sa pozri, ukážem ti ju.“ Ciali vytvorila ilúziu jazdcov na koni. Jazdci so zbraňami i niekoľko postáv, ktoré tam nepatrili. Čarodejník v nápadných farbách, Marinus, Ziggy, Durf a Lussia. Cválala na koni, vedľa ostatných a niesla si so sebou bojovú palicu. Vietor jej dvíhal vlasy a hrdinsky sa náhlila vpred. Larynia mala z pohľadu na ňu radosť.

„Dúfam, že sa jej nič nestane. Je ešte malá.“

„Malá, hovoríš? No aj tak sa rozhodla zúčastniť útoku na mňa. Dosť ma sklamala. Je odvážna, no nie som rada, že je proti mne.

Taktiež Durf je rázne proti mne. To on zistil, aká som. Alebo skôr aká som podľa neho. Dostalo sa to medzi viacerých. Ty si zachránila mňa a ja som zachránila jeho. Teraz vidím, že to bola chyba. Aj keď, on zachránil mňa pred arkánom. Spoločne s tebou. Povedz mi, čo s nimi robiť? A čo robiť s tebou? Ak tu ostaneš, zomrieš. Všetci tu zomrieme.“

„Možno by si sa s nimi mohla dohodnúť. Alebo môžeš utiecť.“

„Utiecť? Som tu, aby som vládla. Pomáhala. Všetky moje ciele sú v troskách. Nie som pripravená čeliť arkánom. Mám armádu, ktorú proti nim musím použiť, no ak sa čo i jeden dostane cez nich, budem bezbranná. Nemám inú možnosť, budem musieť zavolať maniov z iných svetov. Nič iné urobiť nemôžem.“

„Čo presne sa stane?“

„Prídu, zomrie na tomto svete vo vojne skoro každý a možno úplne všetci. Ak ich zavolám, bude veľká vojna, naozaj veľká. Ak zomriem, zistia to a prídu aj tak. Jediná možnosť je žiť. Nechcem, aby všetci pomreli a nechcem, aby sa ti niečo stalo.“

„Lussia. Ona vie! Určite má riešenie.“

„Ona? Čo vie? Ako si môžeš byť istá?“

„Ty vieš čarovať, máš ohromnú moc. Jediná moja sila je v tom, že dokážem dôverovať a veriť. Verím, že Lussia má riešenie. Také, aké nenapadlo ani teba, ani mňa.“

„Nemôžem ju len tak pričarovať. Je nepriateľ.“

„Zaručím sa za ňu. Dám ti moje slovo, neublíži ti.“

„Dobre, teda. Niečo skúsim.“ Ciali sa znovu dala na čarovanie. Lussia sa objavila priamo pred ňou. Bez koňa a bez palice. Žiadna dávka zmätenia, len hnev. Videla vílu. Pre niekoho dobrá víla alebo zlá víla, pre ňu démonická potvora z čias dávno minulých, ktorá uberá jej sestre aj posledné známky zdravého rozumu.

Lussia sa bez slova rozbehla k stene a zdrapila meč, ktorý bol na nej upevnený. Namierila ho Ciali na hrdlo. Dvomi rukami držala ťažký meč, potila sa od snahy udržať ho, no nepohla s ním. Čakala na svoj vnútorný hlas, ktorý by jej povedal, čo robiť. Bodnúť, alebo odseknúť.

„Lussia! Okamžite to daj dolu!“

„Ak ma zabiješ, tisíce démonov zaplavia tento svet. Môžem ich zavolať aj hneď, alebo prídu keď zomriem. Jediná záchrana tohto sveta je v tom, že ma necháš nažive.“

„Možno klameš a ak bodnem, tak to zistím.“

„Poprosila som ju, aby ťa sem dostala. Prosím, polož ten meč. Alebo bodni mňa.“

„To čo hovoríš nedáva žiadnu logiku. Preto viem, že si to ty.“ Lussia opatrne zložila meč, ale nepúšťala ho z rúk.

„Prosím, len ty vieš pomôcť. Máš nápady, vymysli niečo. Aby Ciali žila. Čokoľvek.“

„Ak by ostala žiť, mohla by celé svinstvo urobiť nanovo. Je jedno, kam ujde a kam pôjdu ostatní.“

„Dobrý nápad,“ zamiešala sa do toho Ciali. „Ja budem žiť a všetci, ktorí ma v láske nemajú tiež. Len ich nebudem vidieť.“

V miestnosti zhasli všetky sviečky. Temné, dávno zabudnuté kúzla sa dostávali do súčasnosti. Ciali povedala zaklínadlá, ktoré si pamätala až priveľmi dobre. Otvorila portál. Zelená krajina, nádherné stromy a miesto púšte oceán. Chytila Lussiu a vhodila ju do portálu. Vedela o nebezpečenstvách, ktoré jej hrozia od každého. Pričarovala Ramaela a hodila ho do portálu. Ani sa na neho poriadne nepozrela. Za ním hodila Durfa a Marina. Štyria ľudia sa dostali cez portál do neznámej krajiny, ďaleko od chrámu a ďaleko od Ciali. Dievča, ktoré malo výbornú hlavu a obrovskú chuť zmeniť svet. Zbaviť ho všetkého zlého. Čarodejníka, ktorý nevedel dobre čarovať. Mohol by však pomôcť pri priamom útoku na ňu. Vojaka, ktorý vedel narábať

mečom a komu nebola cudzia bojová taktika. Vodcu náboženstva, strojcu zákonov a práva, ktorému všetko zobrala.

„Teba hádzať nebudem. Je tam tvoja sestra a ručím ti za to, že je v poriadku. Všetci sú v poriadku. Môžeš tam ísť, alebo ostať so mnou. Bude ale lepšie, ak pôjdeš. Arkáni zabijú každého, koho som považovala za priateľa. Aj teba.“
„Môžeš ísť aj ty.“
„Áno, môžem. To ale nie je môj svet. Som sama a potrebujem množstvo ľudí, ktorí mi môžu slúžiť a ja im. To nie je miesto pre mňa. Choď. Pamätaj si, aká som a aká som mala byť. Veľa pre mňa znamenáš. Pomsta nikdy nie je správna, ak je aj iná cesta.“

Larynia natiahla ruku do portálu. Bála sa, bola nerozhodná. Nevedela, čo je správne. Nevedela, či je správne dôverovať Ciali a či je naozaj práve tá víla najhorším démonom na svete.

„Verila som vo vodu a všetky pravidlá, ktoré sa ukázali ako nesprávne. Teraz budem veriť tebe.“ Larynia vkročila do portálu.

Kvôli tomuto som bola oslobodená od kliatby? Mala som tisíc cyklov skladať básne ako odpovede na všetko. Pre všetkých,

ktorí si našli pre mňa čas. Teraz som sama a aj moju samotu mi chcú ukradnúť. Prvýkrát, po dlhých vekoch, plakala. Nevšímala si vojakov, ktorých získala a najala na svoju obranu. Nešla k oknu a nesledovala priebeh bojov. Vybehla von, ako šialená. Na schodoch pod sebou počula kroky. Neboli to kroky ľudí. Neboli to ale ani kroky arkánov.

„Lilien? Čo ty tu robíš?“
„Pomôžem ti a zachránim ťa. Ak mi splníš prianie.“
„Čokoľvek, čokoľvek, povedz to.“
„Ešte ich uvidíš. Len vtedy, ak dovolíš, aby išla s nimi ona.“
„Kto ona? Hocikto. Ak si len to praješ.“
„Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren.“
„Ziggy? Tú arkánku myslíš?“
„Nie je úplne arkánka. Dovoľ jej ísť a ja ostanem. Nikto ti neublíži a budem ti slúžiť.“
„Nič proti jej nemám, môže ísť.“ Ciali ju okamžite pričarovala.

„Viem, čo chceš urobiť. Neublíž jej,“ povedala Lilien arkánskej bojovníčke. Tá od prekvapenia pokľakla pred Lilien. „Si mocná a dôležitá. Pre každého. Hlavne na druhej strane tohto portálu. Čakajú ťa.“

„Najskôr ju rozsekám na kúsky, rozmliaždim a spálim, aspoň na troch ohniskách. Nech jej čierna duša zhorí!“

„Prosím, nerob to, to ona jediná môže dosiahnuť mier,“ povedala jej Lilien a dala arkánke ruku na rameno. Maličká dala ruku na rameno obrovskej. Skrčenej, no i tak vyššej. Stretnutie bohov s ich sluhami. Nositeľov mieru s profesionálnou armádou. Ziggy ochotne a bez ďalších slov vstúpila do portálu. Hrialo ju pri srdci stretnutie s niekým, koho vždy túžila stretnúť. Jej kvet, ktorý mala okolo krku, začal krásne kvitnúť. Vstúpila do portálu a na jeho konci pocítila iný svet. Iný vzduch, pretkaný slanou vôňou mora. Pozrela na Lussiu a na všetkých ostatných, zmätených z iného sveta a vhodenia do neho.

Larynia bola prekvapená. Z Ciali, zo všetkých tých udalostí i z ľudí, ktorí sa ocitli v neznámej a celkom odlišnej krajine spolu s ňou. Najviac ju zaujalo, že uvidela Ziggy. Na prvý pohľad inú, ako predtým. Zamyslenú a usmiatu. Sršala z nej nová energia. Pozitívna, dobrá mágia, jej prúdila v žilách.

„Čo sa stalo?“ Spýtala sa Larynia, keď sa zrútil portál a keď si myslela, že už nikto iný nepríde.

„Čo sa stalo? Ale, nič. Dostali ste sa vy piati na úplne neznáme miesto a ešte ste pohli zadkom. Šup šup do práce!“

„Ale, Ziggy, tak som to nemyslela. Ako to, že sme všetci tu? Ako to, že si tu aj ty?“

„Trocha mágie, trocha chaosu, trocha zla, trochu toho zachraňovania sveta, zložité hry kúziel a osudu, do toho vojna, viera a vypočítavosť. Kúzla mocných a neschopnosť ostatných urobiť s tými mocnými krátky proces.“

„Bude Ciali v poriadku?“

„Možno áno, možno nie. Ovládajú ju veci, ktorým by si asi nepochopila. Ani ja tomu celkom nechápem. To, čo sa stalo a čo sa teraz bude diať, je niečo úžasné. Chod dejín, alebo možno len vyšší záujem. Čo bude na večeru?“

„Bude v poriadku?“

„Som si istá, že áno. Ciali je démonka, zlodejka duší. Keby bolo po mojom, už by sa z nej dymilo. Takú hnusnú ježibabu, ktorej by sa aj sama Smrť zľakla, som ešte nepiekla.“

„Hnusnú? Ale veď bola krásna. Ešte krajšia, ako...“ Larynia pozrela na seba. Všetka jej krása prechodom cez portál pominula. Plné pery sa zmenili na obyčajné, dievčenské. Tam, kde bola na rukách nádherná pleť zdobená jemnými náramkami, boli teraz

len jej kosti. Nemala vlasy, ktoré vo vetre pripomínali bežiace čierne kone. Do očí jej padalo niekoľko slabých vláskov.

„Všetko je to iba kúzlo. Raz si pekná a raz nie. Ale poviem ti jednu vec. Možno sa nepáčiš sama sebe a otvorene sa nepáčiš ani mne, ale podľa mňa si teraz krajšia, ako kedy Ciali bola. Bez svojich kúziel je nikto. Ty si niekým stále. Pre mňa určite.“

„Ďakujem ti Ziggy, ani nevieš, čo to pre mňa znamená.“

„Podľa mňa vyzeráš dobre, lebo si dobrá. Trochu blbá a trochu k ničomu, ale som rada, že ťa mám. Lussia to povedala so smiechom a objala svoju sestru.“

„Raz z teba niečo bude,“ povedal jej Durf.

„Dokázala si veci, ktoré by nedokázal nikto z nás,“ podporil ju po krátkom rozmýšľaní Ramael.

Pozrela sa na všetkých. Bolo jej úžasne. Od čias, čo deň čo deň nosila vodu, sa toľko zmenilo. Mala priateľov. Naozajstných priateľov. Každému ďakovala. Podišla bližšie k Marinovi, ktorý jej nepovedal nič. Oslovila ho. „Viem, že si ma nikdy nemal rád a veľmi si mi ublížil. Odpúšťam ti.“

„To mi je fuk,“ zavrčal na ňu. Mysľou bol niekde úplne inde.

„Možno by sme ho mohli zavesiť za jednu nohu a použiť ako vrece. Na tréning rúk. Ak máme prežiť v tejto cudzej zemi, budeme ruky potrebovať čo najsilnejšie.“

„Ziggy!“

„Áno, Lussia?“

„Môžem si to potom vyskúšať prvá?“

„Nikto nikomu nebude ubližovať a takto určite nie. To nie je správne.“

„Ani ak ho zaviažeme za dve nohy?“

„Určite nie. Sme tu a mali by sme spolu aspoň trochu vychádzať. A byť ku sebe dobrí.“

„Myslím, že niečo z večnej dobroty daniov, stvoriteľov duší, sa nalepilo na teba. Viac, ako na kohokoľvek iného. To je dobre. Ale zase to nepreháňaj. Marinus ťa skoro zabil a nie len raz.“

„Ale ani raz úplne. Pomsta nie je správna. Ak je nejaká iná možnosť. To ma naučila Ciali. Nech už bola akákoľvek, myslím, že nebola úplne zlá.“

„Je dobré, že znovu myslíš. Na večeru si už niečo vymyslela?“

Šestica sa postavila do kruhu. Nepoznajú svoj domov. Stromy, voda a spomienky.